

ผลกระทบของการนำมาตรฐานการบัญชี ฉบับที่ 19
เรื่อง ผลประโยชน์พนักงาน มาใช้ต่อคุณภาพกำไร

โดย

นางสาวณัฐติณณา ฉิมท้วม

วิทยานิพนธ์นี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตร
บัญชีมหาบัณฑิต
สาขาวิชาการบัญชีธุรกิจบูรณาการ
คณะพาณิชยศาสตร์และการบัญชี มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์
ปีการศึกษา 2558
ลิขสิทธิ์ของมหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์

ผลกระทบของการนำมาตรฐานการบัญชี ฉบับที่ 19
เรื่อง ผลประโยชน์พนักงาน มาใช้ต่อคุณภาพกำไร

โดย

นางสาวณัฐติธนา ฉิมท้วม

วิทยานิพนธ์นี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตร

บัญชีมหาบัณฑิต

สาขาวิชาการบัญชีธุรกิจบูรณาการ

คณะพาณิชยศาสตร์และการบัญชี มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์

ปีการศึกษา 2558

ลิขสิทธิ์ของมหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์

THE IMPACT OF IAS19 (EMPLOYEE BENEFIT)
ADOPTION ON EARNING QUALITY

BY

MISS NUTTINNA CHIMTOUM

A THESIS SUBMITTED IN PARTIAL FULFILLMENT OF THE REQUIREMENTS
FOR THE DEGREE OF MASTER OF ACCOUNTING
DEPARTMENT OF ACCOUNTING
FACULTY OF COMMERCE AND ACCOUNTANCY
THAMMASAT UNIVERSITY
ACADEMIC YEAR 2015
COPYRIGHT OF THAMMASAT UNIVERSITY

มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์
คณะพาณิชยศาสตร์และการบัญชี

วิทยานิพนธ์

ของ

นางสาวณัฐติธนา นิยมท้วม

เรื่อง

ผลกระทบของการนำมาตรฐานการบัญชี ฉบับที่ 19
เรื่อง ผลประโยชน์พนักงาน มาใช้ต่อคุณภาพกำไร

ได้รับการตรวจสอบและอนุมัติ ให้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตร
บัญชีมหาบัณฑิต
สาขาวิชาการบัญชีธุรกิจแบบบูรณาการ

เมื่อวันที่ - 8 ม.ค. 2559

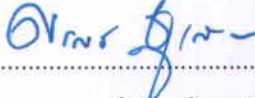
ประธานกรรมการสอบวิทยานิพนธ์

(รองศาสตราจารย์อัญชลี พิพัฒน์เสรีบุญ)

กรรมการและอาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ศิลปพร ศรีจันเพชร)

กรรมการสอบวิทยานิพนธ์

(รองศาสตราจารย์ศรัณย์ ชูเกียรติ)

คณบดี

(ศาสตราจารย์ ดร.ศิริลักษณ์ ไรจนกิจอำนวย)

หัวข้อวิทยานิพนธ์	ผลกระทบของการนำมาตรฐานการบัญชี ฉบับที่ 19
	เรื่อง ผลประโยชน์พนักงาน มาใช้ต่อคุณภาพกำไร
ชื่อผู้เขียน	นางสาวณัฐติธนา ฉิมท้วม
ชื่อปริญญา	บัญชีมหาบัณฑิต
สาขาวิชา/คณะ/มหาวิทยาลัย	สาขาการบัญชีธุรกิจแบบบูรณาการ คณะพาณิชยศาสตร์และการบัญชี มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์
อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์	ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ศิลปพร ศรีจันเพชร
ปีการศึกษา	2558

บทคัดย่อ

ปัจจุบันการลงทุนในหลักทรัพย์นั้นค่อนข้างแพร่หลายเป็นเหตุให้ข้อมูลทางการเงินของบริษัทที่จดทะเบียนในตลาดหลักทรัพย์มีความสำคัญอย่างมาก อีกทั้งข้อมูลทางการเงินนั้นจะต้องสามารถแสดงถึงผลประกอบการอย่างแท้จริงของบริษัท เพื่อให้นักลงทุนสามารถตัดสินใจได้อย่างเหมาะสมจึงมีการนำเครื่องมือต่างๆ มาใช้เพื่อวัดคุณภาพของกำไรที่เกิดขึ้นว่ากิจการมีศักยภาพในการก่อให้เกิดกำไรในอนาคต และข้อมูลทางการเงินสามารถสะท้อนถึงผลประกอบการที่แท้จริงได้หรือไม่ คุณภาพกำไรจึงถูกนำมาเป็นเครื่องมือในการประเมินความเสี่ยงของหลักทรัพย์ เพื่อให้ผู้ใช้ทางการเงินใช้ความระมัดระวังในการวิเคราะห์งบการเงินให้มากขึ้น ด้วยเหตุนี้การจัดทำข้อมูลทางการเงินจึงต้องจัดทำตามมาตรฐานการบัญชี ซึ่งเป็นหลักการทางบัญชีที่ยอมรับโดยทั่วไป เพื่อใช้เป็นหลักในการปฏิบัติงานทางบัญชีให้เป็นไปในแนวทางเดียวกัน โดยมีการพัฒนาให้เหมาะสมภายใต้สภาวะแวดล้อมที่เปลี่ยนแปลงไป ซึ่งในปัจจุบันสภาวิชาชีพบัญชี ในพระบรมราชูปถัมภ์ได้มีการปรับปรุงแก้ไขมาตรฐานการบัญชีของไทยให้ตรงกับมาตรฐานสากลมากขึ้น และมีหลายมาตรฐานการบัญชีที่ถูกนำมาใช้เป็นครั้งแรก รวมถึงมาตรฐานการบัญชี ฉบับที่ 19 เรื่องผลประโยชน์ของพนักงานที่ถูกนำมาใช้ในปี 2552 งานวิจัยฉบับนี้จึงได้ศึกษาเกี่ยวกับผลกระทบที่อาจมีต่อคุณภาพกำไรของการนำมาตรฐานการบัญชี ฉบับที่ 19 มาใช้ โดยศึกษาบริษัทหลักทรัพย์ในกลุ่ม SET100 จำนวน 81 บริษัท โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาผลกระทบของการเปลี่ยนแปลงมาตรฐานการบัญชีฉบับนี้ต่อภาพรวมของบริษัทในตลาดหลักทรัพย์ และผลกระทบในแต่ละอุตสาหกรรม โดยการเก็บข้อมูล และวิเคราะห์

ข้อมูลจากงบการเงินรายปีของกิจการในปี 2553 ในช่วงก่อนและหลังที่มีการนำมาตรฐานฉบับนี้มาใช้ เพื่อจำกัดปัจจัยทางด้านสภาพเศรษฐกิจที่อาจเกิดขึ้นในช่วงปีอื่นๆ ด้วยวิธีวิเคราะห์คุณภาพกำไรจากอัตราส่วนกระแสเงินสด

ผลการวิจัยพบว่าในภาพรวมของกลุ่มประชากรทั้งหมดนั้น คุณภาพกำไรหลังมีการนำมาตรฐานการบัญชี ฉบับที่ 19 มาใช้สูงกว่าหลังมีการนำมาตรฐานการบัญชี ฉบับที่ 19 มาใช้ในบางด้าน แต่ค่าที่สูงขึ้นนี้ไม่ได้ส่งผลกระทบต่ออย่างมีนัยสำคัญต่อคุณภาพกำไรของบริษัท คือ กิจการมีความสามารถในการสร้างกระแสเงินสดจากการดำเนินงานโดยเปรียบเทียบกับกำไรสุทธิสูงขึ้นอย่างมีนัยสำคัญ แต่ไม่ส่งผลกระทบต่อคุณภาพกำไรด้านอื่นๆ ในขณะที่การวิเคราะห์แยกเป็นหมวดหมู่ตามกลุ่มอุตสาหกรรมจำนวน 5 กลุ่มอุตสาหกรรมพบว่าจำนวนสองกลุ่มอุตสาหกรรม คือ กลุ่มอุตสาหกรรมบริการ และกลุ่มอุตสาหกรรมอสังหาริมทรัพย์และก่อสร้าง ที่การนำเอามาตรฐานฉบับนี้มาใช้ส่งผลกระทบต่อคุณภาพกำไรในทางที่แตกต่างกัน คือ กลุ่มอุตสาหกรรมบริการส่งผลให้กิจการมีความสามารถความสามารถของกิจการในการก่อให้เกิดกระแสเงินสดจากการดำเนินงานที่เพียงพอต่อการบริหารจัดการของกิจการ และประสิทธิภาพในการดำเนินงานของกิจการในการรักษาระดับทุนที่สูงขึ้นอย่างมีนัยสำคัญ และกลุ่มอุตสาหกรรมอสังหาริมทรัพย์และก่อสร้างนั้นส่งผลให้กิจการมีประสิทธิภาพในการดำเนินงานของกิจการในการลงทุนต่อและรักษาระดับทุนที่สูงขึ้นอย่างมีนัยสำคัญ แต่ไม่ส่งผลกระทบต่อคุณภาพกำไรด้านอื่น

คำสำคัญ : มาตรฐานการบัญชี ฉบับที่ 19 , คุณภาพกำไร

Thesis Title	THE IMPACT OF IAS19 (EMPLOYEE BENEFIT) ADOPTION ON EARNING QUALITY
Author	Miss Nuttinna Chintoum
Degree	Master of Accounting
Department/Faculty/University	Department of Accounting Faculty of Commerce and Accountancy Thammasat University
Thesis Advisor	Assistant Professor Silapaporn Srijunpetch
Academic Year	2015

Abstract

In current times, investment in securities has been widespread and well known. This increases the importance of listed companies' financial statements; therefore companies have to be able to present their actual earnings. In order for the investors to make a proper decision, there are tools to measure the quality of the earnings to determine whether the business has a potential to profit in the future and ensure the financial statements reflect actual earnings.

The earning quality has been used to assess the risk of the securities for the investors and whoever is interested to analyze the financial statement precisely. Based on this reason, the financial statement must be prepared respectively to the accounting standard.

Under the transformation in the current financial situations, the Thai Federation of Accounting Professions under the Royal Patronage of His Majesty the King has developed the Thai accounting standard to synchronize with other standards internationally. Consequently, there are many new accounting standards implemented to use for the first time as well as TAS19 employee benefit which was released in 2009. This research is aimed to study the effect of this new accounting

standard on the earning quality of 81 listed companies from SET100. The data collection is the analysis of financial statement from 2010 and 2011. In order to limit the impact of economic factors, year 2010 has been used as basis to evaluate the impact of the implementation of new standards, the following year, in 2011. The earning quality analysis is based on the cash flow ratio.

The finding showed an increase of earning quality after the enforcement of TAS 19. However, the increased number does not significantly have an influence on the profit quality of the companies. In explanation, companies have significantly higher potential to create cash flow from their common business activities comparing to net profit, without affecting the quality profit. From the segment analysis, there are 2 out of 5 industrial sectors, which are; Service sector as well as Property and Construction sectors, having different results. In case of the Service sector, TAS19 has raised the potential to create cash flow of the company, as well as the quality to stabilize the company cost. Lastly, the TAS19 has accrues the higher performance in reinvestment level and significantly sustain the higher company cost in the Property and Construction sector, but does not affect others profit approach.

Keywords: TAS19, Earning Quality

กิตติกรรมประกาศ

การทำวิทยานิพนธ์ฉบับนี้สำเร็จลุล่วงด้วยดี ผู้วิจัยได้รับการอนุเคราะห์จากท่านอาจารย์หลายท่านที่ได้เสียสละเวลาอันมีค่าอย่างมากเพื่อให้ความรู้ให้คำปรึกษา และคำแนะนำต่าง ๆ ด้วยความเมตตา ผู้ประพันธ์จึงถือโอกาสนี้ขอขอบพระคุณ ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ศิลปพร ศรีจันเพชร อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ รองศาสตราจารย์อัญชลี พิพัฒน์เสริญ ประธานกรรมการสอบวิทยานิพนธ์ผู้ที่ให้ความรู้ให้แนวคิดและคำแนะนำ อีกทั้งยังเสียสละเวลาเพื่อให้คำปรึกษาช่วยเหลือแก้ไขข้อบกพร่องในงานวิทยานิพนธ์ในทุกด้าน พร้อมทั้งให้กำลังใจและเอาใจใส่อย่างยิ่ง ผู้วิจัยขอกราบขอบพระคุณเป็นอย่างสูงมา ณ ที่นี้

ผู้วิจัยขอกราบขอบพระคุณรองศาสตราจารย์ศรัณย์ ชูเกียรติ ที่ได้กรุณาเป็นกรรมการสอบวิทยานิพนธ์ พร้อมทั้งให้คำแนะนำในการแก้ไขปรับปรุง เพื่อให้วิทยานิพนธ์เล่มนี้สมบูรณ์ยิ่งขึ้น ผู้วิจัยขอกราบขอบพระคุณคณะกรรมการวิทยานิพนธ์ทุกท่าน ให้ทั้งความรู้และคำแนะนำอันมีค่า อีกทั้งให้ความช่วยเหลือในด้านต่าง ๆ ด้วยความกรุณาเสมอมา

ขอขอบคุณคณาจารย์คณะพาณิชยศาสตร์และการบัญชีมหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ ผู้ที่ให้ทั้งความรู้ และคำแนะนำที่เป็นประโยชน์ต่อการศึกษา ตลอดจนเจ้าหน้าที่ทุกฝ่ายที่เกี่ยวข้องและให้ความช่วยเหลือในทุกๆด้าน

นอกจากนี้บุคคลที่มีความสำคัญเป็นอย่างยิ่ง ที่ให้การสนับสนุนรวมทั้งเป็นกำลังใจที่ดีตลอดเวลา ทำให้วิทยานิพนธ์ฉบับนี้สำเร็จลุล่วงด้วยดี คือคุณพ่อ คุณแม่ และน้องชาย ของผู้ทำวิจัย ผู้ทำการวิจัยขอมอบคุณงามความดีทั้งหมดอันบังเกิดจากการทำวิจัยนี้ แต่ คุณพ่อ คุณแม่ ครู-อาจารย์ที่คอยประสิทธิ์ประสาทวิชาความรู้ ที่ผู้ทำวิจัยให้ความเคารพรักเป็นที่สุด

ณัฐติณณา ฉิมท้วม

สารบัญ

หน้า

บทคัดย่อภาษาไทย	(1)
บทคัดย่อภาษาอังกฤษ	(3)
กิตติกรรมประกาศ	(6)
สารบัญ	(6)
สารบัญตาราง	(10)
บทที่ 1 บทนำ	1
1.1 วัตถุประสงค์ของการวิจัย	2
1.2 ขอบเขตของการวิจัย	2
1.3 ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ	3
บทที่ 2 เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง	4
2.1 แนวคิดเรื่องคุณภาพกำไร	4
2.1.1 การวัดคุณภาพกำไร	6
2.1.2 วิธีวิเคราะห์คุณภาพกำไร: อัตราส่วนจากกระแสเงินสด	10
2.2 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับมาตรฐานการบัญชี ฉบับที่ 19	14
เรื่องผลประโยชน์พนักงาน	

บทที่ 3 วิธีดำเนินการวิจัยข้อมูลที่ใช้ในการศึกษา	18
3.1 ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง	18
3.2 เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย	18
3.2.1 การวัดแนวโน้มเข้าสู่ส่วนกลาง (Central Tendency)	19
3.2.2 การทดสอบสมมติฐาน (Test of Hypotheses)	19
3.2.3 การทดสอบสมมติฐาน (Test of Hypotheses)	20
3.3 การเก็บรวบรวมข้อมูล	20
3.4 สมมติฐานการวิจัย	21
3.4.1 ดัชนีกระแสเงินสดจากการดำเนินงาน	21
3.4.2 ความเพียงพอของกระแสเงินสดจากการดำเนินงาน	21
3.4.3 ผลกระทบของค่าเสื่อมราคาและค่าใช้จ่าย	22
3.4.4 อัตราส่วนการลงทุนต่อ	22
3.4.5 เงินทุนในสินทรัพย์ถาวรเมื่อเทียบกับกระแสเงินสดสุทธิ	23
3.4.6 ความสามารถในการจ่ายดอกเบี้ย	23
3.4.7 อัตราผลตอบแทนของกระแสเงินสดต่อสินทรัพย์รวม	23
3.5 วิธีการวิเคราะห์ข้อมูล	24
3.5.1 การวิเคราะห์สถิติเชิงพรรณนา (Descriptive Statistics)	24
3.5.2 การวิเคราะห์สถิติเชิงอนุมาน (Inferential Statistics)	24
บทที่ 4 ผลการวิเคราะห์ข้อมูล	25
4.1 ผลการวิเคราะห์เบื้องต้นเชิงพรรณนาสำหรับประชากรกลุ่มSET100	26
4.1.1 กระแสเงินสดที่ให้ค่าเฉลี่ยของข้อมูลที่มีคุณภาพกำไรสูงขึ้น	30
4.1.2 กระแสเงินสดที่ให้ค่าเฉลี่ยของข้อมูลที่มีคุณภาพต่ำลง	32
4.2 ผลการวิเคราะห์สถิติ	35
4.2.1 ดัชนีกระแสเงินสดจากการดำเนินงาน	36
(Operating cash index)	

4.2.2 ความเพียงพอของกระแสเงินสดจากการดำเนินงาน (Cash flow adequacy)	37
4.2.3 ความเพียงพอของกระแสเงินสดจากการดำเนินงาน (Cash flow adequacy)	37
4.2.4 อัตราส่วนการลงทุนต่อ (Reinvestment ratio)	38
4.2.5 เงินลงทุนในสินทรัพย์ถาวรเมื่อเทียบกับกระแสเงินสดสุทธิ (Capital investment per dollar of cash)	39
4.2.6 ความสามารถในการจ่ายดอกเบี้ย (Interest coverage ratio)	40
4.2.7 อัตราผลตอบแทนของกระแสเงินสดต่อสินทรัพย์รวม (Cash flow return on assets)	40
4.3 ผลการวิเคราะห์สถิติแยกตามกลุ่มอุตสาหกรรม	44
4.3.1 ผลการวิเคราะห์สถิติแยกตามกลุ่มอุตสาหกรรม - กลุ่มอุตสาหกรรมเกษตร และอาหาร	45
4.3.2 ผลการวิเคราะห์สถิติแยกตามกลุ่มอุตสาหกรรม - กลุ่มอุตสาหกรรมเทคโนโลยี	53
4.3.3 ผลการวิเคราะห์สถิติแยกตามกลุ่มอุตสาหกรรม - กลุ่มอุตสาหกรรมทรัพยากร	61
4.3.4 ผลการวิเคราะห์สถิติแยกตามกลุ่มอุตสาหกรรม - กลุ่มอุตสาหกรรมธุรกิจการเงิน	70
4.3.5 ผลการวิเคราะห์สถิติแยกตามกลุ่มอุตสาหกรรม - กลุ่มอุตสาหกรรมบริการ	78
4.3.6 ผลการวิเคราะห์สถิติแยกตามกลุ่มอุตสาหกรรม - กลุ่มอุตสาหกรรมสินค้าอุตสาหกรรม	87
4.3.7 ผลการวิเคราะห์สถิติแยกตามกลุ่มอุตสาหกรรม - กลุ่มอุตสาหกรรมอสังหาริมทรัพย์ และก่อสร้าง	95

บทที่ 5	สรุปผลการวิจัย อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ	102
5.1	สรุปผลการวิจัย	102
5.1.1	กลุ่มอุตสาหกรรมเกษตรและอุตสาหกรรมอาหาร	103
5.1.2	กลุ่มอุตสาหกรรมเทคโนโลยี	104
5.1.3	กลุ่มอุตสาหกรรมทรัพยากร	104
5.1.4	กลุ่มอุตสาหกรรมธุรกิจการเงิน	104
5.1.5	กลุ่มอุตสาหกรรมบริการ	105
5.1.6	กลุ่มอุตสาหกรรมสินค้าอุตสาหกรรม	105
5.1.7	กลุ่มอุตสาหกรรมอสังหาริมทรัพย์และก่อสร้าง	106
5.2	ข้อเสนอแนะที่ได้จากการวิจัย	106
	รายการอ้างอิง	107
	ภาคผนวก	110
	ประวัติผู้เขียน	121

สารบัญตาราง

ตารางที่	หน้า
2.1 ตารางแสดงการเลือกทางเลือกในการรับรู้หนี้สินของกิจการ ตามมาตรฐานการบัญชี ฉบับที่ 19 เรื่อง ผลประโยชน์พนักงาน	16
4.1 แสดงจำนวนบริษัทที่เป็นกลุ่มประชากรแยกตามกลุ่มอุตสาหกรรม และหมวดธุรกิจ	27
4.2 สรุปจำนวน ผลกระทบจากการนำมาใช้แยกตามรายบริษัท	28
4.3 การวิเคราะห์ข้อมูลเชิงพรรณนาของตัวแปรตาม	29
4.4 ตารางสรุปผลการทดสอบสมมติฐานการแจกแจงข้อมูลของอัตราส่วน จากกระแสดึงเงินสดที่ใช้วัดถึงคุณภาพกำไรตามวิธี Kolmogorov-Smirnov Test of Normality ที่สมมติฐานค่านัยสำคัญเท่ากับ 0.05	33
4.5 สรุปผลการทดสอบสมมติฐานความต่างของค่าเฉลี่ยสองกลุ่มประชากรแบบจับคู่ของ อัตราส่วนจากกระแสดึงเงินสดโดยใช้พารามิเตอร์ (Parametric) ตามวิธีของ Paired T-test และไม่ใช่พารามิเตอร์ (Non-Parametric) ตามวิธี Wilcoxon Signed-Rank Test	34
4.6 ตารางสรุปผลการทดสอบสมมติฐานการแจกแจงข้อมูลของอัตราส่วนจาก กระแสดึงเงินสดที่ใช้วัดถึงคุณภาพกำไรตามวิธี Shapiro-Wilk Test of Normality ของกลุ่มอุตสาหกรรมเกษตร และอาหารที่สมมติฐานค่านัยสำคัญเท่ากับ 0.05	41
4.7 สรุปผลการทดสอบสมมติฐานความต่างของค่าเฉลี่ยสองกลุ่มประชากรแบบ จับคู่ของอัตราส่วนจากกระแสดึงเงินสดโดยใช้พารามิเตอร์ (Parametric) ตามวิธีของ Paired T-test และไม่ใช่พารามิเตอร์ (Non-Parametric) ตามวิธี Wilcoxon Signed-Rank Test ของกลุ่มอุตสาหกรรมเกษตร และอาหาร	43
4.8 ตารางสรุปผลการทดสอบสมมติฐานการแจกแจงข้อมูลของอัตราส่วนจาก กระแสดึงเงินสดที่ใช้วัดถึงคุณภาพกำไรตามวิธี Shapiro-Wilk Test of Normality ของกลุ่มอุตสาหกรรมเทคโนโลยีที่สมมติฐานค่านัยสำคัญเท่ากับ 0.05	50

4.9 สรุปผลการทดสอบสมมติฐานความต่างของค่าเฉลี่ยสองกลุ่มประชากร แบบจับคู่ของอัตราส่วนจากกระแสเงินสดโดยใช้พารามิเตอร์ (Parametric) ตามวิธีของ Paired T-test และไม่ใช่พารามิเตอร์ (Non-Parametric) ตามวิธี Wilcoxon Signed-Rank Test กลุ่มอุตสาหกรรมเทคโนโลยี	52
4.10 ตารางสรุปผลการทดสอบสมมติฐานการแจกแจงข้อมูลของอัตราส่วน จากกระแสเงินสดที่วัดถึงคุณภาพกำไรตามวิธี Shapiro-Wilk Test of Normality ของกลุ่มอุตสาหกรรมทรัพยากรที่สมมติฐานค่านัยสำคัญเท่ากับ 0.05	59
4.11 สรุปผลการทดสอบสมมติฐานความต่างของค่าเฉลี่ยสองกลุ่มประชากร แบบจับคู่ของอัตราส่วนจากกระแสเงินสดโดยใช้พารามิเตอร์ (Parametric) ตามวิธีของ Paired T-test และไม่ใช่พารามิเตอร์ (Non-Parametric) ตามวิธี Wilcoxon Signed-Rank Test ของกลุ่มอุตสาหกรรมทรัพยากร	60
4.12 ตารางสรุปผลการทดสอบสมมติฐานการแจกแจงข้อมูลของอัตราส่วนจาก กระแสเงินสดที่วัดถึงคุณภาพกำไรตามวิธี Shapiro-Wilk Test of Normality ของกลุ่มอุตสาหกรรมธุรกิจการเงินที่สมมติฐานค่านัยสำคัญเท่ากับ 0.05	67
4.13 สรุปผลการทดสอบสมมติฐานความต่างของค่าเฉลี่ยสองกลุ่มประชากร แบบจับคู่ของอัตราส่วนจากกระแสเงินสดโดยใช้พารามิเตอร์ (Parametric) ตามวิธีของ Paired T-test และไม่ใช่พารามิเตอร์ (Non-Parametric) ตามวิธี Wilcoxon Signed-Rank Test ของกลุ่มอุตสาหกรรมธุรกิจการเงิน	68
4.14 ตารางสรุปผลการทดสอบสมมติฐานการแจกแจงข้อมูลของอัตราส่วนจาก กระแสเงินสดที่วัดถึงคุณภาพกำไรตามวิธี Shapiro-Wilk Test of Normality ของกลุ่มอุตสาหกรรมบริการที่สมมติฐานค่านัยสำคัญเท่ากับ 0.05	76
4.15 สรุปผลการทดสอบสมมติฐานความต่างของค่าเฉลี่ยสองกลุ่มประชากร แบบจับคู่ของอัตราส่วนจากกระแสเงินสดโดยใช้พารามิเตอร์ (Parametric) ตามวิธีของ Paired T-test และไม่ใช่พารามิเตอร์ (Non-Parametric) ตามวิธี Wilcoxon Signed-Rank Test ของกลุ่มอุตสาหกรรมบริการ	77

- 4.16 ตารางสรุปผลการทดสอบสมมติฐานการแจกแจงข้อมูลของอัตราส่วน 85
จากกระแสน้ำที่วัดถึงคุณภาพน้ำตามวิธี Shapiro-Wilk Test of Normality
ของกลุ่มอุตสาหกรรมสินค้าอุตสาหกรรมที่สมมติฐานค่านัยสำคัญเท่ากับ 0.05
- 4.17 สรุปผลการทดสอบสมมติฐานความต่างของค่าเฉลี่ยสองกลุ่มประชากรแบบจับคู่ 86
ของอัตราส่วนจากกระแสน้ำโดยใช้พารามิเตอร์ (Parametric) ตามวิธีของ
Paired T-test และไม่ใช่พารามิเตอร์ (Non-Parametric) ตามวิธี
Wilcoxon Signed-Rank Test ของกลุ่มอุตสาหกรรมสินค้าอุตสาหกรรม
- 4.17 ตารางสรุปผลการทดสอบสมมติฐานการแจกแจงข้อมูลของอัตราส่วนจาก 93
กระแสน้ำที่วัดถึงคุณภาพน้ำตามวิธี Shapiro-Wilk Test of Normality
ของกลุ่มอุตสาหกรรมอสังหาริมทรัพย์และก่อสร้างที่สมมติฐานค่านัย
สำคัญเท่ากับ 0.05
- 4.19 สรุปผลการทดสอบสมมติฐานความต่างของค่าเฉลี่ยสองกลุ่มประชากร 94
แบบจับคู่ของอัตราส่วนจากกระแสน้ำโดยใช้พารามิเตอร์ (Parametric)
ตามวิธีของ Paired T-test และไม่ใช่พารามิเตอร์ (Non-Parametric)
ตามวิธี Wilcoxon Signed-Rank Test ของกลุ่มอุตสาหกรรมอสังหาริมทรัพย์
และก่อสร้าง

บทที่ 1

บทนำ

จากการค้นคว้างานวิจัยก่อนหน้านี้ในเรื่องของคุณภาพกำไรพบว่า Dechow และ Schrand (2004) บอกว่ากำไรที่มีคุณภาพสูงนั้นควรที่จะมีความถูกต้องของข้อมูลที่สามารถสะท้อนให้เห็นถึงความสามารถในการบริหารงานในปัจจุบันของบริษัท นอกจากนั้นจำนวนกำไรที่คาดการณ์ว่าจะได้ในอนาคตเมื่อคิดลดเป็นกระแสเงินสดต่อปีควรจะต้องยั่งยืน และคาดการณ์ได้ แต่ถึงอย่างไรก็ตามคุณภาพกำไรเพียงอย่างเดียวไม่สามารถระบุได้ว่าบริษัทจะมีผลประกอบการที่ดีขึ้นหรือไม่ อีกทั้งยังมีงานวิจัยอื่นๆที่ได้ศึกษาว่าการพัฒนาคุณภาพกำไรมีความสัมพันธ์กับ การบังคับใช้ของมาตรฐานการบัญชีในเรื่องผลประโยชน์หลังออกจากงานของพนักงาน เช่น Choi et al. (1997) ได้ทดสอบการวัดค่าของผลประโยชน์หลังออกจากงานอื่นในขณะ Amir (1996) ได้ศึกษาเรื่องผลประโยชน์หลังออกจากงานและพบว่าส่วนประกอบของหนี้สิน และค่าใช้จ่ายเป็นปัจจัยที่มีความสำคัญต่อระดับความสัมพันธ์ของการเปิดเผยข้อมูล Davis-Friday et al. (1999) พบว่าการรับรู้หนี้สินจากผลประโยชน์หลังออกจากงาน มีความสัมพันธ์ต่อน้ำหนักของการทดสอบราคาตลาดของกิจการเมื่อเปรียบเทียบกับ การเปิดเผยหนี้สินที่คาดว่าจะเกิดขึ้น ก่อนหน้าการใช้ Statement of financial Accounting Standard no.109¹ ซึ่งจากงานวิจัยก่อนหน้านี้ได้นำข้อมูลในการคำนวณ และวิเคราะห์คุณภาพกำไรมาจากการเงิน หรือข้อมูลกำไรเป็นข้อมูลหลัก ดังนั้นการเปลี่ยนแปลงมาตรฐานการบัญชีที่ส่งผลกระทบต่อนโยบายทางบัญชี หรือวิธีการทางบัญชีย่อมส่งผลต่อการจัดทางการเงินที่จะมีผลให้คุณภาพกำไรของบริษัทเปลี่ยนแปลงไป [อ้างใน Paul K. Chaney, Bruce Cooil และ Debra C. Jeter 2008]

มาตรฐานการบัญชีนับเป็นหลักการทางบัญชีที่ยอมรับโดยทั่วไป โดยจะแสดงถึงกฎเกณฑ์และวิธีปฏิบัติทางการบัญชี ที่ได้มีการศึกษาและพัฒนาภายใต้สภาวะแวดล้อมทางเศรษฐกิจ กฎหมาย สังคมและการเมืองของแต่ละประเทศอย่างเหมาะสมและมีเหตุผล แล้วนำมาใช้เป็นหลักในการปฏิบัติงานทางบัญชีให้เป็นไปในแนวทางเดียวกัน โดยมีการพัฒนาให้เหมาะสมภายใต้สภาวะแวดล้อมที่เปลี่ยนแปลงไป² ซึ่งในปัจจุบันสภาวิชาชีพบัญชีได้ปรับปรุงแก้ไขมาตรฐานการบัญชีของไทยให้ตรงกับ มาตรฐานสากล คือ International Accounting Standards และ International Financial Reporting Standard ที่มีการแก้ไข และออกมาใหม่ โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อยกเลิก

¹ Statement of Financial Accounting Standards No. 109 - Income Tax Accounting

² สภาวิชาชีพบัญชี. (2555). มาตรฐานการบัญชี (ออนไลน์). สืบค้นจาก : <http://www.fap.or.th> [18 กรกฎาคม 2555]

ทางเลือกในการปฏิบัติลดความซ้ำซ้อนและข้อขัดแย้งในแต่ละฉบับและให้สอดคล้องกับหลักสากล เพื่อให้บริษัทมีการเปิดเผยข้อมูลทางการเงินที่มีคุณภาพและมีความโปร่งใสมากขึ้น งานวิจัยฉบับนี้จึงได้ศึกษาเกี่ยวกับผลกระทบของการนำมาตราฐานการบัญชีที่มีต่อคุณภาพกำไร โดยศึกษามาตราฐานการบัญชี ฉบับที่ 19 เรื่องผลประโยชน์พนักงาน เนื่องจากสภาวิชาชีพบัญชีได้ออกมาตราฐานการบัญชี ฉบับที่ 19 เรื่องผลประโยชน์พนักงาน เพื่อกำหนดวิธีการบัญชีและการเปิดเผยข้อมูลของผลประโยชน์ของพนักงาน มาตราฐานกำหนดให้กิจการต้องรับรู้หนี้สินเมื่อพนักงานได้ให้บริการเพื่อเป็นการแลกเปลี่ยนกับผลประโยชน์ของพนักงานที่บริษัทจะจ่ายในอนาคต และ ค่าใช้จ่ายเมื่อกิจการได้รับผลประโยชน์เชิงเศรษฐกิจที่เกิดจากการให้บริการของพนักงานเป็นการแลกเปลี่ยนผลประโยชน์ของพนักงาน โดยกำหนดให้มีผลบังคับใช้เป็นครั้งแรกกับงบการเงินสำหรับรอบระยะเวลาบัญชีที่เริ่มในหรือหลังวันที่ 1 มกราคม 2554 เป็นต้นไป ซึ่งมาตราฐานการบัญชีดังกล่าวกำหนดให้กิจการต้องรับรู้ค่าใช้จ่ายและประมาณการหนี้สินที่เกี่ยวข้องทันที ส่งผลให้บริษัทจดทะเบียนในตลาดหลักทรัพย์ต้องมีการปรับย้อนหลังในงบการเงินของบริษัท ส่งผลให้เกิดการเปลี่ยนแปลงต่อนโยบายทางบัญชี และ บัญชีวิธีการทางบัญชีในอนาคต ดังนั้นจึงได้เลือกศึกษามาตราฐานการบัญชี ฉบับที่ 19 เรื่องผลประโยชน์ของพนักงาน ที่สภาวิชาชีพบัญชีได้ออกมาตราฐานการบัญชีฉบับนี้ ที่มีการบังคับใช้มาตราฐานการบัญชีฉบับนี้ครั้งแรกในปี 2554 มาทดสอบผลกระทบที่มีต่อการเปลี่ยนแปลงของคุณภาพกำไรของบริษัทในตลาดหลักทรัพย์

1.1 วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1.1.1 เพื่อศึกษาผลกระทบของการนำมาตราฐานการบัญชี ฉบับที่ 19 เรื่องผลประโยชน์พนักงานมาใช้ที่มีต่อคุณภาพกำไรของบริษัทในตลาดหลักทรัพย์

1.1.2 เพื่อศึกษาผลกระทบของมาตราฐานการบัญชี ฉบับที่ 19 เรื่องผลประโยชน์พนักงานที่มีต่อคุณภาพกำไร แยกตามกลุ่มอุตสาหกรรมของบริษัทที่จดทะเบียนในตลาดหลักทรัพย์

1.2 ขอบเขตของการวิจัย

งานวิจัยนี้ศึกษาเกี่ยวกับผลกระทบของการนำมาตราฐานการบัญชี ฉบับที่ 19 “เรื่องผลประโยชน์พนักงาน” มาใช้ ที่มีต่อคุณภาพกำไร ด้วยวิธีการวิเคราะห์จากรายงานทางการเงินในงบ

การเงินของบริษัท โดยอาศัยข้อมูลเผยแพร่บน website ของตลาดหลักทรัพย์แห่งประเทศไทย (www.set.or.th) ทั้งหมดนี้เป็นการศึกษาบริษัทจดทะเบียนใน SET100 ทั้งสิ้น 100³ บริษัท

1.3 ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

1.3.1 เพื่อเป็นประโยชน์ต่อการใช้ข้อมูลงบการเงินของนักลงทุน เพื่อประเมินข้อมูลทางการเงินของบริษัทได้อย่างเหมาะสม

1.3.2 เพื่อเป็นประโยชน์ต่อการพัฒนาของมาตรฐานการบัญชีในอนาคตเพื่อนำไปสู่ความน่าเชื่อถือและความโปร่งใสของงบการเงินที่มากขึ้น

1.3.3 เพื่อเป็นประโยชน์ต่อผู้ที่สนใจที่จะศึกษาเกี่ยวกับผลกระทบของมาตรฐานการบัญชีเมื่อมีการนำมาประยุกต์ใช้ต่อคุณภาพกำไรสำหรับการศึกษาค้นคว้าเพิ่มเติมในอนาคต

³สรุปจำนวนหลักทรัพย์และบริษัทจดทะเบียน(ออนไลน์). สืบค้นจาก : <http://www.set.or.th/th/company/companylist.html>

บทที่ 2

คำนิยามที่เกี่ยวข้อง และทบทวนวรรณกรรม

ในบทนี้เป็นการทบทวนแนวคิด ทฤษฎี ผลงานวิจัยและงานเขียนอื่นๆที่เกี่ยวข้องอันเป็นที่มาของกรอบแนวคิด และสมมติฐานที่ใช้ในการวิจัยชิ้นนี้ การทบทวนวรรณกรรมจะแบ่งออกเป็น 2 ส่วน ได้แก่

2.1 แนวคิดเรื่องคุณภาพกำไร

2.2 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับมาตรฐานการบัญชี ฉบับที่ 19 เรื่องผลประโยชน์พนักงาน

2.1 แนวคิดเรื่องคุณภาพกำไร

คุณภาพกำไรนั้นเป็นการวัดค่าของผลกำไรจากการประกอบกิจการที่ผ่านมาว่ามีความน่าเชื่อถือหรือไม่ การที่มีคุณภาพกำไรที่สูงย่อมแสดงให้เห็นถึงประสิทธิภาพในการบริหารจัดการทั้งในอดีต และอนาคตที่ต่อน่าเชื่อถือ⁴ คุณภาพกำไรอาจนำมาใช้เพื่อวัตถุประสงค์ต่างๆ เช่น ใช้คุณภาพกำไรเพื่อเป็นเครื่องมือในการประเมินความเสี่ยงของหลักทรัพย์ หรือใช้คุณภาพกำไรเพื่อเป็นเครื่องมือให้ผู้ใช้งบการเงินใช้ความระมัดระวังในการวิเคราะห์งบการเงินให้มากขึ้น ดังนั้นคุณภาพกำไรจึงเป็นตัวที่ช่วยให้นักลงทุนสามารถตัดสินใจได้อย่างเหมาะสม เพราะไม่ใช่เพียงมูลค่าของกำไรที่เกิดขึ้นเท่านั้นที่สะท้อนถึงผลประโยชน์ของบริษัท นักลงทุนจึงจำเป็นต้องสนใจถึงคุณภาพของกำไรด้วย

จากนิยามของคำว่าคุณภาพกำไรจากวรรณกรรมและตำราทางด้านการบัญชี คุณภาพกำไรอาจวัดได้จากความมีเสถียรภาพโดยรวมของกำไรที่เกิดขึ้น นั่นคือกำไรที่มีคุณภาพจะสะท้อนให้เห็นในแง่ของกำไรที่เกิดขึ้นอย่างต่อเนื่องเป็นระยะเวลายาวนาน ในขณะที่ผู้วิเคราะห์บางคนมองคุณภาพกำไรในแง่ของความสัมพันธ์ระหว่างกำไรกับผลตอบแทนของตลาด (Market returns) ภายใต้แนวคิดนี้ยิ่งกำไรมีความสัมพันธ์กับผลตอบแทนของตลาดไปในทางเดียวกันมากขึ้นเท่าไร กำไรมีคุณภาพมากขึ้นเท่านั้น The Financial Accounting Standards Board (FASB) ยังได้ให้ความเห็นเกี่ยวกับคุณภาพกำไรไว้ใน FASB's Discussion Memorandum on "Materiality" ว่ากำไรที่แท้จริง (Real earnings) หรือกำไรที่มีคุณภาพควรเป็นกำไรที่เกิดจากดำเนินงานตามปกติสามารถเปลี่ยนกลับมาเป็นเงินสดที่เพียงพอต่อการเปลี่ยนแทนสินทรัพย์ที่เสื่อมค่าได้ และเป็นกำไรที่

⁴Starmine 2015. What is the earning Quality model? (online). Source: <http://professionalhelp.starmine.com>, July, 2015.

ได้มาจากรายได้ที่เกิดขึ้นเป็นประจำ รวมทั้งกิจกรรมที่มีนัยสำคัญที่ก่อให้เกิดกำไรได้ดำเนินการเสร็จสิ้นแล้ว

แนวคิดคุณภาพเรื่องคุณภาพกำไรนี้มีวิวัฒนาการมาจากแนวคิดการวิเคราะห์ขั้นพื้นฐานที่ต้องการค้นหาว่าหลักทรัพย์ใดเป็นหลักทรัพย์ที่มีมูลค่าสูง หรือต่ำกว่ามูลค่าที่แท้จริง (Intrinsic value) มูลค่าที่แท้จริงของหลักทรัพย์ตามแนวคิดนี้จะสามารถตรวจสอบยืนยันได้จากการวิเคราะห์งบการเงินของกิจการเพื่อค้นหาตัวบ่งชี้ว่าหลักทรัพย์ของกิจการควรจะซื้อขายกันในราคาดุลค่าที่สูงกว่าหรือต่ำกว่ามูลค่าตลาดในขณะนั้น Thornton L. O'Glove⁵ (1987) ได้ตีพิมพ์หนังสือที่มีชื่อว่า "Quality of Earning" ซึ่งได้ให้ข้อเสนอแนะเกี่ยวกับการวิเคราะห์องค์ประกอบต่างๆของกำไรในรายละเอียดซึ่งเป็นประโยชน์ต่อการประเมินระดับของความเสี่ยงสภาพของตัวเลขกำไรที่แต่ละกิจการจัดทำขึ้น Ayres (1994) ได้ให้ข้อคิดเห็นว่าการตระหนักถึงปัจจัยต่างๆที่มีผลต่อคุณภาพกำไรที่ตลาดเข้ามามีส่วนรับรู้คือสิ่งสำคัญสำหรับผู้บริหารที่ต้องเผชิญกับการตัดสินใจว่าจะเลือกใช้นโยบายบัญชีใดจึงจะส่งผลกระทบต่อกำไรในทิศทางที่เขาต้องการ ซึ่งสามารถทำให้คุณภาพกำไรลดลงได้

Dechow และ Schrand (2004) พบว่ากำไรจะมีคุณภาพที่ดี ต่อเมื่อสามารถประเมินคุณค่าภายในของบริษัทได้ กำไรที่มีคุณภาพสูงนั้นควรที่จะมีความถูกต้องของข้อมูลที่สามารถสะท้อนให้เห็นถึงความสามารถในการบริหารงานในปัจจุบันของบริษัท นอกจากนั้นจำนวนกำไรจากผลประกอบการที่คาดการณ์ว่าจะได้ในอนาคตเมื่อคิดลดเป็นกระแสเงินสดต่อปีควรจะตมยั้งยืน และคาดการณ์ได้ และราคาหุ้นของบริษัทจะต้องสะท้อนถึงผลประกอบที่แท้จริง

อีกทั้งจากงานวิจัยของ Wan Adibah Wan Ismail (2013)⁶ ได้ยืนยันว่าการนำ IFRS มาใช้ของกิจการในมาเลเซียมีความสัมพันธ์กับคุณภาพของการรายงานทางการเงินที่สูงขึ้น โดยเฉพาะอย่างยิ่งพวกเขาพบว่าผลการรายงานทางการเงินระหว่างไตรมาสหลังจากการนำ IFRS มาใช้ทำให้เกิดการตบแต่งกำไรลดลงซึ่งเป็นไปในแนวทางเดียวกับงานวิจัยของ Lobo, Song and Stanford (2006) ที่ได้เสนอว่าบริษัทที่มีคุณภาพกำไรต่ำนั้นมีแนวโน้มที่จะมีความสามารถในการประมาณการณัผลประกอบการที่ต่ำด้วย⁷

นอกเหนือจากนิยามข้างต้น ยังมีผู้ให้นิยามของคุณภาพกำไรว่า "คุณภาพกำไร" หมายถึง ความสามารถของกำไรในการสะท้อนกระแสเงินสดที่อยู่เบื้องหลังการเกิดกำไร (Stickney,

⁵อ้างถึงในวรศักดิ์ ทุมมานนท์. (2543). คุณรู้จัก Creative accounting และคุณภาพกำไรแล้วหรือยัง. หน้า 100.

⁶ Wan Adibah Wan Ismail, Khairul Anuar Kamarudin, Tony van Zijl, Keitha Dunstan., 2013, "Earnings quality and the adoption of IFRS-based accounting standards: Evidence from an emerging market", Asian Review of Accounting, pp.20-21

⁷อ้างถึงใน Jeffrey L. Callen., 2009, Accounting Quality, Stock Price Delay and Future Stock Returns , University of Toronto, Mozaffar Khan, Massachusetts Institute of Technology, Hai Lu, University of Toronto.

1996) ตัวเลขกำไรใดก็ตามที่จำเป็นต้องอาศัยการประมาณที่ซับซ้อนกว่าจะได้มาซึ่งตัวเลขกระแสเงินสดในอนาคตจะถือว่ากำไรนั้นมีคุณภาพต่ำ ในขณะที่กำไรของกิจการใดก็ตามที่ช่วงเวลาของการเกิดกำไรสอดคล้องพอดีกับช่วงเวลาของการเกิดกำไรสอดคล้องพอดีกับช่วงเวลาของการเกิดกระแสเงินสดจะถือว่าเป็นกำไรที่มีคุณภาพในความหมายนี้ Stickney ได้ตั้งข้อสังเกตว่านอกเหนือจากการที่กิจการจะเลือกรับเอาหลักการบัญชีใดไปใช้แล้ว การประยุกต์หลักการบัญชี ตลอดจนการใช้ดุลยพินิจของผู้บริหารในการกำหนดช่วงเวลาของการเกิดค่าใช้จ่าย ล้วนมีส่วนสำคัญในการกำหนดคุณภาพกำไรด้วยกันทั้งสิ้น ดังนั้นการเปลี่ยนแปลงมาตรฐานการบัญชีที่มีผลบังคับใช้จึงส่งผลกระทบต่อเปลี่ยนแปลงของคุณภาพกำไรด้วย

จากงานวิจัยที่ได้ศึกษาสามารถสรุปได้ว่า คุณภาพกำไร หมายถึงตัวเลขกำไรที่เกิดขึ้นจากการดำเนินงานตามปกติที่สามารถเปลี่ยนกลับมาเป็นเงินสดได้เพียงพอต่อการเปลี่ยนหนี้สินทรัพย์ที่เสื่อมค่าได้และเป็นการกำไรที่มาจากรายได้ที่เกิดขึ้นเป็นประจำ และสามารถสะท้อนถึงกำไรที่แท้จริงของบริษัทได้ เพื่อให้นักลงทุนสามารถใช้ข้อมูลนั้นๆประกอบการตัดสินใจได้อย่างถูกต้อง

2.1.1 การวัดคุณภาพกำไร

กำไรที่เกิดขึ้นของบริษัทนั้นสามารถจำแนกออกเป็นสองส่วน คือ กำไรจากเกณฑ์คงค้าง (Accruals) และ กำไรจากกระแสเงินสด (Cash flow) ซึ่งเกณฑ์คงค้างนั้นเราจะบันทึกรายการรายได้ และค่าใช้จ่ายเมื่อเกิดขึ้นถึงแม้ว่าจะยังไม่ได้มีการรับเงินสด โดยดูจากประโยชน์ทางเศรษฐกิจของรายการนั้นๆ ดังนั้นการวิเคราะห์โดยวิธีนี้จะดูที่การเปลี่ยนแปลงของสินทรัพย์ดำเนินการ (Operating assets) และหนี้สิน (Liability) ในแต่ละไตรมาสเป็นหลัก ส่วนกำไรจากกระแสเงินสดนั้นจะเป็นรายการที่เกิดจากการรับกระแสเงินสดที่เกิดขึ้นในกิจกรรมต่างๆของบริษัท ดังนั้นการวัดคุณภาพกำไรจากกระแสเงินสดจะวัดจากอัตราส่วนกระแสเงินสดเป็นหลัก

2.1.1.1 วิธีวิเคราะห์คุณภาพกำไร : เกณฑ์คงค้าง

จากการศึกษาของ Sloan et al., (1999, อ้างถึงใน วรภพ เสือพลาย, 2554)⁸ เป็นการวัดคุณภาพกำไรด้วยวิธีคงค้างจากผลการดำเนินงานสุทธิรวม ซึ่งเป็นการคำนวณหาจำนวนเงินคงค้าง โดยพิจารณาจากกำไรสุทธิก่อนหักรายการพิเศษที่จัดทำตามหลักเกณฑ์คงค้าง โดยพิจารณาจากกำไรสุทธิก่อนหักรายการพิเศษที่จัดทำตามหลักเกณฑ์คงค้างและกระแสเงินสดจากการดำเนินงาน ซึ่งมีสูตรการคำนวณดังนี้

จำนวนเงินคงค้าง = กำไรก่อนหักรายการพิเศษ - กระแสเงินสดจากกิจกรรมดำเนินงาน

⁸วรภพ เสือพลาย. (2554). ความสัมพันธ์ระหว่างคุณภาพกำไรกับมูลค่าบริษัท, มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์.

นอกจากนี้จากการทบทวนวรรณกรรมที่เกี่ยวข้องกับเรื่องคุณภาพกำไร งานวิจัยต่างๆที่ใช้วิธีวิเคราะห์คุณภาพกำไรโดยหลักเกณฑ์คงค่านั้นได้กล่าวถึงการวัด หรือประเมินคุณภาพกำไรในแบบต่างๆ โดยมีกนิยมแบ่งตัวแทนของคุณภาพกำไรที่ใช้วัดออกเป็นความมีเสถียรภาพของกำไร (Earnings persistence) รายการคงค้างที่เกินปกติ (Abnormal accrual) ความสม่ำเสมอในแนวโน้มของกำไร (Earnings smoothness) ความไม่สมมาตรด้านเวลาในการรับรู้รายการกำไรและรายการขาดทุนและการรับรู้รายการขาดทุนทันเวลา (Asymmetric timeliness and timely loss recognition) การบรรลุเป้าหมายกำไร (Target beating)

(1) ความมีเสถียรภาพของกำไร (Earnings Persistence)

มีหลายงานวิจัยที่นำเอาการวัดคุณภาพกำไรด้วยวิธีนี้มาใช้ โดยบริษัทที่กำไรมีเสถียรภาพมากกว่า (More earnings persistence) จะมีความยั่งยืนของกำไรและกระแสเงินสดมากกว่า ซึ่งจะเป็นประโยชน์มากกว่าในการนำไปประเมินมูลค่าหุ้นด้วยวิธี Discounted Cash Flow นอกจากนี้ยังมีงานวิจัยของ R.E. Tomy (2012) พบว่าการดูข้อมูลทางการเงินแล้วนั้นข้อมูลจากกระแสเงินสดของบริษัทมีความสัมพันธ์กับเกณฑ์คงค้างในการวิเคราะห์ถึงควมมีเสถียรภาพของกำไรค่อนข้างสูง⁹ ต่อมา Sloan (1996) ศึกษาเกี่ยวกับเสถียรภาพของกำไร (Earnings persistence) เพิ่มเติมด้วยการแบ่งองค์ประกอบของกำไรออกเป็น 2 ส่วนคือ กระแสเงินสด (Cash flow component) และ รายการตามเกณฑ์คงค้าง (Accrual component) เพื่อศึกษาว่าองค์ประกอบใดมีเสถียรภาพมากกว่ากันพบว่ากำไรที่เกิดจากกระแสเงินสดมีความเสถียรมากกว่ากำไรตามเกณฑ์คงค้างแต่การใช้เสถียรภาพของกำไรเป็นตัวแทนของคุณภาพกำไรนั้น ก็ยังต้องคำนึงถึงการเลือกใช้วิธีทางการบัญชีด้วย เนื่องจากการเลือกวิธีทางบัญชีที่ต่างกันสามารถส่งผลต่อการประเมินเสถียรภาพทางกำไรที่ต่างกันได้

(2) รายการคงค้างที่เกินปกติ (Abnormal Accruals)

รายการคงค้างคือรายการที่ถูกบันทึกตามเกณฑ์คงค้างให้อยู่ในงวดบัญชีที่เกี่ยวข้องเป็นรายการค้างรับ หรือรายการค้างจ่าย โดยค่านึงรายได้ที่พึงรับและค่าใช้จ่ายที่พึงจ่ายเพื่อให้การเงินสะท้อนผลการดำเนินงานสำหรับงวดอย่างเหมาะสมแม้จะยังไม่ได้รับหรือจ่ายเงินสดในงวดบัญชีที่บันทึกการก็ตาม ดังนั้นจากนิยามข้างต้นมูลค่าของรายการคงค้างรวมคือผลต่างระหว่างกำไรและกระแสเงินสดจากการดำเนินงาน การวัดคุณภาพกำไรด้วยรายการเกณฑ์คงค่านั้นมักถูกนำมาใช้เพื่อหาการตกแต่งกำไรของบริษัทจากการศึกษาของ Healy (1985, อ้างถึงใน อภิญา ฉัตรเสถียร) ได้ศึกษาเรื่องการวัดคุณภาพกำไรผ่านเกณฑ์คงค้างโดยใช้ตัวแบบ 2 ตัวคือ 1. การใช้เกณฑ์คงค้างทั้งหมดเป็นตัวแทนในการวัดการแต่งกำไร และ 2. การใช้การแยกเกณฑ์คงค้าง

⁹R.E. Tomy.2012, Earnings Persistence over the Business Cycle, Stanford University.

ออกเป็นเกณฑ์คงค้างแบบรายการคงค้างจากการดำเนินงานปกติ (Non-discretionary accruals) คือรายการคงค้างที่เกิดขึ้นตามภาวะเศรษฐกิจและการดำเนินธุรกิจปกติที่เกิดขึ้นจากการตัดสินใจเชิงกลยุทธ์ ซึ่งเราไม่สามารถควบคุมรายการคงค้างในส่วนนี้ได้ถูกใช้ในการสะท้อนถึงฐานะที่แท้จริงของกิจการเนื่องจากเป็นเกณฑ์คงค้างที่ไม่สามารถถูกควบคุมโดยผู้บริหาร หรือฝ่ายบริหารของบริษัทได้ กับแบบรายการคงค้างที่เกิดจากดุลยพินิจของผู้บริหาร (Discretionary accruals) คือรายการคงค้างที่เกิดจากผู้บริหารใช้ดุลยพินิจผ่านนโยบายทางการบัญชีกำหนดประมาณการต่างๆ เพื่อตกแต่งตัวเลขแสดงถึงการตกแต่งกำไรของแต่ละบริษัท

งานวิจัยของ Jones (1991, Patricia Dechow, 2010) ได้สร้างแบบจำลองแนวคิดคือ Non-discretionary accruals จะคงที่สำหรับบริษัทนั้นๆ ซึ่ง Jones ได้พยายามควบคุมผลกระทบของเหตุการณ์ทางเศรษฐกิจของบริษัทที่มีผลต่อรายการคงค้างจากการดำเนินงานปกติ (Non-discretionary accruals :NDA) เช่น การเปลี่ยนแปลงยอดขายและมูลค่าที่ดิน อาคารและอุปกรณ์ ดังนั้นแบบจำลอง Jones (1991) จึงจะไม่สามารถตรวจจับการตกแต่งกำไรได้ เพราะตัวแบบจำลองจะไม่ถือว่ายอดขายเชื่อที่ถูกตกแต่งนั้นเป็น รายการคงค้างที่เกิดจากดุลยพินิจของผู้บริหาร ดังนั้นจึงเกิดตัวแบบที่ปรับแต่งขึ้นใหม่คือ Modified Jones(1995) โดย Dechow (1995) เพื่อปรับให้มีการเพิ่มปัจจัยที่เกิดจากยอดขายเชื่อเข้าไป ทำให้แนวคิดของแบบจำลอง Modified Jones นี้มองว่า การเปลี่ยนแปลงทั้งหมดของยอดขายเชื่อมาจากการตกแต่งกำไร ซึ่งอาจทำให้เราประมาณรายการคงค้างที่เกิดจากดุลยพินิจของผู้บริหาร (Discretionary accruals) ได้เกินกว่าความเป็นจริง แบบจำลองนี้จึงไม่สมบูรณ์มากนัก แต่ถึงอย่างนั้น งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการตกแต่งกำไรก็มักจะนำแบบจำลอง Modified Jones (1995) มาใช้ต่อมา Kothari, Leone and Wasley (2005) ได้เสนอแบบจำลองเพื่อแก้ไขปัญหาคอมพิวเตอร์ ที่เกิดขึ้นจากแนวคิดของแบบจำลอง Modified Jones โดยมีแนวคิดของแบบจำลองนี้คือ บริษัทที่อยู่ในอุตสาหกรรมเดียวกัน และมีผลการดำเนินงานใกล้เคียงกันควรที่จะมีระดับรายการคงค้างเหมือนกัน Kothari et al. จึงได้ใช้วิธีควบคุมปัจจัยผลการดำเนินงานด้วยอัตราผลตอบแทนของสินทรัพย์ (ROA) เพื่อไม่ให้เกิดความสัมพันธ์ระหว่างรายการคงค้างตามปกติและผลการดำเนินงาน ขณะเดียวกัน Dechow and Dichev (2002) ได้เสนอวิธีการหา ค่ารายการคงค้างจากการดำเนินงานปกติ (Non-discretionary accruals) ที่แตกต่างออกไปจากวิธีก่อนหน้านี้คือ รายการคงค้างจะเป็นตัวประมาณการกระแสเงินสดที่ได้รับหรือจ่ายไปในอดีต ปัจจุบัน และอนาคต เพราะการลงบันทึกรายการคงค้างย่อมคาดหวังว่าบริษัทจะได้รับหรือจ่ายกระแสเงินสดในอนาคต หรือในทางกลับกัน บริษัทต้องลงบันทึกรายการคงค้างหากได้รับหรือจ่ายเงินสดล่วงหน้า ดังนั้น กระแสเงินสดในอดีต ปัจจุบัน และอนาคตน่าจะมีความสัมพันธ์กับขนาดรายการคงค้างที่เหมาะสมตามธรรมชาติของธุรกิจได้

(3) ความสม่ำเสมอในแนวโน้มของกำไร (Earnings Smoothness)

จากการศึกษางานวิจัยต่างๆพบว่ามักมีการอ้างถึง ปัจจัยที่ทำให้กำไรนั้นมีคุณภาพสูงโดยดูจากความสม่ำเสมอในแนวโน้มของกำไร โดยเฉพาะอย่างยิ่งบริษัทที่สามารถทำกำไรให้เพิ่มขึ้นอย่างสม่ำเสมอ ความสม่ำเสมอของกำไรจากรายการเกณฑ์คงค้างนั้นสะท้อนถึงข้อมูลของการประกอบการได้มากกว่ากระแสเงินสด เพราะรายการคงค้างจะช่วยลดความไม่สอดคล้องด้านเวลาของกิจกรรมทางเศรษฐกิจที่เกิดขึ้นจากการรับจ่ายเงินสด เนื่องจากแสดงถึงการรับรู้กำไรตามแต่ละช่วงเวลาที่เกี่ยวข้องอย่างเหมาะสม โดยไม่ได้ดูถึงการรับเงินสดของรายการนั้นๆว่าเกิดขึ้นเมื่อใด ทำให้ผู้ใช้งบการเงินสามารถประมาณการกระแสเงินสดในอนาคตได้แม่นยำและช่วยให้เป็นประโยชน์ต่อการตัดสินใจ ดังนั้นกำไรตามเกณฑ์คงค้างจึงทำให้กำไรมีแนวโน้มสม่ำเสมอมากขึ้นเมื่อเทียบกับกำไรจากกระแสเงินสด แต่ความสม่ำเสมอของกำไรที่เกิดขึ้นนี้อาจเกิดได้จากการเลือกใช้วิธีการทางบัญชี ซึ่งผู้บริหารอาจใช้วิธีการทางบัญชีเพื่อให้กำไรดูสม่ำเสมอมากขึ้น

(4) ความไม่สมมาตรด้านเวลาในการรับรู้รายการกำไรและการรับรู้

รายการขาดทุนทันเวลา (Asymmetric timeliness and timely loss recognition)

จากการศึกษางานวิจัยที่มีการนำเอาความไม่สมมาตรด้านเวลาในการรับรู้รายการกำไร และการรับรู้รายการขาดทุนทันเวลามาใช้เป็นตัวแบบในการวัดคุณภาพกำไรนั้น คือการวิเคราะห์ถึงการใช้หลักความระมัดระวัง (Conservatism) ตามที่ระบุในแม่บทการบัญชี คือการใช้ดุลยพินิจในการประมาณการภายใต้ความไม่แน่นอน เพื่อมิให้สินทรัพย์หรือรายได้แสดงจำนวนสูงเกินไปและหนี้สินหรือค่าใช้จ่ายแสดงจำนวนต่ำเกินไป ซึ่งตัวแบบที่ถูกนำมาใช้บ่อยๆคือตัวแบบของ Basu (1997)¹⁰ ที่นำเสนอแนวคิดว่า ขั้นตอนการพิจารณาเพื่อรับรู้กำไรหรือรายได้จะมีความซับซ้อนยุ่งยากกว่าการรับรู้รายการเมื่อมีเหตุการณ์ออกเป็นสองกรณีคือ กำไรและขาดทุน กิจกรรมจะต้องรับรู้ทันทีในรอบระยะเวลาบัญชีที่เกิดเหตุการณ์นั้น แต่กิจกรรมอาจจะยืดระยะเวลาการรับรู้กำไรออกไปในงวดถัดไปได้ นอกจากนี้ยังมีงานวิจัยของ Ball and Shivakumar (2005) ได้นำเสนอวิธีการวัดความทันต่อเวลาโดยอาศัยข้อมูลที่ได้จากเกณฑ์คงโดยการวัดความไม่สมมาตรด้านเวลาในการรับรู้รายการกำไรและการรับรู้รายการขาดทุนทันเวลา จากความสัมพันธ์ของรายการคงค้าง (Accruals : ACC) และ กระแสเงินสดจากการดำเนินงาน (Cash Flows from Operation : CFO)พบว่าบริษัทที่ใช้มาตรฐานการบัญชีระหว่างประเทศ (International Accounting Standard; IAS) นั้นจะมีคุณภาพกำไรดีกว่าเพราะทำให้แสดงข้อมูลที่มีความทันเวลามากกว่า เช่น มีการจัดการกำไรลดลง หรือ รับรู้ขาดทุนได้ทันเวลา เป็นต้นดังนั้น การรับรู้กำไร หรือขาดทุนอย่างทันเวลาจึงถือว่าเป็นตัวแทนคุณภาพ

¹⁰ Patricia Dechow, Weili Ge, Catherine Schrand., Understanding earnings quality: A review of the proxies, Journal of Accounting and Economics 50, 2010 Page 350-365.

กำไรได้จึงสามารถสรุปได้ว่าความไม่สมมาตรด้านเวลาในการรับรู้รายการกำไรกับขาดทุน และการรับรู้ขาดทุนอย่างทันเวลา สามารถนำมาเป็นตัวแทนของการวัดคุณภาพกำไรได้ เพราะความไม่สมมาตรด้านเวลาช่วยพัฒนาให้คุณภาพกำไรให้ดีขึ้น

(5) การบรรลุเป้าหมายกำไร(Target beating)

จากการศึกษางานวิจัยของ Burgstahler and Dichev (1997, อ้างถึงใน Patricia Dechow, WeiliGe, Catherine Schrand,2010) พบว่ามีบริษัทจำนวนน้อยที่แสดงผลขาดทุนจำนวนเล็กน้อย(small loss) ในขณะที่มีบริษัทจำนวนมากที่รายงานผลกำไรที่เล็กน้อย(small profit) ซึ่งสามารถตีความได้ว่ารูปแบบการงานนี้เกิดขึ้นเนื่องจากบริษัทที่แสดงผลขาดทุนเล็กน้อยนั้นไม่ได้มีการจัดการกำไร หรือความพยายามในการตกแต่งกำไรเท่ากับบริษัทที่แสดงผลกำไรเล็กน้อย จากการค้นพบนี้สามารถสรุปได้ว่าการวัดกำไร เช่น การแสดงผลขาดทุนเล็กน้อยและการแสดงผลกำไรเล็กน้อย นั้นคือการแสดงให้เห็นถึงปัจจัยบ่งชี้การตกแต่งกำไรของบริษัท Patricia Dechowได้เสนอว่าการเพิ่มขึ้นของการแสดงกำไรเพียงเล็กน้อยนั้นสามารถแสดงถึงการตกแต่งกำไร ซึ่งทำให้คุณภาพกำไรของบริษัทนั้นๆลดลงนั่นเอง

นอกจากนี้ในงานวิจัยอื่นๆ ยังพบว่าการตกแต่งกำไรจากรายการคงค้างในดุลยพินิจของผู้บริหาร (Discretionary Accruals) ทำให้เกิดการแสดงผลกำไร หรือขาดทุนเล็กน้อย เพื่อที่จะหลีกเลี่ยงกำไรที่เป็นศูนย์ งานวิจัยของ Dechow (2003, อ้างถึงใน Patricia ,2010) บนกลุ่มประชากรขนาดใหญ่พบว่าการตัดสินใจของเกณฑ์คงค้างในทั้งสองกลุ่มนั้นมีลักษณะที่ใกล้เคียงกันถ้าบริษัทมีการตกแต่งกำไรเพื่อที่จะหลีกเลี่ยงผลขาดทุนการตกแต่งกำไรจากรายการคงค้างในดุลยพินิจของผู้บริหาร (Discretionary Accruals)จะพบมากขึ้นในกลุ่มที่แสดงผลกำไรเพียงเล็กน้อย Beaver et al. (2003, อ้างถึงใน Patricia, 2010) พบว่าความสัมพันธ์ของบริษัทที่แสดงผลกำไรเล็กน้อยกับการตกแต่งกำไรนั้น ขึ้นอยู่กับความสัมพันธ์ของกำไรเล็กน้อย หรือดุลยพินิจของผู้บริหารในการยอมรับผลขาดทุน

2.1.2 วิเคราะห์คุณภาพกำไร : อัตราส่วนจากกระแสเงินสด

นอกจากการวัดคุณภาพกำไรจากการใช้หลักการเกณฑ์คงค้างแล้วนั้น ในการทบทวนวรรณกรรมต่างๆที่เกี่ยวข้องยังได้ระบุถึงการวัดคุณภาพกำไรผ่านการใช้อัตราส่วนกระแสเงินสด โดยที่ “กระแสเงินสด” คือรายการเข้าออกของเงินสด และรายการเทียบเท่าเงินสดที่เกิดขึ้นจากกิจกรรมต่างๆของบริษัท ที่ไม่ได้รับผลกระทบจากเกณฑ์คงค้าง เนื่องจากการวิเคราะห์คุณภาพกำไรจากกระแสเงินสดนั้นจะสะท้อนถึงกระแสเงินสดที่เกิดขึ้นจากการดำเนินงานของกิจการ โดยไม่มีปัจจัยของการตัดสินใจของผู้บริหารมาเกี่ยวข้อง วรศักดิ์ ทุมมานนท์ (2543) ได้กล่าวถึงการวิเคราะห์

คุณภาพกำไรด้วยอัตราส่วนกระแสเงินสด โดยที่ประกอบด้วยอัตราส่วนที่นิยมนำมาวิเคราะห์ทั้งหมด 7 อัตราส่วน ดังนี้

2.1.2.1 ดัชนีกระแสเงินสดจากการดำเนินงาน (Operating cash index)

$$= \frac{\text{กระแสเงินสดจากการดำเนินงาน}}{\text{กำไรสุทธิ}}$$

ดัชนีกระแสเงินสดจากการดำเนินงาน (Operating cash index) เป็นอัตราส่วนหลักที่ใช้ในการวัดคุณภาพกำไรเนื่องจากการวัดสภาพคล่องคุณภาพกำไรในระยะสั้น ซึ่งอัตราส่วนนี้ยิ่งเข้าใกล้ 1 หรือเท่ากับ 1 ยิ่งเป็นตัวบ่งบอกว่ากิจการสามารถก่อให้เกิดกระแสเงินสดจากการดำเนินงานได้ในจำนวนที่สูงเท่ากับกำไรที่ทำมาหาได้ และก็มีความเป็นไปได้ว่ากำไรนั้นจะเกิดขึ้นจากการดำเนินงานอย่างแท้จริงและถือว่าเป็นกำไรที่มีคุณภาพ ในทางกลับกันหากกระแสเงินสดจากการดำเนินงานมีเครื่องหมายเป็นลบติดต่อกันหลายปีในขณะที่กำไรมีเครื่องหมายเป็นบวกหรือมีกำไรสุทธิทางบัญชีสูงเกินกว่า กระแสเงินสดจากการดำเนินงานติดต่อกันเป็นระยะเวลายาวนานกำไรนั้นถือว่าเป็นกำไรที่ด้อยคุณภาพ

อย่างไรก็ตามดัชนีกระแสเงินสดจากการดำเนินงานไม่ควรนำไปใช้กับธุรกิจใหม่ที่กำลังเริ่มทำกำไรและเติบโตเร็วเพราะกิจการเหล่านี้ยังจำเป็นต้องใช้เงินลงทุนสูงในช่วงแรกๆ เพื่อสนับสนุนการขายสินค้าเป็นเงินเชื่อและการจัดหาสินค้า

2.1.2.2 ความเพียงพอของกระแสเงินสดจากการดำเนินงาน

(Cash Flow Adequacy)

$$= \frac{\text{กระแสเงินสดจากการดำเนินงาน}}{\text{เงินลงทุนในสินทรัพย์ถาวร} + \text{สินค้าคงเหลือที่เพิ่มขึ้น} + \text{เงินปันผลจ่าย} + \text{ชำระคืนหนี้สิน}}$$

อัตราส่วนความเพียงพอของกระแสเงินสดจากการดำเนินงาน (Cash flow adequacy) เป็นอัตราส่วนที่ใช้วัดถึงความสามารถของกิจการในการก่อให้เกิดกระแสเงินสดจากการดำเนินงานที่เพียงพอต่อการชำระคืนหนี้สิน และการนำไปลงทุนกลับเข้าไปในสินทรัพย์ รวมถึงนำไปจ่ายเงินปันผล หากอัตราส่วนนี้เกิน 1 หรือมีค่าสูงติดต่อกันหลายปีบัญชีจะเป็นตัวบ่งบอกถึงความสามารถของกิจการในการก่อให้เกิดกระแสเงินสดจากการดำเนินงานที่เพียงพอต่อรายจ่ายหรือภาระผูกพันต่างๆ ในทางกลับกันหากอัตราส่วนมีผลเป็นลบ หรือต่ำติดต่อกันหลายปีบัญชีจะเป็นตัวบ่งบอกได้ว่ากิจการไม่สามารถดำเนินงานให้เกิดกระแสเงินสดที่เพียงพอต่อรายจ่ายหรือภาระผูกพันต่างๆดังกล่าวได้ จึงมีกำไรที่ด้อยคุณภาพ

2.1.2.3 ผลกระทบของค่าเสื่อมราคาและค่าใช้จ่ายตัดจำหน่ายที่มีต่อ

กระแสเงินสด (Depreciation/amortization impact ratio)

$$= \frac{\text{ค่าเสื่อมราคา}}{\text{กระแสเงินสดจากการดำเนินงาน}}$$

อัตราส่วนผลกระทบของค่าเสื่อมราคาและค่าใช้จ่ายตัดจำหน่ายที่มีต่อ

กระแสเงินสดจากการดำเนินงาน (Depreciation/amortization impact ratio) เป็นอัตราส่วนตัวหนึ่ง que แสดงถึงประสิทธิภาพในการดำเนินงานของกิจการว่ามีความเพียงพอต่อภาระค่าใช้จ่ายคงที่ในแต่ละงวดบัญชีในส่วน of ค่าเสื่อมราคาและค่าใช้จ่ายตัดจำหน่ายหรือไม่ ซึ่งอัตราส่วนนี้ยังมีค่าน้อยยังส่งผลในทางบวกต่อกิจการ แสดงว่ากิจการมีสามารถในการดำเนินงานที่ก่อให้เกิดกระแสเงินสดที่เพียงพอ หรือมากพอต่อภาระค่าใช้จ่ายที่ต้องจ่ายในแต่ละงวดนั้นเป็นสัดส่วนที่น้อยมากเมื่อเทียบกับจำนวนของกระแสเงินสดที่กิจการทำได้ และแสดงถึงการดำเนินงานของกิจการมีประสิทธิภาพสูงตามไปด้วย แต่ในทางกลับกันหากอัตราส่วนนี้สูง แสดงถึงการดำเนินงานของกิจการมีประสิทธิภาพต่ำ ซึ่งโดยทั่วไปมักพิจารณาคู่กันกับอัตราส่วนการลงทุนต่อของกิจการ

2.1.2.4 อัตราส่วนการลงทุนต่อ (Reinvestment ratio)

$$= \frac{\text{เงินลงทุนในสินทรัพย์ถาวร}}{\text{ค่าเสื่อมราคา} + \text{เงินรับจากการขายสินทรัพย์}}$$

อัตราส่วนการลงทุนต่อ (Reinvestment ratio) เป็นอัตราส่วนที่ใช้วัดถึง

ประสิทธิภาพในการดำเนินงานของกิจการ เพื่อพิจารณาถึงความเพียงพอของความสามารถในการลงทุนต่อและการรักษาระดับทุน โดยที่หากกิจการมีอัตราส่วนนี้มากกว่าหรือเท่ากับ 1 จะแสดงถึงประสิทธิภาพของกิจการที่ดีในความสามารถในการลงทุนต่อและการรักษาระดับทุนไว้ได้ซึ่งแสดงถึงความสามารถที่จะดำเนินงานต่อเนื่องไปได้ในอนาคต แต่ในทางกลับกันหากกิจการมีอัตราส่วนนี้น้อยหรือต่ำแสดงถึงประสิทธิภาพของกิจการเกี่ยวกับความสามารถในการลงทุนต่อและรักษาระดับทุนที่ต่ำตามไปด้วย โดยมักนำไปพิจารณาร่วมกันกับอัตราส่วนผลกระทบของค่าเสื่อมราคาและค่าใช้จ่ายตัดจำหน่ายที่มีต่อกระแสเงินสดจากการดำเนินงานเพื่อให้เกิดความชัดเจนมากยิ่งขึ้น

2.1.2.5 เงินลงทุนในสินทรัพย์ถาวรเมื่อเทียบกับกระแสเงินสดสุทธิ

(Capital Investment per dollar of cash)

$$= \frac{\text{เงินลงทุนในสินทรัพย์ถาวร}}{\text{รวมแหล่งที่มาของกระแสเงินสด (กระแสเงินสดสุทธิ)}}$$

เงินลงทุนในสินทรัพย์ถาวรเมื่อเทียบกับกระแสเงินสดสุทธิ (Capital Investment per dollar of cash) ใช้พิจารณาถึงสัดส่วนการลงทุนในสินทรัพย์ถาวรที่มีต่อกระแสเงินสดสุทธิจากทั้ง 3 แหล่ง ได้แก่ กระแสเงินสดจากกิจกรรมดำเนินงาน กระแสเงินสดจากกิจกรรม

ลงทุน และกระแสเงินสดจากกิจกรรมจัดหาเงิน หากมีอัตราส่วนนี้น้อย หรือต่ำแสดงถึงกระแสเงินสดรวมสุทธิที่กิจการทำมาหาได้นั้นมีความเพียงพอที่จะนำไปลงทุนกลับในสินทรัพย์ถาวรได้ โดยส่งผลกระทบต่อจำนวนของกระแสเงินสดรวมสุทธิน้อยมาก แต่หากกิจการมีอัตราส่วนนี้มาก หรือสูงแสดงว่ากระแสเงินสดสุทธิที่กิจการทำมาหาได้นั้นไม่เพียงพอต่อการนำไปลงทุนกลับเข้าไปในสินทรัพย์ถาวร หรือการลงทุนกลับเข้าไปในสินทรัพย์ถาวรของกิจการนั้นส่งผลกระทบสูงมากต่อกระแสเงินสดสุทธิ

2.1.2.6 ความสามารถในการจ่ายดอกเบี้ย (Interest coverage ratio)

$$= \frac{\text{กระแสเงินสดจากการดำเนินงานก่อนหักดอกเบี้ยจ่ายและภาษีเงินได้}}{\text{ดอกเบี้ยจ่ายเป็นเงินสดระหว่างปี}}$$

ความสามารถในการจ่ายดอกเบี้ย (Interest coverage ratio) เป็น

อัตราส่วนที่ใช้พิจารณาถึงความสามารถในการดำเนินงานของกิจการให้เกิดกระแสเงินสดก่อนหักภาระเรื่องดอกเบี้ยและภาษี ที่เพียงพอต่อภาระค่าใช้จ่ายของดอกเบี้ยจ่ายที่ต้องจ่ายเป็นเงินสดจากการก่อหนี้ของกิจการหรือไม่ ซึ่งถ้าอัตราส่วนนี้มาก หรือสูง แสดงว่ากิจการสามารถดำเนินงานให้เกิดกระแสเงินสดที่เพียงพอต่อภาระดอกเบี้ย หรือการจ่ายดอกเบี้ยที่ต้องจ่ายเป็นเงินสดของกิจการมีผลกระทบต่อจำนวนของกระแสเงินสดที่กิจการทำมาหาได้น้อยมาก ในทางกลับกัน หากกิจการมีอัตราส่วนนี้น้อย หรือต่ำแสดงว่ากิจการมีความสามารถในการจ่ายชำระดอกเบี้ยต่ำหรือชำระได้น้อยมาก หรือ การจ่ายชำระภาระดอกเบี้ยของกิจการส่งผลกระทบต่อกระแสเงินสดที่กิจการทำมาหาได้สูง และหากอัตราส่วนนี้ ตีลบแสดงว่ากิจการมีกระแสเงินสดไม่เพียงพอต่อการจ่ายชำระดอกเบี้ยที่ต้องจ่ายเป็นเงินสด

2.1.2.7 อัตราผลตอบแทนของกระแสเงินสดต่อสินทรัพย์รวม

(Cash flow return on assets)

$$= \frac{\text{กระแสเงินสดจากการดำเนินงานก่อนหักดอกเบี้ยจ่ายและภาษีเงินได้}}{\text{สินทรัพย์รวมถัวเฉลี่ย}}$$

อัตราผลตอบแทนของกระแสเงินสดต่อสินทรัพย์รวม (Cash flow return on assets) เป็นอัตราส่วนที่แสดงถึงความสามารถของกิจการในการบริหารสินทรัพย์ที่มีอยู่ในกิจการให้เปลี่ยนกลับมาเป็นกระแสเงินสดซึ่งอัตราส่วนนี้ยิ่งมาก หรือยิ่งสูงเท่าไรย่อมหมายถึงว่ากิจการใช้สินทรัพย์ได้อย่างมีประสิทธิภาพและกำไรของกิจการนั้นก็จะได้ว่ามีคุณภาพสูงในทางกลับกันหากกิจการมีอัตราส่วนนี้น้อย หรือต่ำหมายถึงว่ากิจการไม่สามารถใช้สินทรัพย์ที่มีอยู่ในกิจการได้อย่างมีประสิทธิภาพและกำไรของกิจการนั้นก็จะได้ว่ามีคุณภาพต่ำ

2.2 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับมาตรฐานการบัญชี ฉบับที่ 19 เรื่องผลประโยชน์พนักงาน

มาตรฐานการบัญชี ฉบับที่ 19 เรื่องผลประโยชน์ของพนักงาน¹¹ เป็นการกำหนดวิธีปฏิบัติที่นายจ้างต้องบันทึกบัญชีและเปิดเผย ข้อมูลผลประโยชน์ของพนักงาน กลุ่มพนักงาน รวมถึงผู้รับประโยชน์ หรือบุคคลอื่น เช่น บริษัทประกันที่นายจ้างไปจ่ายเบี้ยประกันไว้ให้เพื่อจ่ายค่ารักษาพยาบาลให้ พนักงานหรือประกันอุบัติเหตุหมู่ ผลประโยชน์ที่จ่ายมีทั้งผลประโยชน์ตามกฎหมาย ผลประโยชน์ตามนโยบายของกิจการ และผลประโยชน์ตามที่สัญญาไว้กับพนักงานจนเป็นความคาดหวัง หรือที่เรียกว่า “ภาระผูกพันจากการอนุมาน” หลักการที่สำคัญของมาตรฐานการบัญชีฉบับนี้คือ ต้องบันทึกบัญชีผลประโยชน์ของพนักงาน เมื่อกิจการได้รับบริการจากพนักงานแทนที่จะรอบันทึกบัญชีตามเกณฑ์เงินสด ปกติกิจการจะบันทึกบัญชีรับรู้เฉพาะผลประโยชน์ประเภทผลประโยชน์ระยะสั้น ได้อย่างถูกต้องดีแล้ว แต่สำหรับกรณีผลประโยชน์ผลประโยชน์ระยะยาวอื่น กับ ผลประโยชน์หลังจากออกจากงาน ส่วนใหญ่บันทึกตามเกณฑ์เงินสดหรือบันทึกผลประโยชน์ทั้ง 2 ประเภทในวันที่จ่ายผลประโยชน์ให้พนักงาน ตามวิธีที่ระบุในมาตรฐานการบัญชีที่เรียกว่า จ่ายเท่าที่จำเป็นต้องจ่าย (Pay-as-you-go) ยกเว้นบริษัทบางแห่งในตลาดหลักทรัพย์ บริษัทย่อยหรือบริษัทร่วมบางแห่งของบริษัทใหญ่ในต่างประเทศที่ปฏิบัติตาม วิธีการ หรือประยุกต์หลักการของมาตรฐานการบัญชีฉบับนี้ล่วงหน้าก่อนมีการบังคับใช้ ซึ่งผลกระทบของการบังคับใช้มาตรฐานการบัญชีฉบับนี้ที่เกิดขึ้น เนื่องจากบริษัททั้งหมดต้องปฏิบัติตามมาตรฐานการบัญชีฉบับนี้ โดยบริษัทที่มีส่วนได้เสียกับสาธารณะ ได้แก่ บริษัทมหาชน บริษัทที่เสนอหลักทรัพย์กับตลาดหลักทรัพย์ และบริษัทที่ทำหน้าที่ดูแลทรัพย์สินของมหาชน เช่น ธนาคาร บริษัทประกันภัย บริษัทประกันชีวิต ต้องปฏิบัติตามมาตรฐานการบัญชีทั้งฉบับโดยไม่มีข้อยกเว้น ส่วนบริษัทที่ไม่อยู่ในกลุ่มที่กล่าวมา มาตรฐานการบัญชีจะยกเว้นให้กิจการไม่ต้องใช้วิธีการประมาณหนี้สินที่เป็น ภาระผูกพันผลประโยชน์ตามเทคนิคคณิตศาสตร์ประกันภัย เพราะฉะนั้นเมื่อมาตรฐานการบัญชีฉบับนี้ถูกบังคับใช้ในปี 2554 งบการเงินของทุกบริษัทย่อมต้องมีรายการผลประโยชน์ของพนักงานแสดงอยู่ จึงอาจเกิดผลกระทบทั้งต่อกำไรสะสม และฐานะการเงินที่จะมีหนี้สินปรากฏขึ้น ทำให้ผู้ใช้งบการเงินอาจเกิดความสงสัยต่องบการเงิน และความสามารถในการดำเนินงานของบริษัทได้

วันชัย และซารี (2554) [อ้างถึงใน วรศักดิ์ ทุมมานนท์ และวิภาดา ดันติประภา 2554] ได้ศึกษาผลกระทบจากมาตรฐานการบัญชีใหม่ที่มีต่องบการเงินของสถาบันการเงินพบว่าสถาบันการเงินบางแห่งเลือกที่จะปฏิบัติตามมาตรฐานการบัญชี ฉบับที่ 19 เรื่อง ผลประโยชน์ของพนักงาน

¹¹ มาตรฐานการบัญชี ฉบับที่ 19 เรื่องผลประโยชน์ของพนักงาน(ออนไลน์). สืบค้นจาก : <http://tanapon.biz> [30 กรกฎาคม 2555]

ก่อนมาตรฐานจะมีผลบังคับใช้ตามแนวทางเพิ่มเติม โดยแนวทางแรกปรับกำไรสะสมต้นปี พ.ศ.2553 และรับรู้ผลประโยชน์ของพนักงานปี พ.ศ.2553 เป็นค่าใช้จ่ายเข้างบกำไรขาดทุนปี พ.ศ.2553 และแนวทางที่ 2 รับรู้ผลประโยชน์ของพนักงานเป็นค่าใช้จ่ายเข้างบกำไรขาดทุนปี พ.ศ.2553 ทั้งจำนวน นอกจากนี้ พบว่ามาตรฐานการบัญชีใหม่ที่มีผลกระทบต่อสถาบันการเงินค่อนข้างมากคือฉบับที่ 19 เรื่อง ผลประโยชน์ของพนักงาน เนื่องจากการใช้ครั้งแรกในประเทศไทย ทำให้สถาบันการเงินต้องคำนวณย้อนหลังตั้งแต่วันที่พนักงานแต่ละคนเริ่มทำงาน (Past Services) จนถึงวันที่เริ่มบังคับใช้ มาตรฐานฉบับนี้ผลกระทบที่มีต่อสถาบันการเงินแต่ละแห่งจะมากหรือน้อยนั้นขึ้นอยู่กับความพร้อมของแต่ละสถาบันการเงิน และทางเลือกที่สถาบันการเงินเลือกใช้ ซึ่งสถาบันการเงินในประเทศไทยส่วนใหญ่จะเลือกแนวทางที่ 2 คือวิธีปรับกำไรสะสมต้นปี พ.ศ.2554 ทั้งจำนวน นอกจากนี้ สถาบันการเงินยังที่ภาระที่จะต้องใช้หลักคณิตศาสตร์ประกันภัยในการประมาณค่าใช้จ่ายสำหรับผลประโยชน์ของพนักงานที่เปลี่ยนแปลงทุกปี ซึ่งเกิดจากจำนวนพนักงานเปลี่ยนแปลงเกณฑ์การจ่ายที่เปลี่ยนไป ฯลฯ

ซึ่งงานวิจัยของวรศักดิ์ ทุมมานนท์ และวิภาดา ดันติประภา การนำมาตรฐานมาปรับประยุกต์ใช้นั้นมีผลสรุปคือ ก่อนการประกาศใช้มาตรฐานการบัญชีฉบับที่ 19 เรื่องผลประโยชน์ของพนักงานมีบริษัทจดทะเบียนในกลุ่ม SET50 จำนวน 14 บริษัท บริษัทจดทะเบียนนอกกลุ่ม SET50 แต่อยู่ใน SET100 จำนวน 5 บริษัท และบริษัทจดทะเบียนในกลุ่มธุรกิจขนาดกลาง (MAI) จำนวน 1 บริษัท ที่มีการนำมาตรฐานฯ ดังกล่าวมาถือปฏิบัติก่อนบังคับใช้ นอกจากนี้ ไม่พบว่ามีบริษัทจดทะเบียนใดในหมวดที่แก้ไขการดำเนินงานไม่ได้ตามกำหนดนำมาตรฐานฯ ดังกล่าวมาใช้ก่อนบังคับใช้ และหลังการประกาศใช้มาตรฐานการบัญชี ฉบับที่ 19 เรื่อง ผลประโยชน์ของพนักงาน บริษัทจดทะเบียนในหมวด SET50 บริษัทจดทะเบียนนอกกลุ่ม SET50 แต่อยู่ใน SET100 บริษัทที่จดทะเบียนนอกหมวด SET100 บริษัทจดทะเบียนในหมวดธุรกิจขนาดกลาง(MAI) และบริษัทจดทะเบียนในกลุ่มที่แก้ไขการดำเนินงานไม่ได้ตามกำหนดมีการเลือกวิธีรับรู้หนี้สินของการเปลี่ยนแปลงที่มากกว่าหนี้สินที่รับรู้ ณ วันเดียวกัน ตามนโยบายการบัญชีเดิมแตกต่างกันตามตารางที่ 1 ดังนี้

ตารางที่ 2.1 ตารางแสดงการเลือกทางเลือกในการรับรู้หนี้สินของกิจการตามมาตรฐานการบัญชี ฉบับที่ 19 เรื่อง ผลประโยชน์พนักงาน

ทางเลือกตามมาตรฐาน ฉบับที่ 19	ปรับกำไรสะสม ณ วันต้นงวด	ปรับงบการเงินย้อนหลัง	รับรู้เป็นค่าใช้จ่ายตามวิธีเส้นตรง	รับรู้หนี้สินส่วนเพิ่มเป็นค่าใช้จ่ายในงบกำไรขาดทุน
บริษัทจดทะเบียนในหมวด SET50	ร้อยละ 64.71	ร้อยละ 32.35	ร้อยละ 2.94	ร้อยละ 0
บริษัทจดทะเบียนนอกกลุ่ม SET50 แต่อยู่ใน SET100	ร้อยละ 64.29	ร้อยละ 19.05	ร้อยละ 11.90	ร้อยละ 4.76
บริษัทจดทะเบียนนอกกลุ่ม SET100	ร้อยละ 74.09	ร้อยละ 12.29	ร้อยละ 8.64	ร้อยละ 4.98
บริษัทจดทะเบียนในหมวดธุรกิจขนาดกลาง (MAI)	ร้อยละ 77.59	ร้อยละ 6.90	ร้อยละ 12.07	ร้อยละ 3.45
บริษัทจดทะเบียนในกลุ่มที่แก้ไขการดำเนินงานไม่ได้ตามกำหนด	ร้อยละ 55.56	ร้อยละ 5.56	ร้อยละ 33.33	ร้อยละ 5.56

หากพิจารณาในภาพรวม จะพบว่าบริษัทจดทะเบียนส่วนใหญ่ (ร้อยละ 72.19) เลือกรับรู้หนี้สินในช่วงการเปลี่ยนแปลงที่มากกว่าหนี้สินที่รับรู้ ณ วันเดียวกัน ตามนโยบายการบัญชีเดิม โดยวิธีการปรับกำไรสะสม ณ วันต้นงวด รองลงมาเป็นวิธีรับรู้เป็นค่าใช้จ่ายตามวิธีเส้นตรงภายในระยะเวลา 5 ปี (ร้อยละ 12.36) ซึ่งเป็นวิธีที่ช่วยลดผลกระทบต่อการเงินในปีที่เริ่มใช้มาตรฐานการบัญชีฉบับนี้เป็นครั้งแรก ส่วนบริษัทที่เลือกเลือกรับรู้หนี้สินในช่วงการเปลี่ยนแปลงโดยวิธีปรับงบการเงินย้อนหลัง (ร้อยละ 11.04) และวิธีรับรู้หนี้สินส่วนเพิ่มเป็นค่าใช้จ่ายในงบกำไรขาดทุน (ร้อยละ 4.42) ตามลำดับผลจากการทดสอบทางสถิติพบว่าค่า p-value เป็นบวก 0.0014 (chi-square distribution ที่มี df=12 และมีค่า $X^2 = 31.94$ ค่า p-value ที่คำนวณได้ต่ำกว่า $\alpha=0.05$ ทำให้ยอมรับสมมติฐานที่ว่าบริษัทเหล่านี้มีการเลือกวิธีรับรู้หนี้สินในช่วงการเปลี่ยนแปลงที่มากกว่าหนี้สินที่รับรู้ ณ วันเดียวกันตามนโยบายการบัญชีเดิมแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญ สะท้อนให้เห็นว่าการกำหนดทางเลือกในการรับรู้หนี้สินส่วนเพิ่มในช่วงการเปลี่ยนแปลงเป็น 4 ทางเลือกเป็นสิ่งจำเป็นเนื่องจากเลือกในการรับรู้หนี้สินส่วนเพิ่มในช่วงการเปลี่ยนแปลงเป็นค่าใช้จ่ายตามวิธีเส้นตรงภายในระยะเวลา 5 ปีและวิธีรับรู้เป็นค่าใช้จ่ายในงบกำไรขาดทุนอาจไม่จำเป็นหรือจำเป็นน้อยมากสำหรับบริษัทจดทะเบียนในกลุ่ม SET50 ซึ่งโดยเฉลี่ยมีผลประกอบการดีกว่าบริษัทกลุ่มอื่นๆ แต่อาจจะจำเป็นสำหรับบริษัทในกลุ่มที่เหลือน้อยโดยเฉพาะทางเลือกในการรับรู้หนี้สินส่วนเพิ่มในช่วงการ

เปลี่ยนแปลงเป็นค่าใช้จ่ายตามวิธีเส้นตรงภายในระยะเวลา 5 ปี จำเป็นอย่างยิ่งสำหรับบริษัทจดทะเบียนในกลุ่มที่แก้ไขดำเนินงานไม่ได้ตามกำหนดที่มีฐานะการเงินไม่แข็งแรง และผลประกอบการย่ำแย่ ซึ่งหากไม่เลือกวิธีนี้จะทำให้ส่วนของผู้ถือหุ้นของบริษัทเหล่านี้ปรากฏในงบการเงินมีค่าติดลบเพิ่มขึ้นไปอีกซึ่งจะเป็นอุปสรรคต่อบริษัทเหล่านี้ในการดำเนินการย้ายกลับสู่หมวดปกติ

จากการทบทวนวรรณกรรมในข้างต้นผู้วิจัยพบว่าการนำมาตราฐานการบัญชี ฉบับที่ 19 เรื่อง ผลประโยชน์พนักงานมาใช้เป็นครั้งแรกนั้นส่งผลต่องบการเงินของบริษัท โดยทำให้มีส่วนของหนี้สินเพิ่มขึ้น และมีค่าใช้จ่ายเพิ่มขึ้น เป็นสาเหตุให้มีกำไรสุทธิของบริษัทน้อยลง อีกทั้งมาตรฐานยังมีการกำหนดให้มีทางเลือกในการปฏิบัติได้ 4 วิธีในการนำมาใช้เป็นครั้งแรก เพื่อลดผลกระทบจากการเลือกวิธีปฏิบัติทางบัญชีผู้วิจัยพบว่าการใช้วิธีการคำนวณคุณภาพกำไรจากอัตราส่วนกระแสเงินสดนั้นมีความเหมาะสมกับงานวิจัยชิ้นนี้มากที่สุด จึงได้นำเอาวิธีการคำนวณคุณภาพกำไรจากอัตราส่วนกระแสเงินสดมาใช้ในการศึกษาในบทถัดไป

บทที่ 3

วิธีดำเนินการวิจัยข้อมูลที่ใช้ในการศึกษา

การวิจัยครั้งนี้เป็นการวิจัยเชิงประจักษ์ (Empirical Research) เพื่อศึกษาถึงคุณภาพกำไรในช่วงก่อน และหลังการบังคับใช้มาตรฐานการบัญชีฉบับที่ 19 เรื่องผลประโยชน์พนักงาน มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาว่าการนำมาตราฐานการบัญชี ฉบับที่ 19 เรื่องผลประโยชน์พนักงานมาใช้สามารถส่งผลต่อคุณภาพกำไรหรือไม่นอกจากนี้ยังศึกษาว่าหลังการนำมาตราฐานการบัญชีฉบับที่ 19 เรื่องผลประโยชน์พนักงานมาใช้ คุณภาพกำไรของบริษัทในตลาดหลักทรัพย์ มีความแตกต่างจากก่อนการนำมาตราฐานการบัญชีฉบับที่ 19 มาใช้อย่างมีนัยสำคัญหรือไม่ และส่งผลกระทบต่อคุณภาพกำไรของบริษัท แยกตามหมวดหมู่อุตสาหกรรมอย่างมีนัยสำคัญหรือไม่โดยมีการดำเนินการศึกษา และวิจัยตามลำดับขั้นตอนดังนี้

- 3.1 ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง
- 3.2 เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย
- 3.3 การเก็บรวบรวมข้อมูล
- 3.4 สมมติฐานการวิจัย
- 3.5 วิธีการวิเคราะห์ข้อมูล

3.1 ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มตัวอย่างที่ศึกษา คือบริษัทที่จดทะเบียนในตลาดหลักทรัพย์ ในกลุ่ม SET100 จำนวนทั้งสิ้น 100 บริษัท โดยเก็บข้อมูล และวิเคราะห์ข้อมูลบริษัทจดทะเบียนทั้งสิ้น 100 บริษัทซึ่งสามารถดำเนินการรวบรวมข้อมูลได้ครบถ้วนทั้งสิ้น 81 บริษัท¹²

3.2 เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ ทำโดยการเก็บข้อมูล และวิเคราะห์ข้อมูลจากงบการเงินรายปีของกิจการในปี 2553 และปี 2554 ในช่วงก่อนและหลังที่มีการนำมาตราฐานฉบับนี้มาใช้ โดยอ้างอิงจากฐานข้อมูลของตลาดหลักทรัพย์แห่งประเทศไทย (www.set.or.th) และนำมาทดสอบสมมติฐานการวิจัยด้วยโปรแกรม SPSS for window โดยวิเคราะห์จากข้อมูลคุณภาพกำไรที่วัดโดย

¹² ภาคผนวก ก ตาราง ก

อัตราส่วนจากกระแสเงินสด โดยใช้อัตราส่วนจากกระแสเงินสด จำนวน 7 อัตราส่วนคือ ดัชนีกระแสเงินสดจากการดำเนินงาน (Operating cash index) ความเพียงพอของกระแสเงินสดจากการดำเนินงาน (Cash flow adequacy) ผลกระทบของค่าเสื่อมราคาและค่าใช้จ่ายตัดจำหน่ายที่มีต่อกระแสเงินสด (Depreciation/amortization impact ratio) อัตราส่วนการลงทุนต่อ (Reinvestment ratio) เงินลงทุนในสินทรัพย์ถาวรเมื่อเทียบกับกระแสเงินสดสุทธิ (Capital Investment per dollar of cash) ความสามารถในการจ่ายดอกเบี้ย (Interest coverage ratio) และ อัตราผลตอบแทนของกระแสเงินสดต่อสินทรัพย์รวม (Cash flow return on assets) โดยนำข้อมูลคุณภาพกำไรจากอัตราส่วน มาใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูลทางสถิติดังนี้

3.2.1 การวัดแนวโน้มเข้าสู่ส่วนกลาง (Central Tendency)

เป็นการคำนวณหาค่ากลางของข้อมูลว่ามีค่าเท่ากับเท่าไรเพื่อบอกถึงลักษณะของข้อมูล ทำให้ทราบถึงการแจกแจงของข้อมูลประกอบด้วย

3.2.1.1 ค่าเฉลี่ยเลขคณิต (Arithmetic Mean)

$\bar{X}$ ค่าเฉลี่ยถือเป็นค่ากลางของข้อมูลแบบหนึ่งที่ได้จากการเฉลี่ยข้อมูลทั้งหมดที่คำนวณได้จาก

$$\bar{X} = \frac{\sum X_i}{n}$$

โดย X = ค่าของข้อมูลตัวที่ i

n = ขนาดตัวอย่าง

Σ = ผลรวม

3.2.1.2 ค่ามัธยฐาน (Median)

ค่าของข้อมูลที่มีตำแหน่งอยู่ตรงกลางของชุดข้อมูล จากการนำข้อมูลมาเรียงลำดับจากค่าน้อยไปหาค่ามากก็จะได้ข้อมูลครึ่งหนึ่งที่น้อยกว่าค่ามัธยฐานและมีข้อมูลอีกครึ่งหนึ่งที่มากกว่าค่ามัธยฐาน

3.2.2 การวัดการกระจาย (Measure of Variation)

การพิจารณาหรือสรุปถึงลักษณะของข้อมูลโดยใช้ค่าเฉลี่ยเพียงอย่างเดียวอาจทำให้ไม่ทราบถึงลักษณะของข้อมูลได้ชัดเจน เนื่องจากอาจมีข้อมูลที่มีค่ากลางเท่ากันแต่ลักษณะข้อมูลแตกต่างกัน ประกอบด้วย

3.2.2.1 ค่าสูงสุด – ต่ำสุด ของข้อมูล

3.2.2.2 ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard Deviation : SD)

หมายถึงรากที่สองของค่าความแปรปรวน สำหรับข้อมูลที่จัดกลุ่มคำนวณได้จาก

$$SD = S = \sqrt{\frac{\sum (x_i - \bar{x})^2}{n - 1}}$$

โดย x_i = ค่ากึ่งกลางของชั้นที่ i , $i = 1, 2, \dots, x$

3.2.3 การทดสอบสมมติฐาน (Test of Hypotheses)

เป็นการใช้ข้อมูลจากกลุ่มตัวอย่างในการทดสอบเพื่อให้ทราบว่าสมมติฐานหรือสิ่งที่คาดไว้เป็นจริงหรือไม่ ประกอบด้วย

(1) ทดสอบการแจกแจงของประชากรโดยดูว่าประชากรมีการแจกแจงปกติหรือไม่ โดยใช้วิธี Kolmogorov-Smirnov Test of Normality เป็นสถิติทดสอบ ซึ่งเป็นการทดสอบโดยไม่ใช้พารามิเตอร์นำมาใช้ในการทดสอบประชากรจำนวน 81 บริษัท

(2) ทดสอบการแจกแจงของประชากรโดยวิธี Shapiro-Wilk Test of Normality สำหรับการทดสอบการแจกแจงของประชากรแยกตามกลุ่มอุตสาหกรรม เนื่องด้วยเป็นสถิติทดสอบที่ใช้สำหรับกลุ่มประชากรขนาดเล็ก โดยมีประชากรน้อยกว่า 30 บริษัทในแต่ละกลุ่ม

(3) การทดสอบสมมติฐานของผลต่างระหว่างค่าเฉลี่ยของสองประชากรแบบจับคู่ โดยใช้พารามิเตอร์ ตามวิธี Paired T-test ซึ่งใช้เมื่อประชากรทั้งสองมีการแจกแจงปกติ และไม่ทราบค่าความแปรปรวนของทั้งสองประชากรจึงใช้ t เป็นสถิติทดสอบ

(4) การทดสอบสมมติฐานเกี่ยวกับค่ามัธยฐานของประชากรโดยไม่ใช้พารามิเตอร์ ตามวิธี Wilcoxon Signed-Rank Test ซึ่งเป็นการทดสอบค่ากึ่งกลางข้อมูล เมื่อประชากรมีการแจกแจงไม่ปกติ

3.3 การเก็บรวบรวมข้อมูล

การวิจัยครั้งนี้ ได้เก็บรวบรวมข้อมูลงบการเงินปี 2553 จากรายงานทางการเงินประจำปี 2553 และปี 2554 ซึ่งประกอบด้วย งบแสดงฐานะทางการเงิน งบกำไรขาดทุนเบ็ดเสร็จ หมายเหตุประกอบงบการเงิน ของบริษัทที่จดทะเบียนในตลาดหลักทรัพย์ที่อยู่ในกลุ่ม SET 100

ทั้งสิ้นจำนวน 81 บริษัท นอกจากนี้ยังรวบรวมข้อมูลที่เกี่ยวข้องจากงานวิจัย หนังสือ ข้อมูลทางอินเทอร์เน็ต และฐานข้อมูลทางอินเทอร์เน็ตของตลาดหลักทรัพย์ รวมถึงมาตรฐานการบัญชีที่เกี่ยวข้อง

3.4 สมมติฐานการวิจัย

การตั้งสมมติฐานการวิจัยนั้นใช้การวิเคราะห์ข้อมูลของคุณภาพกำไรออกเป็น 2 ช่วง คือ คุณภาพกำไรก่อนช่วงการนำมาตรฐานการบัญชี ฉบับที่ 19 เรื่อง ผลประโยชน์ของพนักงาน มาใช้ และคุณภาพกำไรช่วงหลังการนำมาตรฐานการบัญชี ฉบับที่ 19 เรื่อง ผลประโยชน์ของพนักงาน มาใช้ โดยตั้งสมมติฐานการวิจัยคือ คุณภาพกำไรช่วงหลังการนำเอามาตรฐานการบัญชี ฉบับที่ 19 มาใช้นั้น สูงกว่าก่อนมีการนำมาใช้

$$H_1: \text{Earning Quality}_{\text{before adopted TFRS19}} < \text{Earning Quality}_{\text{after adopted TFRS19}}$$

ทำให้ได้สมมติฐานรองสำหรับการวิจัยคือ

$$H_0: \text{Earning Quality}_{\text{before adopted TFRS19}} > \text{Earning Quality}_{\text{after adopted TFRS19}}$$

เนื่องจากการวิเคราะห์ผลกระทบเบื้องต้นที่อาจส่งผลกระทบต่ออัตราส่วนกระแสเงินสดพบว่า ส่งผลกระทบต่องบการเงินเฉพาะบางรายการเท่านั้น คือทำให้มีส่วนของหนี้สินและ ค่าใช้จ่ายเพิ่มขึ้น จึงส่งผลต่อการกำหนดความคาดหวังของผลการวิจัยดังต่อไปนี้

3.4.1 ดัชนีกระแสเงินสดจากการดำเนินงาน

เป็นอัตราส่วนที่ใช้วัดถึงคุณภาพกำไรโดยเฉพาะ แสดงถึงความสามารถของกิจการในการดำเนินงานให้เกิดกระแสเงินสดที่สัมพันธ์ในทิศทางเดียวกันกับการเกิดกำไร และหมายถึงกำไรที่เกิดขึ้นนั้นเป็นกำไรที่มีคุณภาพสูง หากอัตราส่วนนี้ค่าเท่ากับ 1 หรือยิ่งสูงยิ่งดี ในการนำเอามาตรฐานฉบับที่ 19 มาใช้นั้นส่งผลให้ มีค่าใช้จ่ายมากขึ้น กำไรสุทธิของบริษัทน้อยลง จึงทำให้ดัชนีกระแสเงินสดจากกิจการดำเนินงานมีแนวโน้มที่จะสูงขึ้น ดังนั้นสมมติฐานของการวิจัยคือดัชนีกระแสเงินสดจากการดำเนินงานหลังการนำเอามาตรฐานฉบับที่ 19 มาใช้สูงกว่าก่อนการนำเอามาตรฐานฉบับที่ 19 มาใช้ ได้เป็นสมการดังนี้

$$H_{A1}: \mu_{\text{Operating cash index}} < \mu_{\text{Operating cash index TFRS19}}$$

3.4.2 ความเพียงพอของกระแสเงินสดจากการดำเนินงาน

แสดงถึงความสามารถของกิจการในการดำเนินงานให้เกิดกระแสเงินสดที่เพียงพอต่อการชำระคืนหนี้สิน จ่ายปันผล และการลงทุนกลับเข้าไปในสินทรัพย์ได้สูง หากอัตราส่วนนี้สูงแสดงว่ากิจการนั้นมีความสามารถในการบริหารจัดการที่ดี ในทางกลับกันหากอัตราส่วนนี้ต่ำ

แสดงว่ากิจการไม่สามารถดำเนินงานให้เกิดกระแสเงินสดที่เพียงพอต่อรายจ่ายหรือภาระผูกพันต่างๆ ได้ ในการนำเอามาตรฐานฉบับที่ 19 มาใช้นั้นส่งผลให้ มีค่าใช้จ่ายมากขึ้น กำไรสุทธิของบริษัทน้อยลง แต่ไม่ส่งผลกระทบต่อความเพียงพอของกระแสเงินสดจากการดำเนินงาน ดังนั้นสมมติฐานของการวิจัยคือ ดัชนีกระแสเงินสดจากการดำเนินงานหลังการนำเอามาตรฐานฉบับที่ 19 มาใช้ไม่แตกต่างจากก่อนการนำเอามาตรฐานฉบับที่ 19 มาใช้ ได้เป็นสมการดังนี้

$$H_{A2}: \mu_{\text{Cash flow adequacy}} = \mu_{\text{Cash flow adequacy TFRS19}}$$

3.4.3 ผลกระทบของค่าเสื่อมราคาและค่าใช้จ่าย

ตัดจำหน่ายที่มีต่อกระแสเงินสดแสดงถึงประสิทธิภาพการทำงานของกิจการในการดำเนินงานให้กระแสเงินสดที่มากพอและค่าใช้จ่ายมีผลกระทบน้อยมากเมื่อเทียบกับกระแสเงินสดที่มีอยู่ อัตราส่วนส่งผลดีเมื่อมีค่าต่ำ ในทางกลับกันหากอัตราส่วนนี้สูง แสดงถึงการดำเนินงานของกิจการมีประสิทธิภาพต่ำ ซึ่งโดยทั่วไปมักพิจารณาคู่กันกับอัตราส่วนการลงทุนต่อ ในการนำเอามาตรฐานฉบับที่ 19 มาใช้นั้นส่งผลให้ มีค่าใช้จ่ายมากขึ้น กำไรสุทธิของบริษัทน้อยลง แต่ไม่ส่งผลกระทบต่อผลกระทบของค่าเสื่อมราคาและค่าใช้จ่ายตัดจำหน่าย ดังนั้นสมมติฐานของการวิจัยคือผลกระทบของค่าเสื่อมราคาและค่าใช้จ่ายตัดจำหน่ายหลังการนำเอามาตรฐานฉบับที่ 19 มาใช้ไม่แตกต่างจากก่อนการนำเอามาตรฐานฉบับที่ 19 มาใช้ ได้เป็นสมการดังนี้

$$H_{A3}: \mu_{\text{Depreciation amortization impact ratio}} = \mu_{\text{Depreciation amortization impact ratio TFRS19}}$$

3.4.4 อัตราส่วนการลงทุนต่อ

แสดงถึงประสิทธิภาพในการทำงานของกิจการเพื่อรักษาระดับทุนและการลงทุนต่อไปในอนาคตได้สูง อัตราส่วนนี้ยิ่งสูงยิ่งดีในทางกลับกันหากกิจการมีอัตราส่วนนี้น้อย หรือต่ำแสดงถึงประสิทธิภาพของกิจการเกี่ยวกับความสามารถในการลงทุนต่อ และรักษาระดับทุนที่ต่ำตามไปด้วย จากการวิเคราะห์ผลกระทบที่อาจจะเกิดขึ้นพบว่าในการนำเอามาตรฐานฉบับที่ 19 มาใช้นั้นส่งผลให้ มีค่าใช้จ่ายมากขึ้น กำไรสุทธิของบริษัทน้อยลง แต่ไม่ส่งผลต่ออัตราส่วนการลงทุนต่อ ดังนั้นสมมติฐานของการวิจัยคืออัตราส่วนการลงทุนต่อหลังการนำเอามาตรฐานฉบับที่ 19 มาใช้ไม่แตกต่างจากก่อนการนำเอามาตรฐานฉบับที่ 19 มาใช้ ได้เป็นสมการดังนี้

$$H_{A4}: \mu_{\text{Reinvestment ratio}} = \mu_{\text{Reinvestment ratio TFRS19}}$$

3.4.5 เงินทุนในสินทรัพย์ถาวรเมื่อเทียบกับกระแสเงินสดสุทธิ

แสดงถึงความสามารถของกิจการในการดำเนินงานให้เกิดกระแสเงินสดจากทุกแหล่งรวมกันที่มากพอและสามารถลงทุนกลับเข้าไปในสินทรัพย์ถาวรได้โดยส่งผลกระทบต่อกระแสเงินสดสุทธิน้อยมาก อัตราส่วนนี้ยิ่งต่ำยิ่งดี ในทางกลับกันหากกิจการมีอัตราส่วนนี้มาก หรือสูงแสดงว่ากระแสเงินสดสุทธิที่กิจการทำมาหาได้นั้นไม่มีความเพียงพอต่อการนำไปลงทุนกลับเข้าไปในสินทรัพย์ถาวร หรือการลงทุนกลับเข้าไปในสินทรัพย์ของกิจการส่งผลกระทบต่อกระแสเงินสดสุทธิจากการวิเคราะห์ผลกระทบที่อาจจะเกิดขึ้นพบว่าในการนำเอามาตรฐานฉบับที่ 19 มาใช้นั้นส่งผลให้ มีค่าใช้จ่ายมากขึ้น กำไรสุทธิของบริษัทน้อยลง แต่ไม่ส่งผลต่อเงินทุนในสินทรัพย์ถาวรเมื่อเทียบกับกระแสเงินสดสุทธิดังนั้นสมมติฐานของการวิจัยคือเงินทุนในสินทรัพย์ถาวรเมื่อเทียบกับกระแสเงินสดสุทธิหลังการนำเอามาตรฐานฉบับที่ 19 มาใช้ไม่แตกต่างจากก่อนการนำเอามาตรฐานฉบับที่ 19 มาใช้ ได้เป็นสมการดังนี้

$$H_{A5}: \mu_{Capita; investment \text{ per dollar of cash}} = \mu_{Capita; investment \text{ per dollar of cash } TFRS19}$$

3.4.6 ความสามารถในการจ่ายดอกเบี้ย

แสดงถึงความสามารถของกิจการในการดำเนินงานให้เกิดกระแสเงินสดที่เพียงพอต่อการจ่ายชำระดอกเบี้ยได้สูง ในทางกลับกันหากกิจการมีอัตราส่วนนี้น้อย หรือต่ำแสดงว่ากิจการมีความสามารถในการจ่ายชำระดอกเบี้ยต่ำหรือชำระได้น้อยมาก หรือการจ่ายชำระภาระดอกเบี้ยของกิจการส่งผลกระทบต่อกระแสเงินสดที่กิจการทำมาหาได้สูงมาก และหากอัตราส่วนนี้ติดลบแสดงว่ากิจการมีกระแสเงินสดไม่เพียงพอต่อการจ่ายชำระดอกเบี้ยที่ต้องจ่ายเป็นเงินสดโดยที่การมีอัตราส่วนนี้ยิ่งสูงยิ่งดีจากการวิเคราะห์ผลกระทบที่อาจจะเกิดขึ้นพบว่าในการนำเอามาตรฐานฉบับที่ 19 มาใช้นั้นส่งผลให้ มีค่าใช้จ่ายมากขึ้น กำไรสุทธิของบริษัทน้อยลง แต่ไม่ส่งผลต่อความสามารถในการจ่ายดอกเบี้ยเมื่อเทียบกับกระแสเงินสดสุทธิดังนั้นสมมติฐานของการวิจัยคือความสามารถในการจ่ายดอกเบี้ยเมื่อเทียบกับกระแสเงินสดสุทธิหลังการนำเอามาตรฐานฉบับที่ 19 มาใช้ไม่แตกต่างจากก่อนการนำเอามาตรฐานฉบับที่ 19 มาใช้ ได้เป็นสมการดังนี้

$$H_{A6}: \mu_{Interest \text{ coverage ratio}} = \mu_{Interest \text{ coverage ratio } TFRS19}$$

3.4.7 อัตราผลตอบแทนของกระแสเงินสดต่อสินทรัพย์รวม

แสดงถึงความสามารถและประสิทธิภาพของกิจการในการบริหารสินทรัพย์ที่มีอยู่ก่อให้เกิดเป็นกระแสเงินสดได้อย่างเพียงพอและมากพอ ในทางกลับกันหากกิจการมีอัตราส่วนนี้น้อย หรือต่ำหมายถึงว่ากิจการไม่สามารถใช้สินทรัพย์ที่มีอยู่ในกิจการได้อย่างมีประสิทธิภาพและกำไรของกิจการนั้นก็จะถือว่ามีความต่ำจากการวิเคราะห์ผลกระทบที่อาจจะเกิดขึ้นพบว่าในการนำเอา

มาตรฐานฉบับที่ 19 มาใช้นั้นส่งผลให้ มีค่าใช้จ่ายมากขึ้น กำไรสุทธิของบริษัทน้อยลง แต่ไม่ส่งผลกระทบต่ออัตราผลตอบแทนของกระแสเงินสดต่อสินทรัพย์รวม ดังนั้นสมมติฐานของการวิจัยคืออัตราผลตอบแทนของกระแสเงินสดต่อสินทรัพย์รวมหลังการนำเอามาตรฐานฉบับที่ 19 มาใช้ไม่แตกต่างจากก่อนการนำเอามาตรฐานฉบับที่ 19 มาใช้ ได้เป็นสมการดังนี้

$$H_{A7}: \mu_{\text{Cash flow return on assets}} = \mu_{\text{Cash flow return on assets TFRS19}}$$

3.5 วิธีการวิเคราะห์ข้อมูล

การวิเคราะห์ข้อมูลของงานวิจัยครั้งนี้ใช้สถิติเชิงพรรณนาและสถิติเชิงอนุมาน ดังนี้

3.5.1 การวิเคราะห์สถิติเชิงพรรณนา (Descriptive Statistics)

เป็นการสรุปถึงลักษณะเบื้องต้นของข้อมูล โดยที่ข้อมูลของตัวแปรอิสระซึ่งหมายถึงการนำมาตรฐานการบัญชี ฉบับที่ 19 เรื่อง ผลประโยชน์ของพนักงานมาใช้ และตัวแปรตามคือ คุณภาพกำไร ประกอบด้วยอัตราส่วนจากกระแสเงินสดจำนวน 7 อัตราส่วน คือ ดัชนีกระแสเงินสดจากการดำเนินงาน (Operating cash index) ความเพียงพอของกระแสเงินสดจากการดำเนินงาน (Cash flow adequacy) ผลกระทบของค่าเสื่อมราคาและค่าใช้จ่ายตัดจำหน่ายที่มีต่อกระแสเงินสด (Depreciation/amortization impact ratio) อัตราส่วนการลงทุนต่อ (Reinvestment ratio) เงินลงทุนในสินทรัพย์ถาวรเมื่อเทียบกับกระแสเงินสดสุทธิ (Capital investment per dollar of cash) ความสามารถในการจ่ายดอกเบี้ย (Interest coverage ratio) อัตราผลตอบแทนของกระแสเงินสดต่อสินทรัพย์รวม (Cash flow return on assets) จะถูกนำมาวิเคราะห์ขั้นต้นด้วยการเปรียบเทียบคุณภาพกำไรก่อน และหลังการนำมาตรฐานการบัญชีฉบับที่ 19 มาใช้เป็นรายบริษัท จากนั้นจึงทดสอบโดยการวัดแนวโน้มเข้าสู่ส่วนกลาง เช่น การหาค่าเฉลี่ย ค่ามัธยฐาน การวัดการกระจายของข้อมูล เช่น ค่าสูงสุดและต่ำสุด ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน

3.5.2 การวิเคราะห์สถิติเชิงอนุมาน (Inferential Statistics)

โดยนำเอาข้อมูลที่รวบรวมได้มาทำวิเคราะห์โดยวิธีทางสถิติ เพื่อศึกษาถึงคุณภาพกำไรก่อน และหลังการนำมาตรฐานการบัญชี ฉบับที่ 19 เรื่อง ผลประโยชน์ของพนักงาน มาใช้ ของบริษัทจดทะเบียนในตลาดหลักทรัพย์แห่งประเทศไทย และจากสมมติฐานการวิจัยที่ว่า คุณภาพกำไรก่อนการนำมาตรฐานการบัญชี ฉบับที่ 19 เรื่อง ผลประโยชน์ของพนักงาน มาใช้ ต่ำกว่า คุณภาพกำไรหลังการนำมาตรฐานการบัญชี ฉบับที่ 19 เรื่อง ผลประโยชน์ของพนักงานมาใช้

บทที่ 4

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

หลังจากผู้วิจัยเก็บรวบรวมข้อมูลของบริษัทซึ่งจดทะเบียนในตลาดหลักทรัพย์ในกลุ่ม SET100 โดยรวบรวมข้อมูลทางการเงินของบริษัทในปี 2553 ก่อนที่จะมีการนำมาตราฐานการบัญชีฉบับที่19 เรื่องผลประโยชน์พนักงานมาใช้ และ หลังจากที่มีการนำมาตราฐานการบัญชีฉบับที่19 เรื่องผลประโยชน์พนักงานมาใช้ ลำดับต่อไปเป็นการนำข้อมูลมาวิเคราะห์และประมวลผลโดยโปรแกรม SPSS for window โดยมีรายละเอียดประกอบด้วยผลการวิเคราะห์เบื้องต้นเชิงพรรณนาและผลการวิเคราะห์สถิติเชิงอนุมานในส่วนของสถิติเชิงพรรณนาจะแสดงในรูปของ ค่าเฉลี่ย ค่าต่ำสุด และค่าสูงสุด และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานของอัตราส่วนจากกระแสเงินสดทั้ง 7 อัตราส่วน ในส่วนของสถิติเชิงอนุมานเป็นการนำตัวแปรตามมาทดสอบว่า คุณภาพกำไรช่วงก่อนที่จะมีการนำมาตราฐานการบัญชีฉบับที่19 เรื่องผลประโยชน์พนักงานมาใช้ และ มีลักษณะที่ต่ำกว่าคุณภาพกำไรช่วงหลังจากที่มีการนำมาตราฐานการบัญชีฉบับที่19 เรื่องผลประโยชน์พนักงานมาใช้ อย่างมีนัยสำคัญหรือไม่ โดยใช้ตัวแปรตามทั้ง 7 ตัวแปรในการวัด ซึ่งแบ่งข้อมูลออกเป็นสองช่วง คือ อัตราส่วนจากกระแสเงินสดช่วงก่อนที่จะมีการนำมาตราฐานการบัญชีฉบับที่19 เรื่องผลประโยชน์พนักงานมาใช้ และ อัตราส่วนจากกระแสเงินสดช่วงหลังจากที่มีการนำมาตราฐานการบัญชีฉบับที่19 เรื่องผลประโยชน์พนักงานมาใช้ จากนั้นจะทดสอบการแจกแจงของข้อมูลโดยวิธี Kolmogorov-Smirnov Test of Normality แล้วจึงจะทดสอบความมีนัยสำคัญทางสถิติของค่าเฉลี่ยอัตราส่วนจากกระแสเงินสดของข้อมูลทั้งสองช่วงโดยวิธี Paired T-test ทั้งนี้การทดสอบสมมติฐานโดยใช้พารามิเตอร์ตามวิธี Paired T-test นั้นมีข้อสมมติว่าข้อมูลต้องมีการแจกแจงแบบปกติ หรือทดสอบด้วยการทดสอบสมมติฐานโดยไม่ใช้พารามิเตอร์ตามวิธี Wilcoxon Signed-Rank Test เมื่อการแจกแจงข้อมูลของประชากรนั้นไม่มีการแจกแจงแบบปกติ โดยผลการวิเคราะห์ข้อมูลนี้สามารถแบ่งตามลำดับได้ ดังนี้

- 4.1 ผลการวิเคราะห์เบื้องต้นเชิงพรรณนาสำหรับประชากรกลุ่ม SET100
- 4.2 ผลการวิเคราะห์สถิติเชิงอนุมานสำหรับประชากรกลุ่ม SET100
- 4.3 ผลการวิเคราะห์สถิติเชิงอนุมานแยกตามกลุ่มอุตสาหกรรม

4.1 ผลการวิเคราะห์เบื้องต้นเชิงพรรณนาสำหรับประชากรกลุ่มSET100

ผู้วิจัยได้เก็บข้อมูลของบริษัทที่จดทะเบียนในตลาดหลักทรัพย์ที่อยู่ในกลุ่ม SET100 โดยใช้ข้อมูลทางการเงินในปี 2553 ในช่วงที่ก่อนที่จะมีการนำมาตรฐานการบัญชี ฉบับที่ 19 เรื่องผลประโยชน์ของพนักงานมาใช้ และ หลังจากที่มีการนำเอามาตรฐานการบัญชี ฉบับที่ 19 มาใช้ ทั้งนี้ได้มีการตัดข้อมูลของบริษัทที่มีข้อมูลไม่เพียงพอต่อการวิจัยจำนวน 19 บริษัท เนื่องจากบริษัทเหล่านี้มีการนำมาตรฐานการบัญชีฉบับที่ 19 มาใช้ก่อนกำหนด และไม่สามารถเก็บข้อมูลทางการเงินในปี 2553 โดยแบ่งเป็นสองช่วงได้ ทำให้มีการเก็บข้อมูลทั้งสิ้น 81 บริษัท

จากตารางที่ 4.1 แสดงถึงจำนวนประชากรแบ่งแยกตามกลุ่มอุตสาหกรรม และหมวดธุรกิจ โดยทั้ง 81 บริษัทนั้นสามารถแบ่งออกเป็น 7 กลุ่มอุตสาหกรรม ดังนี้ กลุ่มอุตสาหกรรมเกษตรและอุตสาหกรรมอาหารจำนวน 5 บริษัท กลุ่มอุตสาหกรรมเทคโนโลยีจำนวน 9 บริษัท กลุ่มอุตสาหกรรมทรัพยากรจำนวน 11 บริษัท กลุ่มอุตสาหกรรมธุรกิจการเงินจำนวน 9 บริษัท กลุ่มอุตสาหกรรมบริการ จำนวน 18 บริษัท กลุ่มอุตสาหกรรมสินค้าอุตสาหกรรมจำนวน 4 บริษัทและกลุ่มอุตสาหกรรมอสังหาริมทรัพย์และก่อสร้างจำนวน 25 บริษัทและแบ่งออกเป็น 19 หมวดธุรกิจ คือ ธุรกิจการเกษตร ธุรกิจอาหารและเครื่องดื่ม ธุรกิจเทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสาร ธุรกิจชิ้นส่วนอิเล็กทรอนิกส์ ธุรกิจพลังงานและสาธารณูปโภค ธุรกิจเงินทุนและหลักทรัพย์ ธุรกิจธนาคาร ธุรกิจประกันภัยและประกันชีวิต ธุรกิจการแพทย์ ธุรกิจพาณิชย์ ธุรกิจการท่องเที่ยวและสันทนาการ ธุรกิจขนส่งและโลจิสติกส์ ธุรกิจสื่อและสิ่งพิมพ์ ธุรกิจปิโตรเคมีและเคมีภัณฑ์ ธุรกิจเหล็ก ธุรกิจยานยนต์ ธุรกิจบริการรับเหมาก่อสร้าง ธุรกิจพัฒนาอสังหาริมทรัพย์ ธุรกิจวัสดุก่อสร้าง โดยมีกลุ่มตัวอย่างในกลุ่มอุตสาหกรรมอสังหาริมทรัพย์และก่อสร้างมากที่สุดเป็นจำนวน 25 บริษัทรองลงมาคือกลุ่มอุตสาหกรรมบริการ 18 บริษัท กลุ่มอุตสาหกรรมทรัพยากร 11 บริษัท กลุ่มอุตสาหกรรมเทคโนโลยีและกลุ่มอุตสาหกรรมการเงิน อย่างละ 9 บริษัท กลุ่มอุตสาหกรรมเกษตรและอุตสาหกรรมอาหาร 5 บริษัท และกลุ่มอุตสาหกรรมสินค้าอุตสาหกรรมน้อยที่สุดคือ 4 บริษัท ตามตารางที่ 4.1

ตารางที่ 4.1 แสดงจำนวนบริษัทที่เป็นกลุ่มประชากรแยกตามกลุ่มอุตสาหกรรม และหมวดธุรกิจ

กลุ่มอุตสาหกรรม	หมวดธุรกิจ	จำนวน	รวม
เกษตรและอุตสาหกรรมอาหาร	ธุรกิจการเกษตร	1	5
	อาหารและเครื่องดื่ม	4	
เทคโนโลยี	เทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสาร	7	9
	ชิ้นส่วนอิเล็กทรอนิกส์	2	
ทรัพยากร	พลังงานและสาธารณูปโภค	11	11
ธุรกิจการเงิน	เงินทุนและหลักทรัพย์	1	9
	ธนาคาร	6	
	ประกันภัยและประกันชีวิต	2	
บริการ	การแพทย์	3	18
	พาณิชย์	6	
	การท่องเที่ยวและสันทนาการ	1	
	ขนส่งและโลจิสติกส์	4	
	สื่อและสิ่งพิมพ์	4	
สินค้าอุตสาหกรรม	ปิโตรเคมีและเคมีภัณฑ์	1	4
	เหล็ก	2	
	ยานยนต์	1	
อสังหาริมทรัพย์และก่อสร้าง	บริการรับเหมาก่อสร้าง	4	25
	พัฒนาอสังหาริมทรัพย์	18	
	วัสดุก่อสร้าง	3	
รวม		<u>81</u>	<u>81</u>

ตารางที่ 4.2 สรุปจำนวน ผลกระทบจากการนำมาใช้แยกตามรายบริษัท

อัตราส่วนทางการเงิน	ผลกระทบหลังจากนำเอามาตรฐานการบัญชี ฉบับที่ 19 มาใช้ ¹³		
	คุณภาพกำไรสูงขึ้น	คุณภาพกำไรต่ำลง	คุณภาพกำไรเท่าเดิม
ดัชนีกระแสเงินสดจากการดำเนินงาน	48 บริษัท	17 บริษัท	16 บริษัท
ความเพียงพอของกระแสเงินสดจากการดำเนินงาน	23 บริษัท	18 บริษัท	40 บริษัท
ผลกระทบของค่าเสื่อมราคาและค่าใช้จ่ายตัดจำหน่าย	17 บริษัท	14 บริษัท	50 บริษัท
อัตราส่วนการลงทุนต่อ	9 บริษัท	12 บริษัท	60 บริษัท
เงินลงทุนในสินทรัพย์ถาวรเมื่อเทียบกับกระแสเงินสดสุทธิ	7 บริษัท	14 บริษัท	60 บริษัท
ความสามารถในการจ่ายดอกเบี้ย	20 บริษัท	16 บริษัท	45 บริษัท
อัตราผลตอบแทนของกระแสเงินสดต่อสินทรัพย์รวม	9 บริษัท	10 บริษัท	62 บริษัท

จากผลการคำนวณคุณภาพกำไรเบื้องต้นตามตารางที่ 4.2 พบว่าอัตราส่วนดัชนีกระแสเงินสดจากการดำเนินงานมีคุณภาพกำไรสูงขึ้นโดยรวม 48 บริษัท ในขณะที่มีบริษัทที่มีคุณภาพกำไรต่ำลง 17 บริษัท และไม่มีผลกระทบทั้งหมด 16 บริษัทอัตราส่วนความเพียงพอของกระแสเงินสดจากการดำเนินงานมีคุณภาพกำไรสูงขึ้นโดยรวม 23 บริษัท ในขณะที่มีบริษัทที่มีคุณภาพกำไรต่ำลง 18 บริษัท และไม่มีผลกระทบทั้งหมด 40 บริษัทอัตราส่วนผลกระทบของค่าเสื่อมราคาและค่าใช้จ่ายตัดจำหน่ายมีคุณภาพกำไรสูงขึ้นโดยรวม 17 บริษัท ในขณะที่มีบริษัทที่มีคุณภาพกำไรต่ำลง 14 บริษัทและไม่มีผลกระทบทั้งหมด 50 บริษัทอัตราส่วนอัตราส่วนการลงทุนต่อมีคุณภาพกำไรสูงขึ้นโดยรวม 9 บริษัท ในขณะที่มีบริษัทที่มีคุณภาพกำไรต่ำลง 12 บริษัทและไม่มีผลกระทบทั้งหมด 60 บริษัทอัตราส่วนเงินลงทุนในสินทรัพย์ถาวรเมื่อเทียบกับกระแสเงินสดสุทธิมีคุณภาพกำไรสูงขึ้นโดยรวม 7 บริษัท ในบริษัทที่มีคุณภาพกำไรต่ำลง 14 บริษัทและไม่มีผลกระทบทั้งหมด 60 บริษัทอัตราส่วนความสามารถในการจ่ายดอกเบี้ยมีคุณภาพกำไรสูงขึ้นโดยรวม 20 บริษัท ในบริษัทที่มีคุณภาพกำไรต่ำลง 16 บริษัทและไม่มีผลกระทบทั้งหมด 45 บริษัทอัตราส่วนอัตราผลตอบแทนของกระแสเงินสดต่อสินทรัพย์

¹³ภาคผนวกตาราง ข- ตาราง ข

รวมมีคุณภาพกำไรสูงขึ้นโดยรวม 9 บริษัทในขณะที่มีบริษัทที่มีคุณภาพกำไรต่ำลง 10 บริษัทและไม่มีผลกระทบทั้งหมด 62 บริษัท

จากผลการสรุปข้างต้นพบว่านอกจากอัตราส่วนดัชนีกระแสเงินสดจากการดำเนินงานที่โดยรวมนั้นให้คุณภาพกำไรสูงขึ้นหลังจากมีการนำเอามาตรฐานการบัญชี ฉบับที่ 19 เรื่องผลประโยชน์พนักงานมาใช้นั้นโดยรวมคุณภาพกำไรจากอัตราส่วนกระแสเงินสดอื่นๆจะมีค่าเท่ากับก่อนมีการนำเอามาตรฐานการบัญชีฉบับที่ 19 มาใช้ หรือไม่ส่งผลกระทบต่อคุณภาพกำไรในภาพรวม

ตารางที่ 4.3 การวิเคราะห์ข้อมูลเชิงพรรณนาของตัวแปรตาม

ตัวแปรตาม	N	ความสัมพันธ์ที่คาดหวัง	Mean	Max	Min	Std. Dev
Operating cash index						
BF	81	BF < TFRS19	1.6111	11.77	0.00	2.0096
TFRF19	81		1.6483	9.55	0.00	1.9218
Cash flow adequacy						
BF	81	BF < TFRS19	1.0228	6.11	0.00	1.2266
TFRF19	81		1.0741	6.09	0.00	1.3156
Depreciation/amortization impact ratio						
BF	81	BF > TFRS19	0.9698	34.69	0.00	3.9349
TFRF19	81		0.9430	34.69	0.00	3.9025
Reinvestment ratio						
BF	81	<u>BF < TFRS19*</u>	1.9960	43.37	0.00	4.9807
TFRF19	81		1.8435	43.37	0.00	4.9086
Capital investment per dollar of cash						
BF	81	<u>BF > TFRS19*</u>	2.2789	29.50	0.00	4.8753
TFRF19	81		2.6169	32.436	0.00	5.6953

ตารางที่ 4.3 (ต่อ) การวิเคราะห์ข้อมูลเชิงพรรณนาของตัวแปรตาม

ตัวแปรตาม	N	ความสัมพันธ์ที่คาดหวัง	Mean	Max	Min	Std. Dev
Interest coverage ratio						
BF	81	BF < TFRS19	11791	831363	0.00	92740.95
TFRF19	81		11810	831363	0.00	92740.97
Cash flow return on assets						
BF	81	<u>BF < TFRS19*</u>	0.1284	0.72	0.00	0.1399
TFRF19	81		0.1275	0.72	0.00	0.1394

โดยที่ : N คือ จำนวนบริษัท
 Max คือ ค่าสูงสุดของข้อมูล
 Min คือ ค่าต่ำสุดของข้อมูล
 Mean คือ ค่าเฉลี่ยของข้อมูล
 BF คือ อัตราส่วนจากกระแสเงินสดก่อนการนำมามาตรฐานการบัญชี ฉบับที่ 19 มาใช้
 TFRF19 คือ อัตราส่วนจากกระแสเงินสดหลังการนำมามาตรฐานการบัญชี ฉบับที่ 19 มาใช้

จากตารางที่ 4.3 เป็นตารางการวิเคราะห์ข้อมูลเชิงพรรณนาของตัวแปรตาม เมื่อพิจารณาข้อมูลของอัตราส่วนจากกระแสเงินสดทั้ง 7 ตามตารางที่ 4.3 แล้วนั้น แสดงผลการวิเคราะห์เชิงพรรณนาดังนี้

4.1.1 กระแสเงินสดที่ให้ค่าเฉลี่ยของข้อมูลที่มีคุณภาพกำไรสูงขึ้น

ดัชนีกระแสเงินสดจากการดำเนินงาน (Operating cash index) ความเพียงพอของกระแสเงินสดจากการดำเนินงาน (Cash flow adequacy) ผลกระทบของค่าเสื่อมราคาและค่าใช้จ่ายตัดจำหน่ายที่มีต่อกระแสเงินสด (Depreciation/amortization impact ratio) และความสามารถในการจ่ายดอกเบี้ย (Interest coverage ratio) จะเห็นได้ว่า

4.1.1.1 ดัชนีกระแสเงินสดจากการดำเนินงาน (Operating cash index)

มีค่าเฉลี่ยของอัตราส่วนช่วงก่อนมีการนำมามาตรฐานการบัญชี ฉบับที่ 19 มาใช้ คือ 1.6111 ซึ่งต่ำกว่า 1.6483 ที่เป็นค่าเฉลี่ยของอัตราส่วนช่วงหลังมีการนำมามาตรฐานการบัญชี ฉบับที่ 19 มาใช้

ที่ 19 มาใช้ กล่าวได้ว่าหลังจากมีการนำมาตรฐานการบัญชี ฉบับที่ 19 มาใช้นั้นการแสดงถึงคุณภาพของการดำเนินงานให้เกิดกระแสเงินสดที่สัมพันธ์ไปในทิศทางเดียวกันกับการเกิดกำไร และกำไรที่เกิดขึ้นเป็นกำไรที่มีคุณภาพสูง เมื่อเทียบกับค่าเฉลี่ยของอัตราส่วนช่วงก่อนมีการนำมาตรฐานการบัญชี ฉบับที่ 19 มาใช้

4.1.1.2 ความเพียงพอของกระแสเงินสดจากการดำเนินงาน

(Cash flow adequacy)

มีค่าเฉลี่ยของอัตราส่วนช่วงก่อนมีการนำมาตรฐานการบัญชี ฉบับที่ 19 มาใช้ คือ 1.0228 ซึ่งต่ำกว่า 1.0741 ที่เป็นค่าเฉลี่ยของอัตราส่วนช่วงหลังมีการนำมาตรฐานการบัญชี ฉบับที่ 19 มาใช้ กล่าวได้ว่าหลังจากมีการนำมาตรฐานการบัญชี ฉบับที่ 19 มาใช้นั้นแสดงถึงความสามารถในการดำเนินให้เกิดกระแสเงินสดที่เพียงพอต่อการชำระคืนหนี้สิน จ่ายปันผล และการลงทุนได้สูงขึ้น เมื่อเทียบกับค่าเฉลี่ยของอัตราส่วนช่วงก่อนมีการนำมาตรฐานการบัญชี ฉบับที่ 19 มาใช้

4.1.1.3 ผลกระทบของค่าเสื่อมราคาและค่าใช้จ่ายตัดจำหน่ายที่มีต่อ

กระแสเงินสด (Depreciation/amortization impact ratio)

มีค่าเฉลี่ยของอัตราส่วนช่วงก่อนมีการนำมาตรฐานการบัญชี ฉบับที่ 19 มาใช้ คือ 0.9698 ซึ่งสูงกว่า 0.9430 ที่เป็นค่าเฉลี่ยของอัตราส่วนช่วงหลังมีการนำมาตรฐานการบัญชี ฉบับที่ 19 มาใช้ กล่าวได้ว่าหลังจากมีการนำมาตรฐานการบัญชี ฉบับที่ 19 มาใช้นั้นบริษัทมีประสิทธิภาพการทำงานของกิจการในการดำเนินงานให้กระแสเงินสดที่มากพอและค่าใช้จ่ายมีผลกระทบน้อยมากเมื่อเทียบกับกระแสเงินสดที่มีอยู่สูงกว่าเมื่อเทียบกับค่าเฉลี่ยของอัตราส่วนช่วงก่อนมีการนำมาตรฐานการบัญชี ฉบับที่ 19 มาใช้

4.1.1.4 ความสามารถในการจ่ายดอกเบี้ย (Interest coverage ratio)

มีค่าเฉลี่ยของอัตราส่วนช่วงก่อนมีการนำมาตรฐานการบัญชี ฉบับที่ 19 มาใช้ คือ 11790.5353 ซึ่งต่ำกว่า 11810.2786 ที่เป็นค่าเฉลี่ยของอัตราส่วนช่วงหลังมีการนำมาตรฐานการบัญชี ฉบับที่ 19 มาใช้ กล่าวได้ว่าหลังจากมีการนำมาตรฐานการบัญชี ฉบับที่ 19 มาใช้นั้นแสดงถึงความสามารถของกิจการในการดำเนินงานให้เกิดกระแสเงินสดที่เพียงพอต่อการจ่ายชำระดอกเบี้ยได้สูงขึ้น เมื่อเทียบกับค่าเฉลี่ยของอัตราส่วนช่วงก่อนมีการนำมาตรฐานการบัญชี ฉบับที่ 19 มาใช้

4.1.2 กระแสเงินสดที่ให้ค่าเฉลี่ยของข้อมูลที่มีคุณภาพต่ำลง

อัตราส่วนการลงทุนต่อ (Reinvestment ratio) เงินลงทุนในสินทรัพย์ถาวรเมื่อเทียบกับกระแสเงินสดสุทธิ (Capital investment per dollar of cash) และอัตราผลตอบแทนของกระแสเงินสดต่อสินทรัพย์รวม (Cash flow return on assets) เมื่อพิจารณาจากค่าเฉลี่ยของอัตราส่วนนี้จะเห็นได้ว่า

4.1.2.1 อัตราส่วนการลงทุนต่อ (Reinvestment ratio)

มีค่าเฉลี่ยของอัตราส่วนช่วงก่อนมีการนำมาตรฐานการบัญชี ฉบับที่ 19 มาใช้ คือ 1.9960 ซึ่งสูงกว่า 1.8435 ที่เป็นค่าเฉลี่ยของอัตราส่วนช่วงหลังมีการนำมาตรฐานการบัญชี ฉบับที่ 19 มาใช้ กล่าวได้ว่าหลังจากมีการนำมาตรฐานการบัญชี ฉบับที่ 19 มาใช้นั้นแสดงถึงประสิทธิภาพของกิจการเกี่ยวกับความสามารถในการลงทุนต่อ และรักษาระดับทุนที่ต่ำกว่า เมื่อเทียบกับค่าเฉลี่ยของอัตราส่วนช่วงก่อนมีการนำมาตรฐานการบัญชี ฉบับที่ 19 มาใช้

4.1.2.2 เงินลงทุนในสินทรัพย์ถาวรเมื่อเทียบกับกระแสเงินสดสุทธิ

(Capital investment per dollar of cash)

มีค่าเฉลี่ยของอัตราส่วนช่วงก่อนมีการนำมาตรฐานการบัญชี ฉบับที่ 19 มาใช้ คือ 2.2789 ซึ่งสูงกว่า 2.6169 ที่เป็นค่าเฉลี่ยของอัตราส่วนช่วงหลังมีการนำมาตรฐานการบัญชี ฉบับที่ 19 มาใช้ กล่าวได้ว่าหลังจากมีการนำมาตรฐานการบัญชี ฉบับที่ 19 มาใช้นั้นแสดงถึงกระแสเงินสดสุทธิที่กิจการทำมาหาได้นั้นไม่มีความเพียงพอต่อการนำไปลงทุนกลับเข้าไปในสินทรัพย์ถาวร หรือการลงทุนกลับเข้าไปในสินทรัพย์ของกิจการ เมื่อเทียบกับค่าเฉลี่ยของอัตราส่วนช่วงก่อนมีการนำมาตรฐานการบัญชี ฉบับที่ 19 มาใช้

4.1.2.3 อัตราผลตอบแทนของกระแสเงินสดต่อสินทรัพย์รวม

(Cash flow return on assets)

มีค่าเฉลี่ยของอัตราส่วนช่วงก่อนมีการนำมาตรฐานการบัญชี ฉบับที่ 19 มาใช้ คือ 0.1284 ซึ่งสูงกว่า 0.1275 ที่เป็นค่าเฉลี่ยของอัตราส่วนช่วงหลังมีการนำมาตรฐานการบัญชี ฉบับที่ 19 มาใช้ กล่าวได้ว่าหลังจากมีการนำมาตรฐานการบัญชี ฉบับที่ 19 มาใช้นั้นแสดงถึงกิจการไม่สามารถใช้สินทรัพย์ที่มีอยู่ในกิจการได้อย่างมีประสิทธิภาพและกำไรของกิจการนั้นก็จะถือว่ามียุทธศาสตร์ต่ำ เมื่อเทียบกับค่าเฉลี่ยของอัตราส่วนช่วงก่อนมีการนำมาตรฐานการบัญชี ฉบับที่ 19 มาใช้

ตารางที่4.4 ตารางสรุปผลการทดสอบสมมติฐานการแจกแจงข้อมูลของอัตราส่วนจากกระแสเงินสดที่ใช้วัดถึงคุณภาพกำไรตามวิธี Kolmogarov-Smirnov Test of Normality ที่สมมติฐานค่านัยสำคัญเท่ากับ 0.05

ตัวแปรตาม	Sig.
Operating cash index	
BF	0.000
TFRF19	0.000
Cash flow adequacy	
BF	0.000
TFRF19	0.000
Depreciation/amortization impact ratio	
BF	0.000
TFRF19	0.000
Reinvestment ratio	
BF	0.000
TFRF19	0.000
Capital investment per dollar of cash	
BF	0.000
TFRF19	0.000
Interest coverage ratio	
BF	0.000
TFRF19	0.000
Cash flow return on assets	
BF	0.000
TFRF19	0.000

**Asymptotic significances are displayed. The significance level is .05

ตารางที่ 4.5 สรุปผลการทดสอบสมมติฐานความต่างของค่าเฉลี่ยสองกลุ่มประชากรแบบจับคู่ของอัตราส่วนจากกระแสเงินสดโดยใช้พารามิเตอร์ (Parametric) ตามวิธีของ Paired T-test และไม่ใช่พารามิเตอร์ (Non-Parametric) ตามวิธี Wilcoxon Signed-Rank Test

H_0 : คุณภาพกำไรก่อนการนำมาตราฐานการบัญชีฉบับที่19 มาใช้ ไม่ต่ำกว่าคุณภาพกำไรหลังจากที่มีการนำมาตราฐานการบัญชีฉบับที่19 มาใช้

H_A : คุณภาพกำไรก่อนการนำมาตราฐานการบัญชีฉบับที่19 มาใช้ ต่ำกว่าคุณภาพกำไรหลังจากที่มีการนำมาตราฐานการบัญชีฉบับที่19 มาใช้

ตัวแปรตาม	ความสัมพันธ์ที่คาดหวัง	ค่าเฉลี่ย	ค่ามัธยฐาน	P-Value (1-tail)		ผลตามวิธี Wilcoxon Signed-Rank Test
				Paired T-test	Wilcoxon Signed-Rank Test	
Operating cash index BF TFRF19	BF < TFRS19	1.6111 1.6483	1.31 1.32	0.287	0.007	ปฏิเสธ H_0
Cash flow adequacy BF TFRF19	BF < TFRS19	1.0228 1.0741	0.67 0.69	0.1325	0.242	ไม่สามารถปฏิเสธ H_0
Depreciation/amortization impact ratio BF TFRF19	BF > TFRS19	0.9698 0.9430	0.32 0.30	0.1885	0.1845	ไม่สามารถปฏิเสธ H_0
Reinvestment ratio BF TFRF19	<u>BF < TFRS19*</u>	1.9960 1.8435	0.97 0.93	0.078	0.265	ไม่สามารถปฏิเสธ H_0
Capital investment per dollar of cash BF TFRF19	<u>BF > TFRS19*</u>	2.2789 2.6169	0.19 0.21	0.174	0.1105	ไม่สามารถปฏิเสธ H_0

ตารางที่ 4.5 (ต่อ) สรุปผลการทดสอบสมมติฐานความต่างของค่าเฉลี่ยสองกลุ่มประชากรแบบจับคู่ข้อ
อัตราส่วนจากกระแสเงินสดโดยใช้พารามิเตอร์ (Parametric) ตามวิธีของ Paired
T-test และไม่ใช่พารามิเตอร์ (Non-Parametric) ตามวิธี Wilcoxon Signed-
Rank Test

H_0 : คุณภาพกำไรก่อนการนำมาตราฐานการบัญชีฉบับที่ 19 มาใช้ ไม่ต่ำกว่าคุณภาพกำไร
หลังจากที่มีการนำมาตราฐานการบัญชีฉบับที่ 19 มาใช้

H_A : คุณภาพกำไรก่อนการนำมาตราฐานการบัญชีฉบับที่ 19 มาใช้ ต่ำกว่าคุณภาพกำไรหลังจากที่
มีการนำมาตราฐานการบัญชีฉบับที่ 19 มาใช้

ตัวแปรตาม	ความสัมพันธ์ที่ คาดหวัง	ค่าเฉลี่ย	ค่ามัธย- ฐาน	P-Value (1-tail)		ผลตามวิธี Wilcoxon Signed- Rank Test
Interest coverage ratio BF TFRF19	BF < TFRS19	11790.54 11810.28	6.63 6.63	0.1295	0.3895	ไม่สามารถ ปฏิเสธ H_0
Cash flow return on assets BF TFRF19	<u>BF < TFRS19*</u>	0.1284 0.1275	0.09 0.09	0.264	0.297	ไม่สามารถ ปฏิเสธ H_0

4.2 ผลการวิเคราะห์สถิติเชิงอนุมาน

จากการทดสอบการแจกแจงของประชากรโดยวิธี Kolmogorov-Smirnov Test of Normality ตามตารางที่ 4.4 ได้ผลค่านัยสำคัญของอัตราส่วนจากกระแสเงินสดจำนวน 7 อัตราส่วน คือ ดัชนีกระแสเงินสดจากการดำเนินงาน (Operating cash index) ความเพียงพอของกระแสเงินสดจากการดำเนินงาน (Cash flow adequacy) ผลกระทบของค่าเสื่อมราคาและค่าใช้จ่ายตัดจำหน่ายที่มีต่อกระแสเงินสด (Depreciation/amortization impact ratio) อัตราส่วนการลงทุนต่อ (Reinvestment ratio) เงินลงทุนในสินทรัพย์ถาวรเมื่อเทียบกับกระแสเงินสดสุทธิ (Capital investment per dollar of cash) ความสามารถในการจ่ายดอกเบี้ย (Interest coverage ratio) อัตราผลตอบแทนของกระแสเงินสดต่อสินทรัพย์รวม (Cash flow return on assets) เท่ากับ 0.000

ซึ่งน้อยกว่าระดับนัยสำคัญที่กำหนด ($\alpha = 0.05$) จึงสรุปว่าข้อมูลอัตราส่วนทางการเงินทั้ง 7 อัตราส่วนไม่มีการแจกแจงแบบปกติจึงส่งผลให้สถิติทดสอบที่เหมาะสมในการสรุปผลขั้นสุดท้ายของงานวิจัย คือ การทดสอบสมมติฐานโดยไม่ใช้พารามิเตอร์ตามวิธี Wilcoxon Signed-Rank Test และจากการวิจัยตามตารางที่ 4.5 ทำให้ได้ผลการทดสอบสมมติฐานค่าเฉลี่ยสองประชากรแบบจับคู่โดยวิธี Paired T-test และการทดสอบสมมติฐานค่ามัธยฐานของประชากรโดยวิธี Wilcoxon Signed-Rank Test ดังนี้

4.2.1 ดัชนีกระแสเงินสดจากการดำเนินงาน (Operating cash index)

ผลการทดสอบสมมติฐานค่าเฉลี่ยสองประชากรแบบจับคู่โดยวิธี Paired T-test ตามตารางที่ 4.5 ของดัชนีกระแสเงินสดจากการดำเนินงานมีค่านัยสำคัญของการทดสอบทางสถิติเท่ากับ 0.287 ซึ่งมีความมากกว่าระดับนัยสำคัญที่กำหนดไว้ที่ 0.05 จึงไม่สามารถยอมรับสมมติฐานรองได้ ซึ่งก็คือค่าเฉลี่ยดัชนีกระแสเงินสดจากการดำเนินงานหลังมีการนำเอามาตรฐานการบัญชี ฉบับที่ 19 มาใช้ไม่สูงกว่าอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติเมื่อเทียบกับดัชนีกระแสเงินสดจากการดำเนินงานก่อนมีการนำเอามาตรฐานการบัญชี ฉบับที่ 19 มาใช้

เนื่องจากกลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยไม่มีลักษณะการแจกแจงของข้อมูลแบบปกติจากผลการทดสอบการแจกแจงข้อมูลของประชากรตามวิธี Kolmogorov-Smirnov Test of Normality ในตารางที่ 4.4 ที่มีค่านัยสำคัญ 0.000 ซึ่งต่ำกว่าค่านัยสำคัญที่ตั้งไว้ที่ 0.05 ดังนั้นในการสรุปผลการทดสอบสมมติฐานจึงใช้ผลจากการทดสอบแบบไม่ใช้พารามิเตอร์ตามวิธี Wilcoxon Signed-Rank Test โดยมีผลการทดสอบตามตารางที่ 4.5 ปรากฏว่าการทดสอบแบบไม่ใช้พารามิเตอร์ได้ค่านัยสำคัญทางสถิติเท่ากับ 0.007 ซึ่งมีความน้อยกว่าระดับนัยสำคัญที่กำหนดไว้ที่ 0.05 จึงสามารถยอมรับสมมติฐานรองได้ กล่าวคือสามารถสรุปได้ว่า ค่ามัธยฐานดัชนีกระแสเงินสดจากการดำเนินงานหลังมีการนำเอามาตรฐานการบัญชี ฉบับที่ 19 มาใช้สูงกว่าอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติเมื่อเทียบกับดัชนีกระแสเงินสดจากการดำเนินงานก่อนมีการนำเอามาตรฐานการบัญชี ฉบับที่ 19 มาใช้ ซึ่งหมายความว่า การนำเอามาตรฐานการบัญชี ฉบับที่ 19 เรื่องผลประโยชน์ของพนักงานมาใช้นั้น ส่งผลให้สภาพคล่องของคุณภาพกำไรในระยะสั้นดีขึ้น คือเป็นตัวบ่งบอกว่ากิจการสามารถก่อให้เกิดกระแสเงินสดจากการดำเนินงานได้ในจำนวนที่สูงเท่ากับกำไรที่ทำได้ และถือว่าเป็นกำไรที่มีเพิ่มขึ้นกว่าก่อนการมีการนำเอามาตรฐานการบัญชี ฉบับที่ 19 มาใช้

4.2.2 ความเพียงพอของกระแสเงินสดจากการดำเนินงาน

(Cash flow adequacy)

ผลการทดสอบสมมติฐานค่าเฉลี่ยสองประชากรแบบจับคู่โดยวิธี Paired T-test ตามตารางที่ 4.5 ของความเพียงพอของกระแสเงินสดจากการดำเนินงานมีค่านัยสำคัญของการทดสอบทางสถิติเท่ากับ 0.1325 ซึ่งมีค่ามากกว่าระดับนัยสำคัญที่กำหนดไว้ที่ 0.05 จึงไม่สามารถยอมรับสมมติฐานรองได้ ซึ่งก็คือค่าเฉลี่ยความเพียงพอของกระแสเงินสดจากการดำเนินงานหลังมีการนำเอามาตรฐานการบัญชี ฉบับที่ 19 มาใช้ ไม่สูงกว่าอย่างมีนัยสำคัญ ทางสถิติเมื่อเทียบกับค่าเฉลี่ยความเพียงพอของกระแสเงินสดจากการดำเนินงานก่อนมีการนำเอามาตรฐานการบัญชี ฉบับที่ 19 มาใช้

เนื่องจากกลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยไม่มีลักษณะการแจกแจงของข้อมูลแบบปกติจากผลการทดสอบการแจกแจงข้อมูลของประชากรตามวิธี Kolmogorov-Smirnov Test of Normality ในตารางที่ 4.4 ที่มีค่านัยสำคัญ 0.000 ซึ่งต่ำกว่าค่านัยสำคัญที่ตั้งไว้ที่ 0.05 ดังนั้นในการสรุปผลการทดสอบสมมติฐานจึงใช้ผลจากการทดสอบแบบไม่ใช้พารามิเตอร์ตามวิธี Wilcoxon Signed-Rank Test โดยมีผลการทดสอบตามตารางที่ 4.5 ปรากฏว่าการทดสอบแบบไม่ใช้พารามิเตอร์ได้ค่านัยสำคัญทางสถิติเท่ากับ 0.242 ซึ่งมีค่ามากกว่าระดับนัยสำคัญที่กำหนดไว้ที่ 0.05 จึงไม่สามารถยอมรับสมมติฐานรองได้ คือสามารถสรุปได้ว่า ค่ามัธยฐานความเพียงพอของกระแสเงินสดหลังมีการนำเอามาตรฐานการบัญชี ฉบับที่ 19 มาใช้ ไม่สูงกว่าอย่างมีนัยสำคัญ ทางสถิติเมื่อเทียบกับความเพียงพอของกระแสเงินสดก่อนมีการนำเอามาตรฐานการบัญชี ฉบับที่ 19 มาใช้ ได้ผลทดสอบเป็นไปในทางเดียวกันกับการทดสอบสมมติฐานค่าเฉลี่ยสองประชากรแบบจับคู่โดยวิธี Paired T-test คือกิจการมีความสามารถในการก่อให้เกิดกระแสเงินสดจากการดำเนินงานที่เพียงพอต่อการชำระคืนหนี้สิน และการนำไปลงทุนกลับเข้าไปในสินทรัพย์ รวมถึงนำไปจ่ายเงินปันผลได้พอๆ กับก่อนการนำเอามาตรฐานฉบับที่ 19 มาใช้

4.2.3 ความเพียงพอของกระแสเงินสดจากการดำเนินงาน

(Cash flow adequacy)

ผลการทดสอบสมมติฐานค่าเฉลี่ยสองประชากรแบบจับคู่โดยวิธี Paired T-test ตามตารางที่ 4.4 ของผลกระทบของค่าเสื่อมราคาและค่าใช้จ่ายตัดจำหน่ายที่มีต่อกระแสเงินสดมีค่านัยสำคัญของการทดสอบทางสถิติเท่ากับ 0.1885 ซึ่งมีค่ามากกว่าระดับนัยสำคัญที่กำหนดไว้ที่ 0.05 จึงไม่สามารถยอมรับสมมติฐานรองได้ ซึ่งก็คือผลกระทบของค่าเสื่อมราคาและค่าใช้จ่ายตัดจำหน่ายที่มีต่อกระแสเงินสดหลังมีการนำเอามาตรฐานการบัญชี ฉบับที่ 19 มาใช้ ไม่ต่ำกว่าอย่างมีนัยสำคัญ ทาง

สถิติเมื่อเทียบกับผลกระทบของค่าเสื่อมราคาและค่าใช้จ่ายตัดจำหน่ายที่มีต่อกระแสเงินสดก่อนมีการนำเอามาตรฐานการบัญชี ฉบับที่ 19 มาใช้

เนื่องจากกลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยไม่มีลักษณะการแจกแจงของข้อมูลแบบปกติจากผลการทดสอบการแจกแจงข้อมูลของประชากรตามวิธี Kolmogorov-Smirnov Test of Normality ในตารางที่ 4.4 ที่มีค่านัยสำคัญ 0.000 ซึ่งต่ำกว่าค่านัยสำคัญที่ตั้งไว้ที่ 0.05 ดังนั้นในการสรุปผลการทดสอบสมมติฐานจึงใช้ผลจากการทดสอบแบบไม่ใช้พารามิเตอร์ตามวิธี Wilcoxon Signed-Rank Test โดยมีผลการทดสอบตามตารางที่ 4.5 ปรากฏว่าการทดสอบแบบไม่ใช้พารามิเตอร์ได้ค่านัยสำคัญทางสถิติเท่ากับ 0.1845 ซึ่งมีค่ามากกว่าระดับนัยสำคัญที่กำหนดไว้ที่ 0.05 จึงไม่สามารถยอมรับสมมติฐานรองได้ คือสามารถสรุปได้ว่า ค่ามัธยฐานผลกระทบของค่าเสื่อมราคาและค่าใช้จ่ายตัดจำหน่ายที่มีต่อกระแสเงินสดหลังมีการนำเอามาตรฐานการบัญชี ฉบับที่ 19 มาใช้ ไม่ต่ำกว่าอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติเมื่อเทียบกับผลกระทบของค่าเสื่อมราคาและค่าใช้จ่ายตัดจำหน่ายที่มีต่อกระแสเงินสดก่อนมีการนำเอามาตรฐานการบัญชี ฉบับที่ 19 มาใช้ เป็นไปในทางเดียวกันกับการทดสอบสมมติฐานค่าเฉลี่ยสองประชากรแบบจับคู่โดยวิธี Paired T-test แสดงถึงประสิทธิภาพในการดำเนินงานของกิจการว่ามีความเพียงพอต่อภาระค่าใช้จ่ายคงที่ในแต่ละงวดบัญชี ในส่วนของค่าเสื่อมราคาและค่าใช้จ่ายตัดจำหน่ายได้พอๆกับก่อนการนำเอามาตรฐานการบัญชี ฉบับที่ 19 มาใช้

4.2.4 อัตราส่วนการลงทุนต่อ (Reinvestment ratio)

ผลการทดสอบสมมติฐานค่าเฉลี่ยสองประชากรแบบจับคู่โดยวิธี Paired T-test ตามตารางที่ 4.5 ของอัตราส่วนการลงทุนต่อมีค่านัยสำคัญของการทดสอบทางสถิติเท่ากับ 0.078 ซึ่งมีค่ามากกว่าระดับนัยสำคัญที่กำหนดไว้ที่ 0.05 จึงไม่สามารถยอมรับสมมติฐานรองได้ ซึ่งก็คืออัตราส่วนการลงทุนต่อหลังมีการนำเอามาตรฐานการบัญชี ฉบับที่ 19 มาใช้ ไม่สูงกว่าอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติเมื่อเทียบกับอัตราส่วนการลงทุนต่อก่อนมีการนำเอามาตรฐานการบัญชี ฉบับที่ 19 มาใช้

เนื่องจากกลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยไม่มีลักษณะการแจกแจงของข้อมูลแบบปกติจากผลการทดสอบการแจกแจงข้อมูลของประชากรตามวิธี Kolmogorov-Smirnov Test of Normality ในตารางที่ 4.4 ที่มีค่านัยสำคัญ 0.000 ซึ่งต่ำกว่าค่านัยสำคัญที่ตั้งไว้ที่ 0.05 ดังนั้นในการสรุปผลการทดสอบสมมติฐานจึงใช้ผลจากการทดสอบแบบไม่ใช้พารามิเตอร์ตามวิธี Wilcoxon Signed-Rank Test โดยมีผลการทดสอบตามตารางที่ 4.5 ปรากฏว่าการทดสอบแบบไม่ใช้พารามิเตอร์ได้ค่านัยสำคัญทางสถิติเท่ากับ 0.265 ซึ่งมีค่ามากกว่าระดับนัยสำคัญที่กำหนดไว้ที่ 0.05 จึงไม่สามารถยอมรับสมมติฐานรองได้ คือสามารถสรุปได้ว่า ค่ามัธยฐานอัตราส่วนการลงทุนต่อหลังมีการนำเอามาตรฐานการบัญชี ฉบับที่ 19 มาใช้ ไม่สูงกว่าอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติเมื่อเทียบกับ

อัตราส่วนการลงทุนต่อก่อนมีการนำเอามาตรฐานการบัญชี ฉบับที่ 19 มาใช้ เป็นไปในทางเดียวกันกับการทดสอบสมมติฐานค่าเฉลี่ยสองประชากรแบบจับคู่โดยวิธี Paired T-test แสดงถึงประสิทธิภาพในการดำเนินงานของกิจการ ในความสามารถในการลงทุนต่อและการรักษาระดับทุนก่อนมีการนำเอามาตรฐาน ฉบับที่ 19 มาใช้นั้นพอๆกับหลังมีการนำเอามาตรฐานการบัญชี ฉบับที่ 19 มาใช้

4.2.5 เงินลงทุนในสินทรัพย์ถาวรเมื่อเทียบกับกระแสเงินสดสุทธิ

(Capital investment per dollar of cash)

ผลการทดสอบสมมติฐานค่าเฉลี่ยสองประชากรแบบจับคู่โดยวิธี Paired T-test ตามตารางที่ 4.5 ของเงินลงทุนในสินทรัพย์ถาวรเมื่อเทียบกับกระแสเงินสดสุทธิ มีค่านัยสำคัญของการทดสอบทางสถิติเท่ากับ 0.174 ซึ่งมีความมากกว่าระดับนัยสำคัญที่กำหนดไว้ที่ 0.05 จึงไม่สามารถยอมรับสมมติฐานรองได้ ซึ่งก็คือเงินลงทุนในสินทรัพย์ถาวรเมื่อเทียบกับกระแสเงินสดสุทธิ หลังมีการนำเอามาตรฐานการบัญชี ฉบับที่ 19 มาใช้ ไม่ต่ำกว่าอย่างมีนัยสำคัญ ทางสถิติเมื่อเทียบกับเงินลงทุนในสินทรัพย์ถาวรเมื่อเทียบกับกระแสเงินสดสุทธิ ก่อนมีการนำเอามาตรฐานการบัญชี ฉบับที่ 19 มาใช้

เนื่องจากกลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยไม่มีลักษณะการแจกแจงของข้อมูลแบบปกติจากผลการทดสอบการแจกแจงข้อมูลของประชากรตามวิธี Kolmogorov-Smirnov Test of Normality ในตารางที่ 4.4 ที่มีค่านัยสำคัญ 0.000 ซึ่งต่ำกว่าค่านัยสำคัญที่ตั้งไว้ที่ 0.05 ดังนั้นในการสรุปผลการทดสอบสมมติฐานจึงใช้ผลการทดสอบแบบไม่ใช้พารามิเตอร์ตามวิธี Wilcoxon Signed-Rank Test โดยมีผลการทดสอบตามตารางที่ 4.5 ปรากฏว่าการทดสอบแบบไม่ใช้พารามิเตอร์ได้ค่านัยสำคัญทางสถิติเท่ากับ 0.1105 ซึ่งมีความมากกว่าระดับนัยสำคัญที่กำหนดไว้ที่ 0.05 จึงไม่สามารถยอมรับสมมติฐานรองได้ คือสามารถสรุปได้ว่า ค่ามัธยฐานเงินลงทุนในสินทรัพย์ถาวรเมื่อเทียบกับกระแสเงินสดสุทธิหลังมีการนำเอามาตรฐานการบัญชี ฉบับที่ 19 มาใช้ ไม่ต่ำกว่าอย่างมีนัยสำคัญ ทางสถิติเมื่อเทียบกับเงินลงทุนในสินทรัพย์ถาวรเมื่อเทียบกับกระแสเงินสดสุทธิ ก่อนมีการนำเอามาตรฐานการบัญชี ฉบับที่ 19 มาใช้ เป็นไปในทางเดียวกันกับการทดสอบสมมติฐานค่าเฉลี่ยสองประชากรแบบจับคู่โดยวิธี Paired T-test กล่าวคือความสามารถในการที่ก่อให้เกิดกระแสเงินสดรวมสุทธิที่กิจการทำมาหาได้นั้นมีความเพียงพอที่จะนำไปลงทุนกลับในสินทรัพย์ถาวรได้ไม่แตกต่างกันระหว่างก่อนมีการนำเอามาตรฐานการบัญชี ฉบับที่ 19 มาใช้ กับหลังการนำเอามาตรฐานมาใช้

4.2.6 ความสามารถในการจ่ายดอกเบี้ย (Interest coverage ratio)

ผลการทดสอบสมมติฐานค่าเฉลี่ยสองประชากรแบบจับคู่โดยวิธี Paired T-test ตามตารางที่ 4.5 ของความสามารถในการจ่ายดอกเบี้ย มีค่านัยสำคัญของการทดสอบทางสถิติเท่ากับ 0.1295 ซึ่งมีค่ามากกว่าระดับนัยสำคัญที่กำหนดไว้ที่ 0.05 จึงไม่สามารถยอมรับสมมติฐานรองได้ ซึ่งก็คือความสามารถในการจ่ายดอกเบี้ยหลังมีการนำเอามาตรฐานการบัญชี ฉบับที่ 19 มาใช้ ไม่สูงกว่าอย่างมีนัยสำคัญ ทางสถิติเมื่อเทียบกับความสามารถในการจ่ายดอกเบี้ยก่อนมีการนำเอามาตรฐานการบัญชี ฉบับที่ 19 มาใช้

เนื่องจากกลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยไม่มีลักษณะการแจกแจงของข้อมูลแบบปกติจากผลการทดสอบการแจกแจงข้อมูลของประชากรตามวิธี Kolmogorov-Smirnov Test of Normality ในตารางที่ 4.4 ที่มีค่านัยสำคัญ 0.000 ซึ่งต่ำกว่าค่านัยสำคัญที่ตั้งไว้ที่ 0.05 ดังนั้นในการสรุปผลการทดสอบสมมติฐานจึงใช้ผลตามการทดสอบแบบไม่ใช้พารามิเตอร์ตามวิธี Wilcoxon Signed-Rank Test โดยมีผลการทดสอบตามตารางที่ 4.5 ปรากฏว่าการทดสอบแบบไม่ใช้พารามิเตอร์ได้ค่านัยสำคัญทางสถิติเท่ากับ 0.3895 ซึ่งมีค่ามากกว่าระดับนัยสำคัญที่กำหนดไว้ที่ 0.05 จึงไม่สามารถยอมรับสมมติฐานรองได้ คือสามารถสรุปได้ว่า คำนวณความสามารถในการจ่ายดอกเบี้ยหลังมีการนำเอามาตรฐานการบัญชี ฉบับที่ 19 มาใช้ ไม่สูงกว่าอย่างมีนัยสำคัญ ทางสถิติเมื่อเทียบกับความสามารถในการจ่ายดอกเบี้ยก่อนมีการนำเอามาตรฐานการบัญชี ฉบับที่ 19 มาใช้เป็นไปในทางเดียวกันกับการทดสอบสมมติฐานค่าเฉลี่ยสองประชากรแบบจับคู่โดยวิธี Paired T-test แสดงถึงความสามารถในการดำเนินงานของกิจการที่ก่อให้เกิดกระแสเงินสดก่อนหักภาระเรื่องดอกเบี้ยและภาษี ที่เพียงพอต่อภาวะค่าใช้จ่ายของดอกเบี้ยจ่ายที่ต้องจ่าย พอๆกับก่อนมีการนำเอามาตรฐาน ฉบับ 19 มาใช้

4.2.7 อัตราผลตอบแทนของกระแสเงินสดต่อสินทรัพย์รวม

(Cash flow return on assets)

ผลการทดสอบสมมติฐานค่าเฉลี่ยสองประชากรแบบจับคู่โดยวิธี Paired T-test ตามตารางที่ 4.5 ของอัตราส่วนการลงทุนต่อมีค่านัยสำคัญของการทดสอบทางสถิติเท่ากับ 0.264 ซึ่งมีค่ามากกว่าระดับนัยสำคัญที่กำหนดไว้ที่ 0.05 จึงไม่สามารถยอมรับสมมติฐานรองได้ ซึ่งก็คืออัตราผลตอบแทนของกระแสเงินสดต่อสินทรัพย์รวมหลังมีการนำเอามาตรฐานการบัญชี ฉบับที่ 19 มาใช้ ไม่สูงกว่าอย่างมีนัยสำคัญ ทางสถิติเมื่อเทียบกับอัตราผลตอบแทนของกระแสเงินสดต่อสินทรัพย์รวมก่อนมีการนำเอามาตรฐานการบัญชี ฉบับที่ 19 มาใช้

เนื่องจากกลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยไม่มีลักษณะการแจกแจงของข้อมูลแบบปกติจากผลการทดสอบการแจกแจงข้อมูลของประชากรตามวิธี Kolmogorov-Smirnov Test of

Normality ในตารางที่ 4.4 ที่มีค่านัยสำคัญ 0.000 ซึ่งต่ำกว่าค่านัยสำคัญที่ตั้งไว้ที่ 0.05 ดังนั้นในการสรุปผลการทดสอบสมมติฐานจึงใช้ผลจากการทดสอบแบบไม่ใช้พารามิเตอร์ตามวิธี Wilcoxon Signed-Rank Test โดยมีผลการทดสอบตามตารางที่ 4.5 ปรากฏว่าการทดสอบแบบไม่ใช้พารามิเตอร์ได้ค่านัยสำคัญทางสถิติเท่ากับ 0.297 ซึ่งมีความมากกว่าระดับนัยสำคัญที่กำหนดไว้ที่ 0.05 จึงไม่สามารถยอมรับสมมติฐานรองได้ คือสามารถสรุปได้ว่า คำนวณอัตราผลตอบแทนของกระแสเงินสดต่อสินทรัพย์รวมหลังมีการนำเอามาตรฐานการบัญชี ฉบับที่ 19 มาใช้ ไม่สูงกว่าอย่างมีนัยสำคัญ ทางสถิติเมื่อเทียบกับอัตราผลตอบแทนของกระแสเงินสดต่อสินทรัพย์รวมก่อนมีการนำเอามาตรฐานการบัญชี ฉบับที่ 19 มาใช้ เป็นไปในทางเดียวกันกับการทดสอบสมมติฐานค่าเฉลี่ยสองประชากรแบบจับคู่โดยวิธี Paired T-test แสดงถึงความสามารถของกิจการในการบริหารสินทรัพย์ที่ของกิจการให้เปลี่ยนกลับมาเป็นกระแสเงินสดนั้นสูงพอๆกับก่อนมีการนำเอามาตรฐานการบัญชี ฉบับที่ 19 มาใช้

ตารางที่ 4.6 ตารางสรุปผลการทดสอบสมมติฐานการแจกแจงข้อมูลของอัตราส่วนจากกระแสเงินสดที่ใช้วัดถึงคุณภาพกำไรตามวิธี Shapiro-Wilk Test of Normalityของกลุ่มอุตสาหกรรมเกษตรและอาหารที่สมมติฐานค่านัยสำคัญเท่ากับ 0.05

ตัวแปรตาม	Sig.
Operating cash index	
BF	0.319
TFRF19	0.592
Cash flow adequacy	
BF	0.537
TFRF19	0.057
Depreciation/amortization impact ratio	
BF	0.108
TFRF19	0.171
Reinvestment ratio	
BF	0.103
TFRF19	0.092

ตารางที่ 4.6(ต่อ) ตารางสรุปผลการทดสอบสมมติฐานการแจกแจงข้อมูลของอัตราส่วนจากกระแสเงินสดที่ใช้วัดถึงคุณภาพกำไรตามวิธี Shapiro-Wilk Test of Normality ของกลุ่มอุตสาหกรรมเกษตรและอาหารที่สมมติฐานค่านัยสำคัญเท่ากับ 0.05

ตัวแปรตาม	Sig.
Capital investment per dollar of cash	
BF	0.367
TFRF19	0.368
Interest coverage ratio	
BF	0.002
TFRF19	0.002
Cash flow return on assets	
BF	0.171
TFRF19	0.825

ตารางที่ 4.7 สรุปผลการทดสอบสมมติฐานความต่างของค่าเฉลี่ยสองกลุ่มประชากรแบบจับคู่ของอัตราส่วนจากกระแสเงินสดโดยใช้พารามิเตอร์ (Parametric) ตามวิธีของ Paired T-test และไม่ใช่พารามิเตอร์ (Non-Parametric) ตามวิธี Wilcoxon Signed-Rank Test ของกลุ่มอุตสาหกรรมเกษตร และอาหาร

H_0 : คุณภาพกำไรก่อนการนำมาตรฐานการบัญชีปีที่19 มาใช้ ไม่ต่ำกว่าคุณภาพกำไรหลังจากที่มีการนำมาตรฐานการบัญชีปีที่19 มาใช้

H_A : คุณภาพกำไรก่อนการนำมาตรฐานการบัญชีปีที่19 มาใช้ ต่ำกว่าคุณภาพกำไรหลังจากที่มีการนำมาตรฐานการบัญชีปีที่19 มาใช้

ตัวแปรตาม	ความสัมพันธ์ที่คาดหวัง	ค่าเฉลี่ย	ค่ามัธยฐาน	P-Value (1-tail)		ผลการทดสอบ
				Paired T-test	Wilcoxon Signed-Rank Test	
Operating cash index BF TFRF19	<u>$BF < TFRS19^*$</u>	0.6580 0.6180	0.6900 0.6900	0.200	0.3275	ไม่สามารถปฏิเสธ H_0
Cash flow adequacy BF TFRF19	<u>$BF < TFRS19^*$</u>	0.3820 0.3560	0.4300 0.4300	0.187	0.1585	ไม่สามารถปฏิเสธ H_0
Depreciation/amortization impact ratio BF TFRF19	<u>$BF > TFRS19^*$</u>	0.3220 0.3440	0.3600 0.3600	0.187	0.1585	ไม่สามารถปฏิเสธ H_0
Reinvestment ratio BF TFRF19	$BF < TFRS19$	1.8300 1.8340	1.6400 1.6400	0.294	0.3275	ไม่สามารถปฏิเสธ H_0
Capital investment per dollar of cash BF TFRF19	<u>$BF > TFRS19^*$</u>	7.2480 7.2520	5.4300 5.4300	0.187	0.1585	ไม่สามารถปฏิเสธ H_0

ตารางที่ 4.7(ต่อ) สรุปผลการทดสอบสมมติฐานความต่างของค่าเฉลี่ยสองกลุ่มประชากรแบบจับคู่ของอัตราส่วนจากกระแสเงินสดโดยใช้พารามิเตอร์ (Parametric) ตามวิธีของ Paired T-test และไม่ใช่พารามิเตอร์ (Non-Parametric) ตามวิธี Wilcoxon Signed-Rank Test ของกลุ่มอุตสาหกรรมเกษตร และอาหาร

H_0 : คุณภาพกำไรก่อนการนำมาตราฐานการบัญชีฉบับที่19 มาใช้ ไม่ต่ำกว่าคุณภาพกำไรหลังจากที่มีการนำมาตราฐานการบัญชีฉบับที่19 มาใช้

H_A : คุณภาพกำไรก่อนการนำมาตราฐานการบัญชีฉบับที่19 มาใช้ ต่ำกว่าคุณภาพกำไรหลังจากที่มีการนำมาตราฐานการบัญชีฉบับที่19 มาใช้

ตัวแปรตาม	ความสัมพันธ์ที่คาดหวัง	ค่าเฉลี่ย	ค่ามัธยฐาน	P-Value (1-tail)		ผลการทดสอบ
				Paired T-test	Wilcoxon Signed-Rank Test	
Interest coverage ratio BF TFRF19	<u>$BF < TFRS19^*$</u>	19.5900 19.2340	6.6300 6.6300	0.190	0.3275	ไม่สามารถปฏิเสธ H_0
Cash flow return on assets BF TFRF19	<u>$BF < TFRS19^*$</u>	0.0820 0.0720	0.0900 0.0900	0.187	0.1585	ไม่สามารถปฏิเสธ H_0

4.3 ผลการวิเคราะห์สถิติแยกตามกลุ่มอุตสาหกรรม

นอกจากผลการวิจัยทางสถิติโดยภาพรวมของ SET100 ข้างต้นแล้วผู้วิจัยได้วิจัยแยกตามกลุ่มอุตสาหกรรมในกลุ่มประชากร SET100 เพื่อดูผลกระทบที่แตกต่างกันในแต่ละอุตสาหกรรม โดยแยกออกเป็น 7 กลุ่มอุตสาหกรรมดังนี้กลุ่มอุตสาหกรรมเกษตรและอุตสาหกรรมอาหารกลุ่มอุตสาหกรรมเทคโนโลยีกลุ่มอุตสาหกรรมทรัพยากรกลุ่มอุตสาหกรรมธุรกิจการเงินกลุ่มอุตสาหกรรมบริการกลุ่มอุตสาหกรรมสินค้าอุตสาหกรรมและกลุ่มอุตสาหกรรมอสังหาริมทรัพย์และก่อสร้างโดยนำข้อมูลอัตราส่วนทางการเงินของแต่ละบริษัทในอุตสาหกรรมเดียวกันมาทดสอบการแจกแจงของประชากร ตามวิธี Shapiro-Wilk Test เพื่อเลือกใช้อ่านค่าของการทดสอบสมมติฐานตามวิธี

ทดสอบสมมติฐานค่าเฉลี่ยสองประชากรแบบจับคู่โดยวิธี Paired T-test หรือการทดสอบสมมติฐานค่ามัธยฐานของประชากรโดยวิธี Wilcoxon Signed-Rank Test ดังนี้

4.3.1 ผลการวิเคราะห์สถิติแยกตามกลุ่มอุตสาหกรรม – กลุ่มอุตสาหกรรมเกษตร

และอาหาร

ในการทดสอบการแจกแจงของประชากรแยกตามกลุ่มอุตสาหกรรม จะใช้การทดสอบตามวิธี Shapiro-Wilk Test เนื่องจากแต่ละกลุ่มมีจำนวนประชากรต่ำกว่า 50 จากผลการทดสอบตามตารางที่ 4.6 ได้ผลค่านัยสำคัญของอัตราส่วนจากกระแสเงินสดจำนวน 7 อัตราส่วน คือ ดัชนีกระแสเงินสดจากการดำเนินงาน (Operating cash index) ความเพียงพอของกระแสเงินสดจากการดำเนินงาน (Cash flow adequacy) ผลกระทบของค่าเสื่อมราคาและค่าใช้จ่ายตัดจำหน่ายที่มีต่อกระแสเงินสด (Depreciation/amortization impact ratio) อัตราส่วนการลงทุนต่อ (Reinvestment ratio) เงินลงทุนในสินทรัพย์ถาวรเมื่อเทียบกับกระแสเงินสดสุทธิ (Capital investment per dollar of cash) และอัตราผลตอบแทนของกระแสเงินสดต่อสินทรัพย์รวม (Cash flow return on assets) มากกว่าระดับนัยสำคัญที่กำหนด ($\alpha = 0.05$) จึงสรุปว่าอัตราส่วนที่กล่าวมานี้มีการแจกแจงแบบปกติจึงส่งผลให้สถิติทดสอบที่เหมาะสมในการสรุปผลขั้นสุดท้ายของงานวิจัย คือ การทดสอบสมมติฐานโดยวิธี Paired T-test

ในขณะที่ อัตราส่วนความสามารถในการจ่ายดอกเบี้ย (Interest coverage ratio) มีค่านัยสำคัญเท่ากับ 0.002 ซึ่งน้อยกว่าระดับนัยสำคัญที่กำหนด ($\alpha = 0.05$) จึงไม่มีการแจกแจงแบบปกติจึงส่งผลให้สถิติทดสอบที่เหมาะสมในการสรุปผลขั้นสุดท้ายของงานวิจัย คือ การทดสอบสมมติฐานโดยไม่ใช้พารามิเตอร์ตามวิธี Wilcoxon Signed-Rank Test และจากผลการวิจัยตามตารางที่ 4.7 ทำให้ได้ผลการทดสอบสมมติฐานค่าเฉลี่ยสองประชากรแบบจับคู่โดยวิธี Paired T-test และ การทดสอบสมมติฐานค่ามัธยฐานของประชากรโดยวิธี Wilcoxon Signed-Rank Test ดังนี้

4.3.1.1 ดัชนีกระแสเงินสดจากการดำเนินงาน (Operating cash index)

ดัชนีกระแสเงินสดจากการดำเนินงานมีค่าเฉลี่ยของอัตราส่วนช่วงก่อนมีการนำมาตรฐานการบัญชี ฉบับที่ 19 มาใช้ คือ 0.6580 สูงกว่า 0.6180 ที่เป็นค่าเฉลี่ยของอัตราส่วนช่วงหลังมีการนำมาตรฐานการบัญชี ฉบับที่ 19 มาใช้ กล่าวได้ว่าก่อนมีการนำมาตรฐานการบัญชี ฉบับที่ 19 มาใช้นั้นการแสดงถึงคุณภาพของการดำเนินงานให้เกิดกระแสเงินสดที่สัมพันธ์ไปในทิศทางเดียวกันกับการเกิดกำไร และกำไรที่เกิดเป็นกำไรที่มีคุณภาพสูง เมื่อเทียบกับค่าเฉลี่ยของอัตราส่วนช่วงหลังมีการนำมาตรฐานการบัญชี ฉบับที่ 19 มาใช้ แต่จากผลการทดสอบสมมติฐานค่าเฉลี่ยสองประชากรแบบจับคู่โดยวิธี Paired T-test ตามตารางที่ 4.7 ของดัชนีกระแสเงินสดจากการดำเนินงาน

มีค่านัยสำคัญของการทดสอบทางสถิติเท่ากับ 0.200 ซึ่งมีค่ามากกว่าระดับนัยสำคัญที่กำหนดไว้ที่ 0.05 จึงไม่สามารถยอมรับสมมติฐานรองได้

เนื่องจากกลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยมีลักษณะการแจกแจงของข้อมูลแบบปกติจากผลการทดสอบการแจกแจงข้อมูลของประชากรตามวิธี Shapiro-Wilk Test of Normality ในตารางที่ 4.5 ที่มีค่านัยสำคัญ มากกว่าค่านัยสำคัญที่ตั้งไว้ที่ 0.05 ดังนั้นในการสรุปผลการทดสอบสมมติฐานจึงใช้ผลตามการทดสอบ Paired T-test ซึ่งก็คือค่าเฉลี่ยดัชนีกระแสเงินสดจากการดำเนินงานของกลุ่มอุตสาหกรรมเกษตร และอาหาร หลังมีการนำเอามาตรฐานการบัญชี ฉบับที่ 19 มาใช้ไม่สูงกว่าอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติเมื่อเทียบกับดัชนีกระแสเงินสดจากการดำเนินงานก่อนมีการนำเอามาตรฐานการบัญชี ฉบับที่ 19 มาใช้คือเป็นตัวบ่งบอกว่ากิจการสามารถก่อให้เกิดกระแสเงินสดจากการดำเนินงานได้ในจำนวนที่สูงเท่ากับกำไรที่ทำได้ และถือว่าเป็นกำไรที่มีคุณภาพพอๆกับก่อนการมีการนำเอามาตรฐานการบัญชีฉบับที่ 19 มาใช้

4.3.1.2 ความเพียงพอของกระแสเงินสดจากการดำเนินงาน

(Cash flow adequacy)

ความเพียงพอของกระแสเงินสดจากการดำเนินงานมีค่าเฉลี่ยของอัตราส่วนช่วงก่อนมีการนำมาตรฐานการบัญชี ฉบับที่ 19 มาใช้ คือ 0.3820 ซึ่งต่ำกว่า 0.3560 ที่เป็นค่าเฉลี่ยของอัตราส่วนช่วงหลังมีการนำมาตรฐานการบัญชี ฉบับที่ 19 มาใช้ กล่าวได้ว่าก่อนมีการนำมาตรฐานการบัญชี ฉบับที่ 19 มาใช้นั้นแสดงถึงความสามารถในการดำเนินให้เกิดกระแสเงินสดที่เพียงพอต่อการชำระคืนหนี้สิน จ่ายปันผล และการลงทุนได้สูงกว่า เมื่อเทียบกับค่าเฉลี่ยของอัตราส่วนช่วงหลังมีการนำมาตรฐานการบัญชี ฉบับที่ 19 มาใช้ แต่จากผลการทดสอบสมมติฐานค่าเฉลี่ยสองประชากรแบบจับคู่โดยวิธี Paired T-test ตามตารางที่ 4.7ของความเพียงพอของกระแสเงินสดจากการดำเนินงานมีค่านัยสำคัญของการทดสอบทางสถิติเท่ากับ 0.187 ซึ่งมีค่ามากกว่าระดับนัยสำคัญที่กำหนดไว้ที่ 0.05 จึงไม่สามารถยอมรับสมมติฐานรองได้

เนื่องจากกลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยมีลักษณะการแจกแจงของข้อมูลแบบปกติจากผลการทดสอบการแจกแจงข้อมูลของประชากรตามวิธี Shapiro-Wilk Test of Normality ในตารางที่ 4.6 ที่มีค่านัยสำคัญสูงกว่าค่านัยสำคัญที่ตั้งไว้ที่ 0.05 ดังนั้นในการสรุปผลการทดสอบสมมติฐานจึงใช้ผลตามการทดสอบตามวิธี Paired T-test ซึ่งก็คือค่าเฉลี่ยความเพียงพอของกระแสเงินสดจากการดำเนินงานของกลุ่มอุตสาหกรรมเกษตร และอาหาร หลังมีการนำเอามาตรฐานการบัญชี ฉบับที่ 19 มาใช้ไม่สูงกว่าอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติเมื่อเทียบกับค่าเฉลี่ยความเพียงพอของกระแสเงินสดจากการดำเนินงานก่อนมีการนำเอามาตรฐานการบัญชี ฉบับที่ 19 มาใช้ คือกิจการมีความสามารถในการก่อให้เกิดกระแสเงินสดจากการดำเนินงานที่เพียงพอต่อการชำระคืนหนี้สิน และ

การนำไปลงทุนกลับเข้าไปในสินทรัพย์ รวมถึงนำไปจ่ายเงินปันผลได้พอๆ กับก่อนการนำเอามาตรฐานฉบับที่ 19 มาใช้

4.3.1.3 ผลกระทบของค่าเสื่อมราคาและค่าใช้จ่ายตัดจำหน่ายที่มี

ต่อกระแสเงินสด (Depreciation/amortization impact ratio)

ผลกระทบของค่าเสื่อมราคาและค่าใช้จ่ายตัดจำหน่ายที่มีต่อกระแสเงินสด มีค่าเฉลี่ยของอัตราส่วนช่วงก่อนมีการนำมาตรฐานการบัญชี ฉบับที่ 19 มาใช้ คือ 0.3220 ซึ่งต่ำกว่า 0.3440 ที่เป็นค่าเฉลี่ยของอัตราส่วนช่วงก่อนมีการนำมาตรฐานการบัญชี ฉบับที่ 19 มาใช้ กล่าวได้ว่าหลังจากมีการนำมาตรฐานการบัญชี ฉบับที่ 19 มาใช้นั้นบริษัทมีประสิทธิภาพการทำงานของกิจการในการดำเนินงานให้กระแสเงินสดที่มากพอและค่าใช้จ่ายมีผลกระทบน้อยมากเมื่อเทียบกับกระแสเงินสดที่มีอยู่สูงกว่าเมื่อเทียบกับค่าเฉลี่ยของอัตราส่วนช่วงหลังมีการนำมาตรฐานการบัญชี ฉบับที่ 19 มาใช้ แต่จากผลการทดสอบสมมติฐานค่าเฉลี่ยสองประชากรแบบจับคู่โดยวิธี Paired T-test ตามตารางที่ 4.7 ของผลกระทบของค่าเสื่อมราคาและค่าใช้จ่ายตัดจำหน่ายที่มีต่อกระแสเงินสดมีค่านัยสำคัญของการทดสอบทางสถิติเท่ากับ 0.187 ซึ่งมีความมากกว่าระดับนัยสำคัญที่กำหนดไว้ที่ 0.05 จึงไม่สามารถยอมรับสมมติฐานรองได้

เนื่องจากกลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยมีลักษณะการแจกแจงของข้อมูลแบบปกติจากผลการทดสอบการแจกแจงข้อมูลของประชากรตามวิธี Shapiro-Wilk Test of Normality ในตารางที่ 4.6 ที่มีค่านัยสำคัญสูงกว่าค่านัยสำคัญที่ตั้งไว้ที่ 0.05 ดังนั้นในการสรุปผลการทดสอบสมมติฐานจึงใช้ผลการทดสอบตามวิธี Paired T-test ซึ่งก็คือผลกระทบของค่าเสื่อมราคาและค่าใช้จ่ายตัดจำหน่ายที่มีต่อกระแสเงินสดของกลุ่มอุตสาหกรรมเกษตร และอาหาร หลังมีการนำเอามาตรฐานการบัญชี ฉบับที่ 19 มาใช้ ไม่ต่ำกว่าอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติเมื่อเทียบกับผลกระทบของค่าเสื่อมราคาและค่าใช้จ่ายตัดจำหน่ายที่มีต่อกระแสเงินสดก่อนมีการนำเอามาตรฐานการบัญชี ฉบับที่ 19 มาใช้ แสดงถึงประสิทธิภาพในการดำเนินงานของกิจการว่ามีความเพียงพอต่อภาระค่าใช้จ่ายคงที่ในแต่ละงวดบัญชีในส่วนของค่าเสื่อมราคาและค่าใช้จ่ายตัดจำหน่ายได้พอๆ กับก่อนการนำเอามาตรฐานการบัญชี ฉบับที่ 19 มาใช้

4.3.1.4 อัตราส่วนการลงทุนต่อ (Reinvestment ratio)

อัตราส่วนการลงทุนต่อมีค่าเฉลี่ยของอัตราส่วนช่วงก่อนมีการนำมาตรฐานการบัญชี ฉบับที่ 19 มาใช้ คือ 1.8300 ซึ่งต่ำกว่า 1.8340 ที่เป็นค่าเฉลี่ยของอัตราส่วนช่วงหลังมีการนำมาตรฐานการบัญชี ฉบับที่ 19 มาใช้ กล่าวได้ว่าหลังจากมีการนำมาตรฐานการบัญชี ฉบับที่ 19 มาใช้นั้นแสดงถึงประสิทธิภาพของกิจการเกี่ยวกับความสามารถในการลงทุนต่อ และรักษาระดับทุนที่สูงกว่า เมื่อเทียบกับค่าเฉลี่ยของอัตราส่วนช่วงก่อนมีการนำมาตรฐานการบัญชี ฉบับที่ 19 มาใช้ จากผลการทดสอบสมมติฐานค่าเฉลี่ยสองประชากรแบบจับคู่โดยวิธี Paired T-test ตามตาราง

ที่ 4.7 ของอัตราส่วนการลงทุนต่อมีค่านัยสำคัญของการทดสอบทางสถิติเท่ากับ 0.294 ซึ่งมีค่ามากกว่าระดับนัยสำคัญที่กำหนดไว้ที่ 0.05 จึงไม่สามารถยอมรับสมมติฐานรองได้

เนื่องจากกลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยมีลักษณะการแจกแจงของข้อมูลแบบปกติจากผลการทดสอบการแจกแจงข้อมูลของประชากรตามวิธี Shapiro-Wilk Test of Normality ในตารางที่ 4.6 ที่มีค่านัยสำคัญสูงกว่าค่านัยสำคัญที่ตั้งไว้ที่ 0.05 ดังนั้นในการสรุปผลการทดสอบสมมติฐานจึงใช้ผลตามการทดสอบตามวิธี Paired T-test ซึ่งก็คืออัตราส่วนการลงทุนต่อของกลุ่มอุตสาหกรรมเกษตร และอาหาร หลังมีการนำเอามาตรฐานการบัญชี ฉบับที่ 19 มาใช้ ไม่สูงกว่าอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ เมื่อเทียบกับอัตราส่วนการลงทุนต่อก่อนมีการนำเอามาตรฐานการบัญชี ฉบับที่ 19 มาใช้ แสดงถึงประสิทธิภาพในการดำเนินงานของกิจการ ในความสามารถในการลงทุนต่อ และการรักษาระดับทุนก่อนมีการนำเอามาตรฐาน ฉบับที่ 19 มาใช้นั้นพอๆกับหลังมีการนำเอามาตรฐานการบัญชี ฉบับที่ 19 มาใช้

4.3.1.5 เงินลงทุนในสินทรัพย์ถาวรเมื่อเทียบกับกระแสเงินสดสุทธิ

(Capital investment per dollar of cash)

เงินลงทุนในสินทรัพย์ถาวรเมื่อเทียบกับกระแสเงินสดสุทธิมีค่าเฉลี่ยของอัตราส่วนช่วงก่อนมีการนำมาตรฐานการบัญชี ฉบับที่ 19 มาใช้ คือ 7.2480 ซึ่งต่ำกว่า 7.2520 ที่เป็นค่าเฉลี่ยของอัตราส่วนช่วงหลังมีการนำมาตรฐานการบัญชี ฉบับที่ 19 มาใช้ กล่าวได้ว่าหลังจากมีการนำมาตรฐานการบัญชี ฉบับที่ 19 มาใช้นั้นแสดงถึงกระแสเงินสดสุทธิที่กิจการทำมาหาได้นั้นมีความเพียงพอต่อการนำไปลงทุนกลับเข้าไปในสินทรัพย์ถาวร หรือการลงทุนกลับเข้าไปในสินทรัพย์ของกิจการน้อยกว่าเมื่อเทียบกับค่าเฉลี่ยของอัตราส่วนช่วงก่อนมีการนำมาตรฐานการบัญชี ฉบับที่ 19 มาใช้ แต่จากผลการทดสอบสมมติฐานค่าเฉลี่ยสองประชากรแบบจับคู่โดยวิธี Paired T-test ตามตารางที่ 4.7 ของเงินลงทุนในสินทรัพย์ถาวรเมื่อเทียบกับกระแสเงินสดสุทธิ มีค่านัยสำคัญของการทดสอบทางสถิติเท่ากับ 0.187 ซึ่งมีค่ามากกว่าระดับนัยสำคัญที่กำหนดไว้ที่ 0.05 จึงไม่สามารถยอมรับสมมติฐานรองได้

เนื่องจากกลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยมีลักษณะการแจกแจงของข้อมูลแบบปกติจากผลการทดสอบการแจกแจงข้อมูลของประชากรตามวิธี Shapiro-Wilk Test of Normality ในตารางที่ 4.6 ที่มีค่านัยสำคัญสูงกว่าค่านัยสำคัญที่ตั้งไว้ที่ 0.05 ดังนั้นในการสรุปผลการทดสอบสมมติฐานจึงใช้ผลตามการทดสอบตามวิธี Paired T-test ซึ่งก็คือเงินลงทุนในสินทรัพย์ถาวรเมื่อเทียบกับกระแสเงินสดสุทธิของกลุ่มอุตสาหกรรมเกษตร และอาหาร หลังมีการนำเอามาตรฐานการบัญชี ฉบับที่ 19 มาใช้ ไม่ต่ำกว่าอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ เมื่อเทียบกับเงินลงทุนในสินทรัพย์ถาวรเมื่อเทียบกับกระแสเงินสดสุทธิ ก่อนมีการนำเอามาตรฐานการบัญชี ฉบับที่ 19 มาใช้

4.3.1.6 ความสามารถในการจ่ายดอกเบี้ย (Interest coverage ratio)

ความสามารถในการจ่ายดอกเบี้ย (Interest coverage ratio) มีค่าเฉลี่ยของอัตราส่วนช่วงก่อนมีการนำมาตราฐานการบัญชี ฉบับที่ 19 มาใช้ คือ 19.5900 ซึ่งสูงกว่า 19.2340 ที่เป็นค่าเฉลี่ยของอัตราส่วนช่วงหลังมีการนำมาตราฐานการบัญชี ฉบับที่ 19 มาใช้ กล่าวได้ว่าหลังจากมีการนำมาตราฐานการบัญชี ฉบับที่ 19 มาใช้นั้นแสดงถึงความสามารถของกิจการในการดำเนินงานให้เกิดกระแสเงินสดที่เพียงพอต่อการจ่ายชำระดอกเบี้ยนั้นต่ำกว่าเมื่อเทียบกับค่าเฉลี่ยของอัตราส่วนช่วงก่อนมีการนำมาตราฐานการบัญชี ฉบับที่ 19 มาใช้ แต่จากผลการทดสอบสมมติฐานค่าเฉลี่ยสองประชากรแบบจับคู่โดยวิธี Paired T-test ตามตารางที่ 4.6 ของความสามารถในการจ่ายดอกเบี้ย มีค่านัยสำคัญของการทดสอบทางสถิติเท่ากับ 0.190 ซึ่งมีค่ามากกว่าระดับนัยสำคัญที่กำหนดไว้ที่ 0.05 จึงไม่สามารถยอมรับสมมติฐานรองได้ ซึ่งก็คือความสามารถในการจ่ายดอกเบี้ยของกลุ่มอุตสาหกรรมเกษตร และอาหารหลังมีการนำเอามาตรฐานการบัญชี ฉบับที่ 19 มาใช้ ไม่สูงกว่าอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติเมื่อเทียบกับความสามารถในการจ่ายดอกเบี้ยก่อนมีการนำเอามาตรฐานการบัญชี ฉบับที่ 19 มาใช้

เนื่องจากกลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยไม่มีลักษณะการแจกแจงของข้อมูลแบบปกติจากผลการทดสอบการแจกแจงข้อมูลของประชากรตามวิธี Shapiro-Wilk Test of Normality ในตารางที่ 4.6 ที่มีค่านัยสำคัญต่ำกว่าค่านัยสำคัญที่ตั้งไว้ที่ 0.05 ดังนั้นในการสรุปผลการทดสอบสมมติฐานจึงใช้ผลการทดสอบแบบไม่ใช้พารามิเตอร์ตามวิธี Wilcoxon Signed-Rank Test โดยมีผลการทดสอบตามตารางที่ 4.7 ปรากฏว่าการทดสอบแบบไม่ใช้พารามิเตอร์ได้ค่านัยสำคัญทางสถิติเท่ากับ 0.3275 ซึ่งมีค่ามากกว่าระดับนัยสำคัญที่กำหนดไว้ที่ 0.05 จึงไม่สามารถยอมรับสมมติฐานรองได้ คือสามารถสรุปได้ว่า ค่ามัธยฐานความสามารถในการจ่ายดอกเบี้ยของกลุ่มอุตสาหกรรมเกษตร และอาหารหลังมีการนำเอามาตรฐานการบัญชี ฉบับที่ 19 มาใช้ ไม่สูงกว่าอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติเมื่อเทียบกับความสามารถในการจ่ายดอกเบี้ยก่อนมีการนำเอามาตรฐานการบัญชี ฉบับที่ 19 มาใช้ เป็นไปในทางเดียวกันกับการทดสอบสมมติฐานค่าเฉลี่ยสองประชากรแบบจับคู่โดยวิธี Paired T-test

4.3.1.7 อัตราผลตอบแทนของกระแสเงินสดต่อสินทรัพย์รวม

(Cash flow return on assets)

อัตราผลตอบแทนของกระแสเงินสดต่อสินทรัพย์รวมมีค่าเฉลี่ยของอัตราส่วนช่วงก่อนมีการนำมาตราฐานการบัญชี ฉบับที่ 19 มาใช้ คือ 0.0820 ซึ่งสูงกว่า 0.0720 ที่เป็นค่าเฉลี่ยของอัตราส่วนช่วงหลังมีการนำมาตราฐานการบัญชี ฉบับที่ 19 มาใช้ กล่าวได้ว่าหลังจากมีการนำมาตราฐานการบัญชี ฉบับที่ 19 มาใช้นั้นแสดงถึงกิจการไม่สามารถใช้สินทรัพย์ที่มีอยู่ในกิจการได้อย่างมีประสิทธิภาพและกำไรของกิจการนั้นก็จะถือว่ามียุทธภาพต่ำ เมื่อเทียบกับค่าเฉลี่ยของ

อัตราส่วนช่วงก่อนมีการนำมาตรฐานการบัญชี ฉบับที่ 19 มาใช้ แต่จากผลการทดสอบสมมติฐาน ค่าเฉลี่ยสองประชากรแบบจับคู่โดยวิธี Paired T-test ตามตารางที่ 4.7 ของอัตราส่วนการลงทุนต่อมี คำนัยสำคัญของการทดสอบทางสถิติเท่ากับ 0.187 ซึ่งมีค่ามากกว่าระดับนัยสำคัญที่กำหนดไว้ที่ 0.05 จึงไม่สามารถยอมรับสมมติฐานรองได้

เนื่องจากกลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยมีลักษณะการแจกแจงของข้อมูล แบบปกติจากผลการทดสอบการแจกแจงข้อมูลของประชากรตามวิธี Shapiro-Wilk Test of Normality ในตารางที่ 4.6 ที่มีค่านัยสำคัญสูงกว่าค่านัยสำคัญที่ตั้งไว้ที่ 0.05 ดังนั้นในการสรุปผลการ ทดสอบสมมติฐานจึงใช้ผลจากการทดสอบตามวิธี Paired T-test ซึ่งก็คืออัตราผลตอบแทนของ กระแสเงินสดต่อสินทรัพย์รวมของกลุ่มอุตสาหกรรมเกษตร และอาหารหลังมีการนำเอามาตรฐานการ บัญชี ฉบับที่ 19 มาใช้ไม่สูงกว่าอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติเมื่อเทียบกับอัตราผลตอบแทนของกระแส เงินสดต่อสินทรัพย์รวมก่อนมีการนำเอามาตรฐานการบัญชี ฉบับที่ 19 มาใช้

ตารางที่ 4.8 ตารางสรุปผลการทดสอบสมมติฐานการแจกแจงข้อมูลของอัตราส่วนจากกระแสเงินสด ที่ใช้วัดถึงคุณภาพกำไรตามวิธี Shapiro-Wilk Test of Normality ของกลุ่ม อุตสาหกรรมเทคโนโลยีที่สมมติฐานค่านัยสำคัญเท่ากับ 0.05

ตัวแปรตาม	Sig.
Operating cash index	
BF	0.752
TFRF19	0.628
Cash flow adequacy	
BF	0.055
TFRF19	0.003
Depreciation/amortization impact ratio	
BF	0.067
TFRF19	0.072
Reinvestment ratio	
BF	0.109
TFRF19	0.102

ตารางที่ 4.8 ตารางสรุปผลการทดสอบสมมติฐานการแจกแจงข้อมูลของอัตราส่วนจากกระแสเงินสด
 ที่ใช้วัดถึงคุณภาพกำไรตามวิธี Shapiro-Wilk Test of Normality ของกลุ่ม
อุตสาหกรรมเทคโนโลยีที่สมมติฐานค่านัยสำคัญเท่ากับ 0.05

ตัวแปรตาม	Sig.
Capital investment per dollar of cash	
BF	0.000
TFRF19	0.000
Interest coverage ratio	
BF	0.054
TFRF19	0.059
Cash flow return on assets	
BF	0.042
TFRF19	0.060

ตารางที่ 4.9 สรุปผลการทดสอบสมมติฐานความต่างของค่าเฉลี่ยสองกลุ่มประชากรแบบจับคู่ของอัตราส่วนจากกระแสเงินสดโดยใช้พารามิเตอร์ (Parametric) ตามวิธีของ Paired T-test และไม่ใช่พารามิเตอร์ (Non-Parametric) ตามวิธี Wilcoxon Signed-Rank Test ของกลุ่มอุตสาหกรรมเทคโนโลยี

H_0 : คุณภาพกำไรก่อนการนำมาตราฐานการบัญชีฉบับที่ 19 มาใช้ ไม่ต่ำกว่าคุณภาพกำไรหลังจากที่มีการนำมาตราฐานการบัญชีฉบับที่ 19 มาใช้

H_A : คุณภาพกำไรก่อนการนำมาตราฐานการบัญชีฉบับที่ 19 มาใช้ ต่ำกว่าคุณภาพกำไรหลังจากที่มีการนำมาตราฐานการบัญชีฉบับที่ 19 มาใช้

ตัวแปรตาม	ความสัมพันธ์ที่คาดหวัง	ค่าเฉลี่ย	ค่ามัธยฐาน	P-Value (1-tail)		ผลการทดสอบ
				Paired T-test	Wilcoxon Signed-Rank Test	
Operating cash index BF TFRF19	BF < TFRS19	2.7833 3.2278	3.1200 3.1300	0.1360	0.0210	ไม่สามารถปฏิเสธ H_0
Cash flow adequacy BF TFRF19	BF < TFRS19	1.1700 1.5967	0.9700 0.9700	0.1580	0.1425	ไม่สามารถปฏิเสธ H_0
Depreciation/amortization impact ratio BF TFRF19	BF > TFRS19	0.4700 0.4611	0.3700 0.3700	0.1415	0.0900	ไม่สามารถปฏิเสธ H_0
Reinvestment ratio BF TFRF19	<u>BF < TFRS19*</u>	0.9267 0.9211	0.7700 0.7700	0.0895	0.0900	ไม่สามารถปฏิเสธ H_0
Capital investment per dollar of cash BF TFRF19	<u>BF > TFRS19*</u>	1.0800 1.1367	0.0000 0.0000	0.1735	0.1585	ไม่สามารถปฏิเสธ H_0
Interest coverage ratio BF TFRF19	BF < TFRS19	18.7767 18.8200	10.6800 10.7000	0.4405	0.343	ไม่สามารถปฏิเสธ H_0

ตารางที่ 4.9 (ต่อ) สรุปผลการทดสอบสมมติฐานความต่างของค่าเฉลี่ยสองกลุ่มประชากรแบบจับคู่ของอัตราส่วนจากกระแสเงินสดโดยใช้พารามิเตอร์ (Parametric) ตามวิธีของ Paired T-test และไม่ใช่พารามิเตอร์ (Non-Parametric) ตามวิธี Wilcoxon Signed-Rank Test ของกลุ่มอุตสาหกรรมเทคโนโลยี

H_0 : คุณภาพกำไรก่อนการนำมาตรฐานการบัญชีปีที่19 มาใช้ ไม่ต่ำกว่าคุณภาพกำไรหลังจากที่มีการนำมาตรฐานการบัญชีปีที่19 มาใช้

H_A : คุณภาพกำไรก่อนการนำมาตรฐานการบัญชีปีที่19 มาใช้ ต่ำกว่าคุณภาพกำไรหลังจากที่มีการนำมาตรฐานการบัญชีปีที่19 มาใช้

ตัวแปรตาม	ความสัมพันธ์ที่คาดหวัง	ค่าเฉลี่ย	ค่ามัธยฐาน	P-Value (1-tail)		ผลการทดสอบ
				Paired T-test	Wilcoxon Signed-Rank Test	
Cash flow return on assets	BF < TFRS19	0.2311	0.2200	0.3325	0.5	ไม่สามารถปฏิเสธ H_0
BF		0.2333	0.2200			
TFRF19						

4.3.2 ผลการวิเคราะห์สถิติแยกตามกลุ่มอุตสาหกรรม - กลุ่มอุตสาหกรรมเทคโนโลยี

ในการทดสอบการแจกแจงของประชากรแยกตามกลุ่มอุตสาหกรรม จะใช้การทดสอบตามวิธี Shapiro-Wilk Test เนื่องจากมีจำนวนประชากรต่ำกว่า 50 จากผลการทดสอบตามตารางที่ 4.8 ได้ผลค่านัยสำคัญของอัตราส่วนจากกระแสเงินสดจำนวน 7 อัตราส่วน คือ ดัชนีกระแสเงินสดจากการดำเนินงาน (Operating cash index) ความเพียงพอของกระแสเงินสดจากการดำเนินงาน (Cash flow adequacy) ผลกระทบของค่าเสื่อมราคาและค่าใช้จ่ายตัดจำหน่ายที่มีต่อกระแสเงินสด (Depreciation/amortization impact ratio) และอัตราผลตอบแทนของกระแสเงินสดต่อสินทรัพย์รวม (Cash flow return on assets) มากกว่าระดับนัยสำคัญที่กำหนด ($\alpha = 0.05$) จึงสรุปว่าอัตราส่วนที่กล่าวมานี้มีการแจกแจงแบบปกติจึงส่งผลให้สถิติทดสอบที่เหมาะสมในการสรุปผลขั้นสุดท้ายของงานวิจัย คือ การทดสอบสมมติฐานโดยไม่ใช่พารามิเตอร์ตามวิธี Paired T-test

ในขณะที่ อัตราส่วนการลงทุนต่อ (Reinvestment ratio) เงินลงทุนในสินทรัพย์ถาวรเมื่อเทียบกับกระแสเงินสดสุทธิ (Capital investment per dollar of cash) และอัตราส่วนความสามารถในการจ่ายดอกเบี้ย (Interest coverage ratio) มีค่านัยสำคัญน้อยกว่าระดับนัยสำคัญที่กำหนด ($\alpha = 0.05$) จึงไม่มีการแจกแจงแบบปกติจึงส่งผลให้สถิติทดสอบที่เหมาะสมในการสรุปผล

ขั้นสุดท้ายของงานวิจัย คือ การทดสอบสมมติฐานโดยไม่ใช้พารามิเตอร์ตามวิธี Wilcoxon Signed-Rank Test และจากผลการวิจัยตาม ตารางที่ 4.9 ทำให้ได้ผลการทดสอบสมมติฐานค่าเฉลี่ยสองประชากรแบบจับคู่โดยวิธี Paired T-test และ การทดสอบสมมติฐานค่ามัธยฐานของประชากรโดยวิธี Wilcoxon Signed-Rank Test ดังนี้

4.3.2.1 ดัชนีกระแสเงินสดจากการดำเนินงาน (Operating cash index)

ดัชนีกระแสเงินสดจากการดำเนินงานมีค่าเฉลี่ยของอัตราส่วนช่วงก่อนมีการนำมาตราฐานการบัญชี ฉบับที่ 19 มาใช้ คือ 2.7833 ซึ่งต่ำกว่า 3.2278 ที่เป็นค่าเฉลี่ยของอัตราส่วนช่วงหลังมีการนำมาตราฐานการบัญชี ฉบับที่ 19 มาใช้ กล่าวได้ว่าหลังจากมีการนำมาตราฐานการบัญชี ฉบับที่ 19 มาใช้นั้นการแสดงถึงคุณภาพของการดำเนินงานให้เกิดกระแสเงินสดที่สัมพันธ์ไปในทิศทางเดียวกันกับการเกิดกำไร และกำไรที่เกิดขึ้นกำไรที่มีคุณภาพสูง เมื่อเทียบกับค่าเฉลี่ยของอัตราส่วนช่วงก่อนมีการนำมาตราฐานการบัญชี ฉบับที่ 19 มาใช้ แต่จากผลการทดสอบสมมติฐานค่าเฉลี่ยสองประชากรแบบจับคู่โดยวิธี Paired T-test ตาม ตารางที่ 4.9 ของดัชนีกระแสเงินสดจากการดำเนินงานมีค่านัยสำคัญของการทดสอบทางสถิติเท่ากับ 0.1360 ซึ่งมีค่ามากกว่าระดับนัยสำคัญที่กำหนดไว้ที่ 0.05 จึงไม่สามารถยอมรับสมมติฐานรองได้

เนื่องจากกลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยมีลักษณะการแจกแจงของข้อมูลแบบปกติจากผลการทดสอบการแจกแจงข้อมูลของประชากรตามวิธี Shapiro-Wilk Test of Normality ใน ตารางที่ 4.8 ที่มีค่านัยสำคัญ มากกว่าค่านัยสำคัญที่ตั้งไว้ที่ 0.05 ดังนั้นในการสรุปผลการทดสอบสมมติฐานจึงใช้ผลตามการทดสอบ Paired T-test ซึ่งก็คือค่าเฉลี่ยดัชนีกระแสเงินสดจากการดำเนินงานของกลุ่มอุตสาหกรรมเทคโนโลยี หลังมีการนำเอามาตรฐานการบัญชี ฉบับที่ 19 มาใช้ ไม่สูงกว่าอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติเมื่อเทียบกับดัชนีกระแสเงินสดจากการดำเนินงานก่อนมีการนำเอามาตรฐานการบัญชี ฉบับที่ 19 มาใช้

4.3.2.2 ความเพียงพอของกระแสเงินสดจากการดำเนินงาน

(Cash flow adequacy)

ความเพียงพอของกระแสเงินสดจากการดำเนินงานมีค่าเฉลี่ยของอัตราส่วนช่วงก่อนมีการนำมาตราฐานการบัญชี ฉบับที่ 19 มาใช้ คือ 1.1700 ซึ่งต่ำกว่า 1.5967 ที่เป็นค่าเฉลี่ยของอัตราส่วนช่วงหลังมีการนำมาตราฐานการบัญชี ฉบับที่ 19 มาใช้ กล่าวได้ว่าหลังจากมีการนำมาตราฐานการบัญชี ฉบับที่ 19 มาใช้นั้นแสดงถึงความสามารถในการดำเนินให้เกิดกระแสเงินสดที่เพียงพอต่อการชำระคืนหนี้สิน จ่ายปันผล และการลงทุนได้สูงขึ้น เมื่อเทียบกับค่าเฉลี่ยของอัตราส่วนช่วงก่อนมีการนำมาตราฐานการบัญชี ฉบับที่ 19 มาใช้ แต่จากผลการทดสอบสมมติฐานค่าเฉลี่ยสองประชากรแบบจับคู่โดยวิธี Paired T-test ตาม ตารางที่ 4.9 ของความเพียงพอของกระแสเงินสดจากการดำเนินงานมีค่านัยสำคัญของการทดสอบทางสถิติเท่ากับ 0.1585 ซึ่งมีค่ามากกว่าระดับนัยสำคัญ

ที่กำหนดไว้ที่ 0.05 จึงไม่สามารถยอมรับสมมติฐานรองได้ ซึ่งก็คือค่าเฉลี่ยความเพียงพอของกระแสเงินสดจากการดำเนินงานของกลุ่มอุตสาหกรรมเทคโนโลยี หลังมีการนำเอามาตรฐานการบัญชี ฉบับที่ 19 มาใช้ ไม่สูงกว่าอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติเมื่อเทียบกับค่าเฉลี่ยความเพียงพอของกระแสเงินสดจากการดำเนินงานก่อนมีการนำเอามาตรฐานการบัญชี ฉบับที่ 19 มาใช้

เนื่องจากกลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยไม่มีลักษณะการแจกแจงของข้อมูลแบบปกติจากผลการทดสอบการแจกแจงข้อมูลของประชากรตามวิธี Shapiro-Wilk Test of Normality ใน ตารางที่ 4.8 ที่มีค่านัยสำคัญต่ำกว่าค่านัยสำคัญที่ตั้งไว้ที่ 0.05 ดังนั้นในการสรุปผลการทดสอบสมมติฐานจึงใช้ผลการทดสอบแบบไม่ใช้พารามิเตอร์ตามวิธี Wilcoxon Signed-Rank Test โดยมีผลการทดสอบตาม ตารางที่ 4.9 ปรากฏว่าการทดสอบแบบไม่ใช้พารามิเตอร์ได้ค่านัยสำคัญทางสถิติเท่ากับ 0.1425 ซึ่งมีค่ามากกว่าระดับนัยสำคัญที่กำหนดไว้ที่ 0.05 จึงไม่สามารถยอมรับสมมติฐานรองได้ คือสามารถสรุปได้ว่า คำนวณฐานความเพียงพอของกระแสเงินสดจากการดำเนินงานของกลุ่มอุตสาหกรรมเทคโนโลยี หลังมีการนำเอามาตรฐานการบัญชี ฉบับที่ 19 มาใช้ ไม่สูงกว่าอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติเมื่อเทียบกับผลกระทบของค่าเสื่อมราคาและค่าใช้จ่ายตัดจำหน่ายที่มีต่อกระแสเงินสดก่อนมีการนำเอามาตรฐานการบัญชี ฉบับที่ 19 มาใช้ เป็นไปในทางเดียวกันกับการทดสอบสมมติฐานค่าเฉลี่ยสองประชากรแบบจับคู่โดยวิธี Paired T-test

4.3.2.3 ผลกระทบของค่าเสื่อมราคาและค่าใช้จ่ายตัดจำหน่ายที่มีต่อ

กระแสเงินสด (Depreciation/amortization impact ratio)

ผลกระทบของค่าเสื่อมราคาและค่าใช้จ่ายตัดจำหน่ายที่มีต่อกระแสเงินสดมีค่าเฉลี่ยของอัตราส่วนช่วงก่อนมีการนำมาตรฐานการบัญชี ฉบับที่ 19 มาใช้ คือ 0.4700 ซึ่งสูงกว่า 0.4611 ที่เป็นค่าเฉลี่ยของอัตราส่วนช่วงหลังมีการนำมาตรฐานการบัญชี ฉบับที่ 19 มาใช้ กล่าวได้ว่าหลังจากมีการนำมาตรฐานการบัญชี ฉบับที่ 19 มาใช้นั้นบริษัทมีประสิทธิภาพการทำงานของกิจการในการดำเนินงานให้กระแสเงินสดที่มากพอและค่าใช้จ่ายมีผลกระทบน้อยมากเมื่อเทียบกับกระแสเงินสดที่มีอยู่สูงกว่าเมื่อเทียบกับค่าเฉลี่ยของอัตราส่วนช่วงก่อนมีการนำมาตรฐานการบัญชี ฉบับที่ 19 มาใช้ แต่จากผลการทดสอบสมมติฐานค่าเฉลี่ยสองประชากรแบบจับคู่โดยวิธี Paired T-test ตาม ตารางที่ 4.8 ของผลกระทบของค่าเสื่อมราคาและค่าใช้จ่ายตัดจำหน่ายที่มีต่อกระแสเงินสดมีค่านัยสำคัญของการทดสอบทางสถิติเท่ากับ 0.1415 ซึ่งมีค่ามากกว่าระดับนัยสำคัญที่กำหนดไว้ที่ 0.05 จึงไม่สามารถยอมรับสมมติฐานรองได้

เนื่องจากกลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยมีลักษณะการแจกแจงของข้อมูลแบบปกติจากผลการทดสอบการแจกแจงข้อมูลของประชากรตามวิธี Shapiro-Wilk Test of Normality ใน ตารางที่ 4.8 ที่มีค่านัยสำคัญ มากกว่าค่านัยสำคัญที่ตั้งไว้ที่ 0.05 ดังนั้นในการสรุปผลการทดสอบสมมติฐานจึงใช้ผลการทดสอบ Paired T-test ซึ่งก็คือผลกระทบของค่าเสื่อมราคา

และค่าใช้จ่ายตัดจำหน่ายที่มีต่อกระแสเงินสดของกลุ่มอุตสาหกรรมเทคโนโลยี หลังมีการนำเอามาตรฐานการบัญชี ฉบับที่ 19 มาใช้ ไม่ต่ำกว่าอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ เมื่อเทียบกับผลกระทบของค่าเสื่อมราคาและค่าใช้จ่ายตัดจำหน่ายที่มีต่อกระแสเงินสดก่อนมีการนำเอามาตรฐานการบัญชี ฉบับที่ 19 มาใช้

4.3.2.4 อัตราส่วนการลงทุนต่อ (Reinvestment ratio)

อัตราส่วนการลงทุนต่อมีค่าเฉลี่ยของอัตราส่วนช่วงก่อนมีการนำมาตรฐานการบัญชี ฉบับที่ 19 มาใช้ คือ 0.9267 ซึ่งสูงกว่า 0.9211 ที่เป็นค่าเฉลี่ยของอัตราส่วนช่วงหลังมีการนำมาตรฐานการบัญชี ฉบับที่ 19 มาใช้ กล่าวได้ว่าหลังจากมีการนำมาตรฐานการบัญชี ฉบับที่ 19 มาใช้นั้นแสดงถึงประสิทธิภาพของกิจการเกี่ยวกับความสามารถในการลงทุนต่อ และรักษาระดับทุนที่ต่ำกว่า เมื่อเทียบกับค่าเฉลี่ยของอัตราส่วนช่วงก่อนมีการนำมาตรฐานการบัญชี ฉบับที่ 19 มาใช้ แต่จากผลการทดสอบสมมติฐานค่าเฉลี่ยสองประชากรแบบจับคู่โดยวิธี Paired T-test ตามตารางที่ 4.9 ของอัตราส่วนการลงทุนต่อมีค่านัยสำคัญของการทดสอบทางสถิติเท่ากับ 0.0895 ซึ่งมีค่ามากกว่าระดับนัยสำคัญที่กำหนดไว้ที่ 0.05 จึงไม่สามารถยอมรับสมมติฐานรองได้

เนื่องจากกลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยมีลักษณะการแจกแจงของข้อมูลแบบปกติจากผลการทดสอบการแจกแจงข้อมูลของประชากรตามวิธี Shapiro-Wilk Test of Normality ใน ตารางที่ 4.8 ที่มีค่านัยสำคัญ มากกว่าค่านัยสำคัญที่ตั้งไว้ที่ 0.05 ดังนั้นในการสรุปผลการทดสอบสมมติฐานจึงใช้ผลตามการทดสอบ Paired T-test ซึ่งก็คืออัตราส่วนการลงทุนต่อของกลุ่มอุตสาหกรรมเทคโนโลยี หลังมีการนำเอามาตรฐานการบัญชี ฉบับที่ 19 มาใช้ ไม่สูงกว่าอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ เมื่อเทียบกับอัตราส่วนการลงทุนต่อก่อนมีการนำเอามาตรฐานการบัญชี ฉบับที่ 19 มาใช้

4.3.2.5 เงินลงทุนในสินทรัพย์ถาวรเมื่อเทียบกับกระแสเงินสดสุทธิ

(Capital investment per dollar of cash)

เงินลงทุนในสินทรัพย์ถาวรเมื่อเทียบกับกระแสเงินสดสุทธิมีค่าเฉลี่ยของอัตราส่วนช่วงก่อนมีการนำมาตรฐานการบัญชี ฉบับที่ 19 มาใช้ คือ 1.0800 ซึ่งสูงกว่า 1.1367 ที่เป็นค่าเฉลี่ยของอัตราส่วนช่วงหลังมีการนำมาตรฐานการบัญชี ฉบับที่ 19 มาใช้ กล่าวได้ว่าหลังจากมีการนำมาตรฐานการบัญชี ฉบับที่ 19 มาใช้นั้นแสดงถึงกระแสเงินสดสุทธิที่กิจการทำมาหาได้นั้นไม่มีความเพียงพอต่อการนำไปลงทุนกลับเข้าไปในสินทรัพย์ถาวร หรือการลงทุนกลับเข้าไปในสินทรัพย์ของกิจการ เมื่อเทียบกับค่าเฉลี่ยของอัตราส่วนช่วงก่อนมีการนำมาตรฐานการบัญชี ฉบับที่ 19 มาใช้ แต่จากผลการทดสอบสมมติฐานค่าเฉลี่ยสองประชากรแบบจับคู่โดยวิธี Paired T-test ตาม ตารางที่ 4.9 ของเงินลงทุนในสินทรัพย์ถาวรเมื่อเทียบกับกระแสเงินสดสุทธิ มีค่านัยสำคัญของการทดสอบทางสถิติเท่ากับ 0.1735 ซึ่งมีค่ามากกว่าระดับนัยสำคัญที่กำหนดไว้ที่ 0.05 จึงไม่สามารถยอมรับสมมติ

ฐานรองได้ ซึ่งก็คือเงินลงทุนในสินทรัพย์ถาวรเมื่อเทียบกับกระแสเงินสดสุทธิของกลุ่มอุตสาหกรรมเทคโนโลยี หลังมีการนำเอามาตรฐานการบัญชี ฉบับที่ 19 มาใช้ไม่ต่ำกว่าอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ เมื่อเทียบกับเงินลงทุนในสินทรัพย์ถาวรเมื่อเทียบกับกระแสเงินสดสุทธิ ก่อนมีการนำเอามาตรฐานการบัญชี ฉบับที่ 19 มาใช้

เนื่องจากกลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยไม่มีลักษณะการแจกแจงของข้อมูลแบบปกติจากผลการทดสอบการแจกแจงข้อมูลของประชากรตามวิธี Shapiro-Wilk Test of Normality ใน ตารางที่ 4.8ที่มีค่าต่ำกว่าค่านัยสำคัญที่ตั้งไว้ที่ 0.05 ดังนั้นในการสรุปผลการทดสอบสมมติฐานจึงใช้ผลตามการทดสอบแบบไม่ใช้พารามิเตอร์ตามวิธี Wilcoxon Signed-Rank Test โดยมีการทดสอบตามตารางที่ 10 ปรากฏว่าการทดสอบแบบไม่ใช้พารามิเตอร์ได้ค่านัยสำคัญทางสถิติเท่ากับ 0.1585 ซึ่งมีค่ามากกว่าระดับนัยสำคัญที่กำหนดไว้ที่ 0.05 จึงไม่สามารถยอมรับสมมติฐานรองได้ คือสามารถสรุปได้ว่า ค่ามัธยฐานเงินลงทุนในสินทรัพย์ถาวรเมื่อเทียบกับกระแสเงินสดสุทธิของกลุ่มอุตสาหกรรมเทคโนโลยี หลังมีการนำเอามาตรฐานการบัญชี ฉบับที่ 19 มาใช้ไม่ต่ำกว่าอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติเมื่อเทียบกับเงินลงทุนในสินทรัพย์ถาวรเมื่อเทียบกับกระแสเงินสดสุทธิ ก่อนมีการนำเอามาตรฐานการบัญชี ฉบับที่ 19 มาใช้ เป็นไปในทางเดียวกันกับการทดสอบสมมติฐานค่าเฉลี่ยสองประชากรแบบจับคู่โดยวิธี Paired T-test

4.3.2.6 ความสามารถในการจ่ายดอกเบี้ย (Interest coverage ratio)

ความสามารถในการจ่ายดอกเบี้ยมีค่าเฉลี่ยของอัตราส่วนช่วงก่อนมีการนำมาตรฐานการบัญชี ฉบับที่ 19 มาใช้ คือ 18.7767 ซึ่งต่ำกว่า 18.8200 ที่เป็นค่าเฉลี่ยของอัตราส่วนช่วงหลังมีการนำมาตรฐานการบัญชี ฉบับที่ 19 มาใช้ กล่าวได้ว่าหลังจากมีการนำมาตรฐานการบัญชี ฉบับที่ 19 มาใช้นั้นแสดงถึงความสามารถของกิจการในการดำเนินงานให้เกิดกระแสเงินสดที่เพียงพอต่อการจ่ายชำระดอกเบี้ยได้สูงขึ้น เมื่อเทียบกับค่าเฉลี่ยของอัตราส่วนช่วงก่อนมีการนำมาตรฐานการบัญชี ฉบับที่ 19 มาใช้ แต่จากผลการทดสอบสมมติฐานค่าเฉลี่ยสองประชากรแบบจับคู่โดยวิธี Paired T-test ตาม ตารางที่ 4.9 ของความสามารถในการจ่ายดอกเบี้ย มีค่านัยสำคัญของการทดสอบทางสถิติเท่ากับ 0.4405 ซึ่งมีค่ามากกว่าระดับนัยสำคัญที่กำหนดไว้ที่ 0.05 จึงไม่สามารถยอมรับสมมติฐานรองได้

เนื่องจากกลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยมีลักษณะการแจกแจงของข้อมูลแบบปกติจากผลการทดสอบการแจกแจงข้อมูลของประชากรตามวิธี Shapiro-Wilk Test of Normality ใน ตารางที่ 4.8 ที่มีค่านัยสำคัญ มากกว่าค่านัยสำคัญที่ตั้งไว้ที่ 0.05 ดังนั้นในการสรุปผลการทดสอบสมมติฐานจึงใช้ผลตามการทดสอบ Paired T-test ซึ่งก็คือความสามารถในการจ่ายดอกเบี้ยของกลุ่มอุตสาหกรรมเทคโนโลยี หลังมีการนำเอามาตรฐานการบัญชี ฉบับที่ 19 มาใช้ไม่สูง

กว่าอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติเมื่อเทียบกับความสามารถในการจ่ายดอกเบี้ยก่อนมีการนำเอามาตรฐานการบัญชี ฉบับที่ 19 มาใช้

4.3.2.7 อัตราผลตอบแทนของกระแสเงินสดต่อสินทรัพย์รวม

(Cash flow return on assets)

อัตราผลตอบแทนของกระแสเงินสดต่อสินทรัพย์รวมมีค่าเฉลี่ยของอัตราส่วนช่วงก่อนมีการนำมาตรฐานการบัญชี ฉบับที่ 19 มาใช้ คือ 0.2311 ซึ่งต่ำกว่า 0.2333 ที่เป็นค่าเฉลี่ยของอัตราส่วนช่วงหลังมีการนำมาตรฐานการบัญชี ฉบับที่ 19 มาใช้ กล่าวได้ว่าหลังจากมีการนำมาตรฐานการบัญชี ฉบับที่ 19 มาใช้นั้นแสดงถึงกิจการไม่สามารถใช้สินทรัพย์ที่มีอยู่ในกิจการได้อย่างมีประสิทธิภาพและกำไรของกิจการนั้นก็จะมีคุณภาพสูง เมื่อเทียบกับค่าเฉลี่ยของอัตราส่วนช่วงก่อนมีการนำมาตรฐานการบัญชี ฉบับที่ 19 มาใช้ แต่จากผลการทดสอบสมมติฐานค่าเฉลี่ยสองประชากรแบบจับคู่โดยวิธี Paired T-test ตาม ตารางที่ 4.9 ของอัตราส่วนการลงทุนต่อมีค่านัยสำคัญของการทดสอบทางสถิติเท่ากับ 0.3325 ซึ่งมีค่ามากกว่าระดับนัยสำคัญที่กำหนดไว้ที่ 0.05 จึงไม่สามารถยอมรับสมมติฐานรองได้ ซึ่งก็คืออัตราผลตอบแทนของกระแสเงินสดต่อสินทรัพย์รวมของกลุ่มอุตสาหกรรมเทคโนโลยี หลังมีการนำเอามาตรฐานการบัญชี ฉบับที่ 19 มาใช้ ไม่สูงกว่าอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติเมื่อเทียบกับอัตราผลตอบแทนของกระแสเงินสดต่อสินทรัพย์รวมก่อนมีการนำเอามาตรฐานการบัญชี ฉบับที่ 19 มาใช้

เนื่องจากกลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยไม่มีลักษณะการแจกแจงของข้อมูลแบบปกติจากผลการทดสอบการแจกแจงข้อมูลของประชากรตามวิธี Shapiro-Wilk Test of Normality ใน ตารางที่ 4.8 ที่มีค่าต่ำกว่าค่านัยสำคัญที่ตั้งไว้ที่ 0.05 ดังนั้นในการสรุปผลการทดสอบสมมติฐานจึงใช้ผลตามการทดสอบแบบไม่ใช้พารามิเตอร์ตามวิธี Wilcoxon Signed-Rank Test โดยมีผลการทดสอบตาม ตารางที่ 4.9 ปรากฏว่าการทดสอบแบบไม่ใช้พารามิเตอร์ได้ค่านัยสำคัญทางสถิติเท่ากับ 0.500 ซึ่งมีค่ามากกว่าระดับนัยสำคัญที่กำหนดไว้ที่ 0.05 จึงไม่สามารถยอมรับสมมติฐานรองได้ คือสามารถสรุปได้ว่า ค่านัยฐานอัตราผลตอบแทนของกระแสเงินสดต่อสินทรัพย์รวมของกลุ่มอุตสาหกรรมเทคโนโลยี หลังมีการนำเอามาตรฐานการบัญชี ฉบับที่ 19 มาใช้ ไม่สูงกว่าอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติเมื่อเทียบกับอัตราผลตอบแทนของกระแสเงินสดต่อสินทรัพย์รวมก่อนมีการนำเอามาตรฐานการบัญชี ฉบับที่ 19 มาใช้ เป็นไปในทางเดียวกันกับการทดสอบสมมติฐานค่าเฉลี่ยสองประชากรแบบจับคู่โดยวิธี Paired T-test

ตารางที่ 4.10 ตารางสรุปผลการทดสอบสมมติฐานการแจกแจงข้อมูลของอัตราส่วนจากกระแสเงินสด
ที่ใช้วัดถึงคุณภาพกำไรตามวิธี Shapiro-Wilk Test of Normality ของกลุ่ม
อุตสาหกรรมทรัพยากรสมมติฐานค่านัยสำคัญเท่ากับ 0.05

ตัวแปรตาม	Sig.
Operating cash index	
BF	0.197
TFRF19	0.254
Cash flow adequacy	
BF	0.426
TFRF19	0.384
Depreciation/amortization impact ratio	
BF	0.084
TFRF19	0.139
Reinvestment ratio	
BF	0.000
TFRF19	0.000
Capital investment per dollar of cash	
BF	0.000
TFRF19	0.000
Interest coverage ratio	
BF	0.000
TFRF19	0.000
Cash flow return on assets	
BF	0.082
TFRF19	0.072

ตารางที่ 4.11 สรุปผลการทดสอบสมมติฐานความต่างของค่าเฉลี่ยสองกลุ่มประชากรแบบจับคู่ของอัตราส่วนจากกระแสเงินสดโดยใช้พารามิเตอร์ (Parametric) ตามวิธีของ Paired T-test และไม่ใช่พารามิเตอร์ (Non-Parametric) ตามวิธี Wilcoxon Signed-Rank Test ของกลุ่มอุตสาหกรรมทรัพยากร

H_0 : คุณภาพกำไรก่อนการนำมาตราฐานการบัญชีฉบับที่19 มาใช้ ไม่ต่ำกว่าคุณภาพกำไรหลังจากที่มีการนำมาตราฐานการบัญชีฉบับที่19 มาใช้

H_A : คุณภาพกำไรก่อนการนำมาตราฐานการบัญชีฉบับที่19 มาใช้ ต่ำกว่าคุณภาพกำไรหลังจากที่มีการนำมาตราฐานการบัญชีฉบับที่19 มาใช้

ตัวแปรตาม	ความสัมพันธ์ที่คาดหวัง	ค่าเฉลี่ย	ค่ามัธยฐาน	P-Value (1-tail)		ผลการทดสอบ
				Paired T-test	Wilcoxon Signed-Rank Test	
Operating cash index BF TFRF19	BF < TFRS19	1.2855 1.3182	1.3800 1.3800	0.1255	0.0205	ไม่สามารถปฏิเสธ H_0
Cash flow adequacy BF TFRF19	BF < TFRS19	0.6864 0.7055	0.6900 0.6900	0.0740	0.0545	ไม่สามารถปฏิเสธ H_0
Depreciation/amortization impact ratio BF TFRF19	BF > TFRS19	0.2564 0.2482	0.2900 0.2900	0.0605	0.051	ไม่สามารถปฏิเสธ H_0
Reinvestment ratio BF TFRF19	BF < TFRS19	2.3818 2.3945	1.000 1.000	0.1705	0.1585	ไม่สามารถปฏิเสธ H_0
Capital investment per dollar of cash BF TFRF19	BF > TFRS19	4.5745 4.5655	0.1900 0.1900	0.1705	0.1585	ไม่สามารถปฏิเสธ H_0

ตารางที่ 4.11(ต่อ) สรุปผลการทดสอบสมมติฐานความต่างของค่าเฉลี่ยสองกลุ่มประชากรแบบจับคู่ของอัตราส่วนจากกระแสเงินสดโดยใช้พารามิเตอร์ (Parametric) ตามวิธีของ Paired T-test และไม่ใช่พารามิเตอร์ (Non-Parametric) ตามวิธี Wilcoxon Signed-Rank Test ของกลุ่มอุตสาหกรรมทรัพยากร

H_0 : คุณภาพกำไรก่อนการนำมาตราฐานการบัญชีปีที่19 มาใช้ ไม่ต่ำกว่าคุณภาพกำไรหลังจากที่มีการนำมาตราฐานการบัญชีปีที่19 มาใช้

H_A : คุณภาพกำไรก่อนการนำมาตราฐานการบัญชีปีที่19 มาใช้ ต่ำกว่าคุณภาพกำไรหลังจากที่มีการนำมาตราฐานการบัญชีปีที่19 มาใช้

ตัวแปรตาม	ความสัมพันธ์ที่คาดหวัง	ค่าเฉลี่ย	ค่ามัธยฐาน	P-Value (1-tail)		ผลการทดสอบ
				Paired T-test	Wilcoxon Signed-Rank Test	
Interest coverage ratio BF TFRF19	BF < TFRS19	46.577 47.007	8.24 8.24	0.2315	0.2965	ไม่สามารถปฏิเสธ H_0
Cash flow return on assets BF TFRF19	BF < TFRS19	0.0918 0.0927	0.11 0.11	0.1705	0.1585	ไม่สามารถปฏิเสธ H_0

4.3.3 ผลการวิเคราะห์สถิติแยกตามกลุ่มอุตสาหกรรม - กลุ่มอุตสาหกรรมทรัพยากร

ในการทดสอบการแจกแจงของประชากรแยกตามกลุ่มอุตสาหกรรม จะใช้การทดสอบตามวิธี Shapiro-Wilk Test เนื่องจากมีจำนวนประชากรต่ำกว่า 50 จากผลการทดสอบตามตารางที่ 4.10 ได้ผลค่านัยสำคัญของอัตราส่วนจากกระแสเงินสดจำนวน 7 อัตราส่วน คือ ดัชนีกระแสเงินสดจากการดำเนินงาน (Operating cash index) ความเพียงพอของกระแสเงินสดจากการดำเนินงาน (Cash flow adequacy) และ อัตราส่วนการลงทุนต่อ (Reinvestment ratio) มากกว่าระดับนัยสำคัญที่กำหนด ($\alpha = 0.05$) จึงสรุปว่าอัตราส่วนที่กล่าวมานี้มีการแจกแจงแบบปกติจึงส่งผลให้สถิติทดสอบที่เหมาะสมในการสรุปผลขั้นสุดท้ายของงานวิจัย คือ การทดสอบสมมติฐานโดยไม่ใช่พารามิเตอร์ตามวิธี Paired T-test

ในขณะที่เงินลงทุนในสินทรัพย์ถาวรเมื่อเทียบกับกระแสเงินสดสุทธิ (Capital investment per dollar of cash) ผลกระทบของค่าเสื่อมราคาและค่าใช้จ่ายตัดจำหน่ายที่มีต่อกระแสเงินสด (Depreciation/amortization impact ratio) อัตราผลตอบแทนของกระแสเงินสดต่อสินทรัพย์รวม (Cash flow return on assets) และอัตราส่วนความสามารถในการจ่ายดอกเบี้ย (Interest coverage ratio) มีค่านัยสำคัญน้อยกว่าระดับนัยสำคัญที่กำหนด ($\alpha = 0.05$) จึงไม่มีการแจกแจงแบบปกติจึงส่งผลให้สถิติทดสอบที่เหมาะสมในการสรุปผลขั้นสุดท้ายของงานวิจัย คือ การทดสอบสมมติฐานโดยไม่ใช้พารามิเตอร์ตามวิธี Wilcoxon Signed-Rank Test และจากผลการวิจัยตาม ตารางที่ 4.11 ทำให้ได้ผลการทดสอบสมมติฐานค่าเฉลี่ยสองประชากรแบบจับคู่โดยวิธี Paired T-test และ การทดสอบสมมติฐานค่ามัธยฐานของประชากรโดยวิธี Wilcoxon Signed-Rank Test ดังนี้

4.3.3.1 ดัชนีกระแสเงินสดจากการดำเนินงาน (Operating cash index)

ดัชนีกระแสเงินสดจากการดำเนินงานมีค่าเฉลี่ยของอัตราส่วนช่วงก่อนมีการนำมาตรฐานการบัญชี ฉบับที่ 19 มาใช้ คือ 1.2855 ซึ่งต่ำกว่า 1.3182 ที่เป็นค่าเฉลี่ยของอัตราส่วนช่วงหลังมีการนำมาตรฐานการบัญชี ฉบับที่ 19 มาใช้ กล่าวได้ว่าหลังจากมีการนำมาตรฐานการบัญชี ฉบับที่ 19 มาใช้นั้นการแสดงถึงคุณภาพของการดำเนินงานให้เกิดกระแสเงินสดที่สัมพันธ์ไปในทิศทางเดียวกันกับการเกิดกำไร และกำไรที่เกิดเป็นกำไรที่มีคุณภาพสูง เมื่อเทียบกับ ค่าเฉลี่ยของอัตราส่วนช่วงก่อนมีการนำมาตรฐานการบัญชี ฉบับที่ 19 มาใช้ แต่จากผลการทดสอบสมมติฐานค่าเฉลี่ยสองประชากรแบบจับคู่โดยวิธี Paired T-test ตาม ตารางที่ 4.11 ของดัชนีกระแสเงินสดจากการดำเนินงานมีค่านัยสำคัญของการทดสอบทางสถิติเท่ากับ 0.1255 ซึ่งมีความมากกว่าระดับนัยสำคัญที่กำหนดไว้ที่ 0.05 จึงไม่สามารถยอมรับสมมติฐานรองได้

เนื่องจากกลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยมีลักษณะการแจกแจงของข้อมูลแบบปกติจากผลการทดสอบการแจกแจงข้อมูลของประชากรตามวิธี Shapiro-Wilk Test of Normality ใน ตารางที่ 4.10 ที่มีค่านัยสำคัญ มากกว่าค่านัยสำคัญที่ตั้งไว้ที่ 0.05 ดังนั้นในการสรุปผลการทดสอบสมมติฐานจึงใช้ผลตามการทดสอบ Paired T-test ซึ่งก็คือค่าเฉลี่ยดัชนีกระแสเงินสดจากการดำเนินงานของกลุ่มอุตสาหกรรมทรัพยากร หลังมีการนำเอามาตรฐานการบัญชี ฉบับที่ 19 มาใช้ ไม่สูงกว่าอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติเมื่อเทียบกับดัชนีกระแสเงินสดจากการดำเนินงานก่อนมีการนำเอามาตรฐานการบัญชี ฉบับที่ 19 มาใช้

4.3.3.2 ความเพียงพอของกระแสเงินสดจากการดำเนินงาน

(Cash flow adequacy)

ความเพียงพอของกระแสเงินสดจากการดำเนินงานมีค่าเฉลี่ยของอัตราส่วนช่วงก่อนมีการนำมาตราฐานการบัญชี ฉบับที่ 19 มาใช้ คือ 0.6864 ซึ่งต่ำกว่า 0.7055 ที่เป็นค่าเฉลี่ยของอัตราส่วนช่วงหลังมีการนำมาตราฐานการบัญชี ฉบับที่ 19 มาใช้ กล่าวได้ว่าหลังจากมีการนำมาตราฐานการบัญชี ฉบับที่ 19 มาใช้นั้นแสดงถึงความสามารถในการดำเนินให้เกิดกระแสเงินสดที่เพียงพอต่อการชำระคืนหนี้สิน จ่ายปันผล และการลงทุนได้สูงขึ้น เมื่อเทียบกับค่าเฉลี่ยของอัตราส่วนช่วงก่อนมีการนำมาตราฐานการบัญชี ฉบับที่ 19 มาใช้ แต่จากผลการทดสอบสมมติฐานค่าเฉลี่ยสองประชากรแบบจับคู่โดยวิธี Paired T-test ตาม ตารางที่ 4.11 ของความเพียงพอของกระแสเงินสดจากการดำเนินงานมีค่านัยสำคัญของการทดสอบทางสถิติเท่ากับ 0.0740 ซึ่งมีค่ามากกว่าระดับนัยสำคัญที่กำหนดไว้ที่ 0.05 จึงไม่สามารถยอมรับสมมติฐานรองได้

เนื่องจากกลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยมีลักษณะการแจกแจงของข้อมูลแบบปกติจากผลการทดสอบการแจกแจงข้อมูลของประชากรตามวิธี Shapiro-Wilk Test of Normality ใน ตารางที่ 4.10 ที่มีค่านัยสำคัญ มากกว่าค่านัยสำคัญที่ตั้งไว้ที่ 0.05 ดังนั้นในการสรุปผลการทดสอบสมมติฐานจึงใช้ผลตามการทดสอบ Paired T-test ซึ่งก็คือค่าเฉลี่ยความเพียงพอของกระแสเงินสดจากการดำเนินงานของกลุ่มอุตสาหกรรมทรัพยากร หลังมีการนำเอามาตรฐานการบัญชี ฉบับที่ 19 มาใช้ ไม่สูงกว่าอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ เมื่อเทียบกับค่าเฉลี่ยความเพียงพอของกระแสเงินสดจากการดำเนินงานก่อนมีการนำเอามาตรฐานการบัญชี ฉบับที่ 19 มาใช้

4.3.3.3 ผลกระทบของค่าเสื่อมราคาและค่าใช้จ่ายตัดจำหน่ายที่มีต่อ

กระแสเงินสด (Depreciation/amortization impact ratio)

ผลกระทบของค่าเสื่อมราคาและค่าใช้จ่ายตัดจำหน่ายที่มีต่อกระแสเงินสดมีค่าเฉลี่ยของอัตราส่วนช่วงก่อนมีการนำมาตราฐานการบัญชี ฉบับที่ 19 มาใช้ คือ 0.2564 ซึ่งสูงกว่า 0.2482 ที่เป็นค่าเฉลี่ยของอัตราส่วนช่วงหลังมีการนำมาตราฐานการบัญชี ฉบับที่ 19 มาใช้ กล่าวได้ว่าหลังจากมีการนำมาตราฐานการบัญชี ฉบับที่ 19 มาใช้นั้นบริษัทมีประสิทธิภาพการทำงานของกิจการในการดำเนินงานให้กระแสเงินสดที่มากพอและค่าใช้จ่ายมีผลกระทบน้อยมากเมื่อเทียบกับกระแสเงินสดที่มีอยู่สูงกว่าเมื่อเทียบกับค่าเฉลี่ยของอัตราส่วนช่วงก่อนมีการนำมาตราฐานการบัญชี ฉบับที่ 19 มาใช้ แต่จากผลการทดสอบสมมติฐานค่าเฉลี่ยสองประชากรแบบจับคู่โดยวิธี Paired T-test ตาม ตารางที่ 4.11 ของผลกระทบของค่าเสื่อมราคาและค่าใช้จ่ายตัดจำหน่ายที่มีต่อกระแสเงินสดมีค่านัยสำคัญของการทดสอบทางสถิติเท่ากับ 0.0605 ซึ่งมีค่ามากกว่าระดับนัยสำคัญที่กำหนดไว้ที่ 0.05 จึงไม่สามารถยอมรับสมมติฐานรองได้

เนื่องจากกลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยมีลักษณะการแจกแจงของข้อมูลแบบปกติจากผลการทดสอบการแจกแจงข้อมูลของประชากรตามวิธี Shapiro-Wilk Test of Normality ใน ตารางที่ 4.10 ที่มีค่านัยสำคัญ มากกว่าค่านัยสำคัญที่ตั้งไว้ที่ 0.05 ดังนั้นในการสรุปผลการทดสอบสมมติฐานจึงใช้ผลตามการทดสอบ Paired T-test ซึ่งก็คือผลกระทบของค่าเสื่อมราคาและค่าใช้จ่ายตัดจำหน่ายที่มีต่อกระแสเงินสดของกลุ่มอุตสาหกรรมทรัพยากร หลังมีการนำเอามาตรฐานการบัญชี ฉบับที่ 19 มาใช้ ไม่ต่ำกว่าอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ เมื่อเทียบกับผลกระทบของค่าเสื่อมราคาและค่าใช้จ่ายตัดจำหน่ายที่มีต่อกระแสเงินสดก่อนมีการนำเอามาตรฐานการบัญชี ฉบับที่ 19 มาใช้

4.3.3.4 อัตราส่วนการลงทุนต่อ (Reinvestment ratio)

อัตราส่วนการลงทุนต่อมีค่าเฉลี่ยของอัตราส่วนช่วงก่อนมีการนำมาตรฐานการบัญชี ฉบับที่ 19 มาใช้ คือ 2.3818 ซึ่งต่ำกว่า 2.3945 ที่เป็นค่าเฉลี่ยของอัตราส่วนช่วงหลังมีการนำมาตรฐานการบัญชี ฉบับที่ 19 มาใช้ กล่าวได้ว่าหลังจากมีการนำมาตรฐานการบัญชี ฉบับที่ 19 มาใช้นั้นแสดงถึงประสิทธิภาพของกิจการเกี่ยวกับความสามารถในการลงทุนต่อ และรักษาระดับทุนที่สูงกว่า เมื่อเทียบกับค่าเฉลี่ยของอัตราส่วนช่วงก่อนมีการนำมาตรฐานการบัญชี ฉบับที่ 19 มาใช้ แต่จากผลการทดสอบสมมติฐานค่าเฉลี่ยสองประชากรแบบจับคู่โดยวิธี Paired T-test ตาม ตารางที่ 4.11 ของอัตราส่วนการลงทุนต่อมีค่านัยสำคัญของการทดสอบทางสถิติเท่ากับ 0.1705 ซึ่งมีค่ามากกว่าระดับนัยสำคัญที่กำหนดไว้ที่ 0.05 จึงไม่สามารถยอมรับสมมติฐานรองได้ ซึ่งก็คืออัตราส่วนการลงทุนต่อของกลุ่มอุตสาหกรรมทรัพยากร หลังมีการนำเอามาตรฐานการบัญชี ฉบับที่ 19 มาใช้ ไม่สูงกว่าอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ เมื่อเทียบกับอัตราส่วนการลงทุนต่อก่อนมีการนำเอามาตรฐานการบัญชี ฉบับที่ 19 มาใช้

เนื่องจากกลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยไม่มีลักษณะการแจกแจงของข้อมูลแบบปกติจากผลการทดสอบการแจกแจงข้อมูลของประชากรตามวิธี Shapiro-Wilk Test of Normality ใน ตารางที่ 4.10 ที่มีค่านัยสำคัญต่ำกว่าค่านัยสำคัญที่ตั้งไว้ที่ 0.05 ดังนั้นในการสรุปผลการทดสอบสมมติฐานจึงใช้ผลตามการทดสอบแบบไม่ใช้พารามิเตอร์ตามวิธี Wilcoxon Signed-Rank Test โดยมีผลการทดสอบตาม ตารางที่ 4.11 ปรากฏว่าการทดสอบแบบไม่ใช้พารามิเตอร์ได้ค่านัยสำคัญทางสถิติเท่ากับ 0.1585 ซึ่งมีค่ามากกว่าระดับนัยสำคัญที่กำหนดไว้ที่ 0.05 จึงไม่สามารถยอมรับสมมติฐานรองได้ คือสามารถสรุปได้ว่า ค่ามัธยฐานอัตราส่วนการลงทุนต่อของกลุ่มอุตสาหกรรมทรัพยากร หลังมีการนำเอามาตรฐานการบัญชี ฉบับที่ 19 มาใช้ ไม่สูงกว่าอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ เมื่อเทียบกับอัตราส่วนการลงทุนต่อก่อนมีการนำเอามาตรฐานการบัญชี ฉบับที่ 19 มาใช้ เป็นไปในทางเดียวกันกับการทดสอบสมมติฐานค่าเฉลี่ยสองประชากรแบบจับคู่โดยวิธี Paired T-test

4.3.3.5 เงินลงทุนในสินทรัพย์ถาวรเมื่อเทียบกับกระแสเงินสดสุทธิ

(Capital investment per dollar of cash)

เงินลงทุนในสินทรัพย์ถาวรเมื่อเทียบกับกระแสเงินสดสุทธิมีค่าเฉลี่ยของอัตราส่วนช่วงก่อนมีการนำมาตรฐานการบัญชี ฉบับที่ 19 มาใช้ คือ 4.5745 ซึ่งสูงกว่า 4.5655 ที่เป็นค่าเฉลี่ยของอัตราส่วนช่วงหลังมีการนำมาตรฐานการบัญชี ฉบับที่ 19 มาใช้ กล่าวได้ว่าหลังจากมีการนำมาตรฐานการบัญชี ฉบับที่ 19 มาใช้นั้นแสดงถึงกระแสเงินสดสุทธิที่กิจการทำมาหาได้นั้นไม่มีความเพียงพอต่อการนำไปลงทุนกลับเข้าไปในสินทรัพย์ถาวร หรือการลงทุนกลับเข้าไปในสินทรัพย์ของกิจการ เมื่อเทียบกับค่าเฉลี่ยของอัตราส่วนช่วงก่อนมีการนำมาตรฐานการบัญชี ฉบับที่ 19 มาใช้ แต่จากผลการทดสอบสมมติฐานค่าเฉลี่ยสองประชากรแบบจับคู่โดยวิธี Paired T-test ตาม ตารางที่ 4.11 ของเงินลงทุนในสินทรัพย์ถาวรเมื่อเทียบกับกระแสเงินสดสุทธิ มีค่านัยสำคัญของการทดสอบทางสถิติเท่ากับ 0.1705 ซึ่งมีค่ามากกว่าระดับนัยสำคัญที่กำหนดไว้ที่ 0.05 จึงไม่สามารถยอมรับสมมติฐานรองได้ ซึ่งก็คือเงินลงทุนในสินทรัพย์ถาวรเมื่อเทียบกับกระแสเงินสดสุทธิ ของกลุ่มอุตสาหกรรมทรัพยากร หลังมีการนำเอามาตรฐานการบัญชี ฉบับที่ 19 มาใช้ไม่ต่ำกว่าอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติเมื่อเทียบกับเงินลงทุนในสินทรัพย์ถาวรเมื่อเทียบกับกระแสเงินสดสุทธิ ก่อนมีการนำเอามาตรฐานการบัญชี ฉบับที่ 19 มาใช้

เนื่องจากกลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยไม่มีลักษณะการแจกแจงของข้อมูลแบบปกติจากผลการทดสอบการแจกแจงข้อมูลของประชากรตามวิธี Shapiro-Wilk Test of Normality ใน ตารางที่ 4.10 ที่มีค่านัยสำคัญต่ำกว่าค่านัยสำคัญที่ตั้งไว้ที่ 0.05 ดังนั้นในการสรุปผลการทดสอบสมมติฐานจึงใช้ผลตามการทดสอบแบบไม่ใช้พารามิเตอร์ตามวิธี Wilcoxon Signed-Rank Test โดยมีผลการทดสอบตาม ตารางที่ 4.11 ปรากฏว่าการทดสอบแบบไม่ใช้พารามิเตอร์ได้ค่านัยสำคัญทางสถิติเท่ากับ 0.1585 ซึ่งมีค่ามากกว่าระดับนัยสำคัญที่กำหนดไว้ที่ 0.05 จึงไม่สามารถยอมรับสมมติฐานรองได้ คือสามารถสรุปได้ว่า ค่ามัธยฐานเงินลงทุนในสินทรัพย์ถาวรเมื่อเทียบกับกระแสเงินสดสุทธิของกลุ่มอุตสาหกรรมทรัพยากร หลังมีการนำเอามาตรฐานการบัญชี ฉบับที่ 19 มาใช้ไม่ต่ำกว่าอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติเมื่อเทียบกับเงินลงทุนในสินทรัพย์ถาวรเมื่อเทียบกับกระแสเงินสดสุทธิ ก่อนมีการนำเอามาตรฐานการบัญชี ฉบับที่ 19 มาใช้ เป็นไปในทางเดียวกันกับการทดสอบสมมติฐานค่าเฉลี่ยสองประชากรแบบจับคู่โดยวิธี Paired T-test

4.3.3.6 ความสามารถในการจ่ายดอกเบี้ย (Interest coverage ratio)

ความสามารถในการจ่ายดอกเบี้ยมีค่าเฉลี่ยของอัตราส่วนช่วงก่อนมีการนำมาตรฐานการบัญชี ฉบับที่ 19 มาใช้ คือ 46.5773 ซึ่งต่ำกว่า 47.0073 ที่เป็นค่าเฉลี่ยของอัตราส่วนช่วงหลังมีการนำมาตรฐานการบัญชี ฉบับที่ 19 มาใช้ กล่าวได้ว่าหลังจากมีการนำมาตรฐานการบัญชี ฉบับที่ 19 มาใช้นั้นแสดงถึงความสามารถของกิจการในการดำเนินงานให้เกิดกระแสเงินสด

ที่เพียงพอต่อการจ่ายชำระดอกเบี้ยได้สูงขึ้น เมื่อเทียบกับค่าเฉลี่ยของอัตราส่วนช่วงก่อนมีการนำมาตรฐานการบัญชี ฉบับที่ 19 มาใช้ แต่จากผลการทดสอบสมมติฐานค่าเฉลี่ยสองประชากรแบบจับคู่โดยวิธี Paired T-test ตาม ตารางที่ 4.11 ของความสามารถในการจ่ายดอกเบี้ย มีค่านัยสำคัญของการทดสอบทางสถิติเท่ากับ 0.2315 ซึ่งมีความมากกว่าระดับนัยสำคัญที่กำหนดไว้ที่ 0.05 จึงไม่สามารถยอมรับสมมติฐานรองได้ ซึ่งก็คือความสามารถในการจ่ายดอกเบี้ยของกลุ่มอุตสาหกรรมทรัพยากรหลังมีการนำเอามาตรฐานการบัญชี ฉบับที่ 19 มาใช้ ไม่สูงกว่าอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ เมื่อเทียบกับความสามารถในการจ่ายดอกเบี้ยก่อนมีการนำเอามาตรฐานการบัญชี ฉบับที่ 19 มาใช้

เนื่องจากกลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยไม่มีลักษณะการแจกแจงของข้อมูลแบบปกติจากผลการทดสอบการแจกแจงข้อมูลของประชากรตามวิธี Shapiro-Wilk Test of Normality ใน ตารางที่ 4.10 ที่มีค่านัยสำคัญต่ำกว่าค่านัยสำคัญที่ตั้งไว้ที่ 0.05 ดังนั้นในการสรุปผลการทดสอบสมมติฐานจึงใช้ผลการทดสอบแบบไม่ใช้พารามิเตอร์ตามวิธี Wilcoxon Signed-Rank Test โดยมีผลการทดสอบตาม ตารางที่ 4.11 ปรากฏว่าการทดสอบแบบไม่ใช้พารามิเตอร์ได้ค่านัยสำคัญทางสถิติเท่ากับ 0.2965 ซึ่งมีความมากกว่าระดับนัยสำคัญที่กำหนดไว้ที่ 0.05 จึงไม่สามารถยอมรับสมมติฐานรองได้ คือสามารถสรุปได้ว่า ค่ามัธยฐานความสามารถในการจ่ายดอกเบี้ยของกลุ่มอุตสาหกรรมทรัพยากร หลังมีการนำเอามาตรฐานการบัญชี ฉบับที่ 19 มาใช้ ไม่สูงกว่าอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ เมื่อเทียบกับความสามารถในการจ่ายดอกเบี้ยก่อนมีการนำเอามาตรฐานการบัญชี ฉบับที่ 19 มาใช้ เป็นไปในทางเดียวกันกับการทดสอบสมมติฐานค่าเฉลี่ยสองประชากรแบบจับคู่โดยวิธี Paired T-test

4.3.3.7 อัตราผลตอบแทนของกระแสเงินสดต่อสินทรัพย์รวม

(Cash flow return on assets)

อัตราผลตอบแทนของกระแสเงินสดต่อสินทรัพย์รวมมีค่าเฉลี่ยของอัตราส่วนช่วงก่อนมีการนำมาตรฐานการบัญชี ฉบับที่ 19 มาใช้ คือ 0.0918 ซึ่งต่ำกว่า 0.0927 ที่เป็นค่าเฉลี่ยของอัตราส่วนช่วงหลังมีการนำมาตรฐานการบัญชี ฉบับที่ 19 มาใช้ กล่าวได้ว่าหลังจากมีการนำมาตรฐานการบัญชี ฉบับที่ 19 มาใช้นั้นแสดงถึงกิจการสามารถใช้สินทรัพย์ที่มีอยู่ในกิจการได้อย่างมีประสิทธิภาพและกำไรของกิจการนั้นก็จะถือว่ามีความสูง เมื่อเทียบกับค่าเฉลี่ยของอัตราส่วนช่วงก่อนมีการนำมาตรฐานการบัญชี ฉบับที่ 19 มาใช้ แต่จากผลการทดสอบสมมติฐานค่าเฉลี่ยสองประชากรแบบจับคู่โดยวิธี Paired T-test ตาม ตารางที่ 4.11 ของอัตราส่วนการลงทุนต่อมีค่านัยสำคัญของการทดสอบทางสถิติเท่ากับ 0.1705 ซึ่งมีความมากกว่าระดับนัยสำคัญที่กำหนดไว้ที่ 0.05

เนื่องจากกลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยมีลักษณะการแจกแจงของข้อมูลแบบปกติจากผลการทดสอบการแจกแจงข้อมูลของประชากรตามวิธี Shapiro-Wilk Test of Normality ใน ตารางที่ 4.10 ที่มีค่านัยสำคัญ มากกว่าค่านัยสำคัญที่ตั้งไว้ที่ 0.05 ดังนั้นในการ

สรุปผลการทดสอบสมมติฐานจึงใช้ผลตามการทดสอบ Paired T-test จึงไม่สามารถยอมรับสมมติฐานรองได้ ซึ่งก็คืออัตราผลตอบแทนของกระแสเงินสดต่อสินทรัพย์รวมของกลุ่มอุตสาหกรรมทรัพยากร หลังมีการนำเอามาตรฐานการบัญชี ฉบับที่ 19 มาใช้ไม่สูงกว่าอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติเมื่อเทียบกับอัตราผลตอบแทนของกระแสเงินสดต่อสินทรัพย์รวมก่อนมีการนำเอามาตรฐานการบัญชี ฉบับที่ 19 มาใช้

ตารางที่ 4.12 ตารางสรุปผลการทดสอบสมมติฐานการแจกแจงข้อมูลของอัตราส่วนจากกระแสเงินสดที่ใช้วัดถึงคุณภาพกำไรตามวิธี Shapiro-Wilk Test of Normality ของกลุ่มอุตสาหกรรมธุรกิจการเงินที่สมมติฐานค่านัยสำคัญเท่ากับ 0.05

ตัวแปรตาม	Sig.
Operating cash index	
BF	0.058
TFRF19	0.061
Cash flow adequacy	
BF	0.101
TFRF19	0.121
Depreciation/amortization impact ratio	
BF	0.000
TFRF19	0.000
Reinvestment ratio	
BF	0.323
TFRF19	0.364
Capital investment per dollar of cash	
BF	0.000
TFRF19	0.022
Interest coverage ratio	
BF	0.044
TFRF19	0.000

ตารางที่ 4.12 (ต่อ) ตารางสรุปผลการทดสอบสมมติฐานการแจกแจงข้อมูลของอัตราส่วนจากกระแสเงินสดที่ใช้วัดถึงคุณภาพกำไรตามวิธี Shapiro-Wilk Test of Normality ของกลุ่มอุตสาหกรรมธุรกิจการเงินที่สมมติฐานค่านัยสำคัญเท่ากับ 0.05

ตัวแปรตาม	Sig.
Cash flow return on assets	
BF	0.001
TFRF19	0.000

ตารางที่ 4.13 สรุปผลการทดสอบสมมติฐานความต่างของค่าเฉลี่ยสองกลุ่มประชากรแบบจับคู่ของอัตราส่วนจากกระแสเงินสดโดยใช้พารามิเตอร์ (Parametric) ตามวิธีของ Paired T-test และไม่ใช่พารามิเตอร์ (Non-Parametric) ตามวิธี Wilcoxon Signed-Rank Test ของกลุ่มอุตสาหกรรมธุรกิจการเงิน

H_0 : คุณภาพกำไรก่อนการนำมาตราฐานการบัญชีปีที่19 มาใช้ ไม่ต่ำกว่าคุณภาพกำไรหลังจากที่มีการนำมาตราฐานการบัญชีปีที่19 มาใช้

H_A : คุณภาพกำไรก่อนการนำมาตราฐานการบัญชีปีที่19 มาใช้ ต่ำกว่าคุณภาพกำไรหลังจากที่มีการนำมาตราฐานการบัญชีปีที่19 มาใช้

ตัวแปรตาม	ความสัมพันธ์ที่คาดหวัง	ค่าเฉลี่ย	ค่ามัธยฐาน	P-Value (1-tail)		ผลตามวิธี Wilcoxon Signed-Rank Test
				Paired T-test	Wilcoxon Signed-Rank Test	
Operating cash index						
BF	BF < TFRF19	1.9189	1.2600	0.3015	0.2305	ไม่สามารถปฏิเสธ H_0
TFRF19		1.9300	1.1600			
Cash flow adequacy						
BF	<u>BF < TFRF19*</u>	1.9544	1.2700	0.2265	0.2965	ไม่สามารถปฏิเสธ H_0
TFRF19		1.9322	1.2700			

ตารางที่ 4.13 (ต่อ) สรุปผลการทดสอบสมมติฐานความต่างของค่าเฉลี่ยสองกลุ่มประชากรแบบจับคู่ของอัตราส่วนจากกระแสเงินสดโดยใช้พารามิเตอร์ (Parametric) ตามวิธีของ Paired T-test และไม่ใช่พารามิเตอร์ (Non-Parametric) ตามวิธี Wilcoxon Signed-Rank Test ของกลุ่มอุตสาหกรรมธุรกิจการเงิน

H_0 : คุณภาพกำไรก่อนการนำมาตราฐานการบัญชีฉบับที่ 19 มาใช้ ไม่ต่ำกว่าคุณภาพกำไรหลังจากที่มีการนำมาตราฐานการบัญชีฉบับที่ 19 มาใช้

H_A : คุณภาพกำไรก่อนการนำมาตราฐานการบัญชีฉบับที่ 19 มาใช้ ต่ำกว่าคุณภาพกำไรหลังจากที่มีการนำมาตราฐานการบัญชีฉบับที่ 19 มาใช้

ตัวแปรตาม	ความสัมพันธ์ที่คาดหวัง	ค่าเฉลี่ย	ค่ามัธยฐาน	P-Value (1-tail)		ผลตามวิธี Wilcoxon Signed-Rank Test
				Paired T-test	Wilcoxon Signed-Rank Test	
Depreciation/amortization impact ratio BF TFRF19	BF > TFRS19	0.3900 0.3844	0.1100 0.1100	0.2625	0.3275	ไม่สามารถปฏิเสธ H_0
Reinvestment ratio BF TFRF19	BF < TFRS19	0.7333 0.7367	0.5900 0.5900	0.2500	0.3275	ไม่สามารถปฏิเสธ H_0
Capital investment per dollar of cash BF TFRF19	BF > TFRS19	1.2700 1.1356	0.0900 0.6900	0.4015	0.5	ไม่สามารถปฏิเสธ H_0
Interest coverage ratio BF TFRF19	BF < TFRS19	1.2900 137.293 3	1.0800 1.0800	0.1735	0.3575	ไม่สามารถปฏิเสธ H_0
Cash flow return on assets BF TFRF19	<u>BF < TFRS19*</u>	0.7780 0.7330	0.0300 0.0300	0.2330	0.3275	ไม่สามารถปฏิเสธ H_0

4.3.4 ผลการวิเคราะห์สถิติแยกตามกลุ่มอุตสาหกรรม - กลุ่มอุตสาหกรรมธุรกิจ

การเงิน

ในการทดสอบการแจกแจงของประชากรแยกตามกลุ่มอุตสาหกรรม จะใช้การทดสอบตามวิธี Shapiro-Wilk Test เนื่องจากมีจำนวนประชากรต่ำกว่า 50 จากผลการทดสอบตามตารางที่ 4.12 ได้ผลค่านัยสำคัญของอัตราส่วนจากกระแสเงินสดจำนวน 7 อัตราส่วน คือ ดัชนีกระแสเงินสดจากการดำเนินงาน (Operating cash index) ความเพียงพอของกระแสเงินสดจากการดำเนินงาน (Cash flow adequacy) และ อัตราส่วนการลงทุนต่อ (Reinvestment ratio) มากกว่าระดับนัยสำคัญที่กำหนด ($\alpha = 0.05$) จึงสรุปว่าอัตราส่วนที่กล่าวมานี้มีการแจกแจงแบบปกติจึงส่งผลให้สถิติทดสอบที่เหมาะสมในการสรุปผลขั้นสุดท้ายของงานวิจัย คือ การทดสอบสมมติฐานโดยไม่ใช้พารามิเตอร์ตามวิธี Paired T-test

ในขณะที่ผลกระทบของค่าเสื่อมราคาและค่าใช้จ่ายตัดจำหน่ายที่มีต่อกระแสเงินสด (Depreciation/amortization impact ratio) เงินลงทุนในสินทรัพย์ถาวรเมื่อเทียบกับกระแสเงินสดสุทธิ (Capital investment per dollar of cash) อัตราส่วนความสามารถในการจ่ายดอกเบี้ย (Interest coverage ratio) และอัตราผลตอบแทนของกระแสเงินสดต่อสินทรัพย์รวม (Cash flow return on assets) มีค่านัยสำคัญน้อยกว่าระดับนัยสำคัญที่กำหนด ($\alpha = 0.05$) จึงไม่มีการแจกแจงแบบปกติจึงส่งผลให้สถิติทดสอบที่เหมาะสมในการสรุปผลขั้นสุดท้ายของงานวิจัย คือ การทดสอบสมมติฐานโดยไม่ใช้พารามิเตอร์ตามวิธี Wilcoxon Signed-Rank Test และจากผลการวิจัยตาม ตารางที่ 4.13 ทำให้ได้ผลการทดสอบสมมติฐานค่าเฉลี่ยสองประชากรแบบจับคู่โดยวิธี Paired T-test และ การทดสอบสมมติฐานค่ามัธยฐานของประชากรโดยวิธี Wilcoxon Signed-Rank Test ดังนี้

4.3.4.1 ดัชนีกระแสเงินสดจากการดำเนินงาน (Operating cash index)

ดัชนีกระแสเงินสดจากการดำเนินงานมีค่าเฉลี่ยของอัตราส่วนช่วงก่อนมีการนำมาตรฐานการบัญชี ฉบับที่ 19 มาใช้ คือ 1.9189 ซึ่งต่ำกว่า 1.9300 ที่เป็นค่าเฉลี่ยของอัตราส่วนช่วงหลังมีการนำมาตรฐานการบัญชี ฉบับที่ 19 มาใช้ กล่าวได้ว่าหลังจากมีการนำมาตรฐานการบัญชี ฉบับที่ 19 มาใช้นั้นการแสดงถึงคุณภาพของการดำเนินงานให้เกิดกระแสเงินสดที่สัมพันธ์ไปในทิศทางเดียวกันกับการเกิดกำไร และกำไรที่เกิดเป็นกำไรที่มีคุณภาพสูง เมื่อเทียบกับค่าเฉลี่ยของอัตราส่วนช่วงก่อนมีการนำมาตรฐานการบัญชี ฉบับที่ 19 มาใช้ แต่ผลการทดสอบสมมติฐานค่าเฉลี่ยสองประชากรแบบจับคู่โดยวิธี Paired T-test ตาม ตารางที่ 4.13 ของดัชนีกระแสเงินสดจากการดำเนินงานมีค่านัยสำคัญของการทดสอบทางสถิติเท่ากับ 0.3015 ซึ่งมีค่ามากกว่าระดับนัยสำคัญที่กำหนดไว้ที่ 0.05 จึงไม่สามารถยอมรับสมมติฐานรองได้

เนื่องจากกลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยมีลักษณะการแจกแจงของข้อมูลแบบปกติจากผลการทดสอบการแจกแจงข้อมูลของประชากรตามวิธี Shapiro-Wilk Test of Normality ใน ตารางที่ 4.12 ที่มีค่านัยสำคัญ มากกว่าค่านัยสำคัญที่ตั้งไว้ที่ 0.05 ดังนั้นในการสรุปผลการทดสอบสมมติฐานจึงใช้ผลตามการทดสอบ Paired T-test ซึ่งก็คือค่าเฉลี่ยดัชนีกระแสเงินสดจากการดำเนินงานของกลุ่มอุตสาหกรรมธุรกิจการเงินหลังมีการนำเอามาตรฐานการบัญชี ฉบับที่ 19 มาใช้ ไม่สูงกว่าอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติเมื่อเทียบกับดัชนีกระแสเงินสดจากการดำเนินงานก่อนมีการนำเอามาตรฐานการบัญชี ฉบับที่ 19 มาใช้

4.3.4.2 ความเพียงพอของกระแสเงินสดจากการดำเนินงาน

(Cash flow adequacy)

ความเพียงพอของกระแสเงินสดจากการดำเนินงานมีค่าเฉลี่ยของอัตราส่วนช่วงก่อนมีการนำมาตรฐานการบัญชี ฉบับที่ 19 มาใช้ คือ 1.9544 ซึ่งสูงกว่า 1.9322 ที่เป็นค่าเฉลี่ยของอัตราส่วนช่วงหลังมีการนำมาตรฐานการบัญชี ฉบับที่ 19 มาใช้ กล่าวได้ว่าหลังจากมีการนำมาตรฐานการบัญชี ฉบับที่ 19 มาใช้นั้นแสดงถึงความสามารถในการดำเนินให้เกิดกระแสเงินสดที่เพียงพอต่อการชำระคืนหนี้สิน จ่ายปันผล และการลงทุนได้ต่ำลง เมื่อเทียบกับค่าเฉลี่ยของอัตราส่วนช่วงก่อนมีการนำมาตรฐานการบัญชี ฉบับที่ 19 มาใช้ แต่จากผลการทดสอบสมมติฐานค่าเฉลี่ยสองประชากรแบบจับคู่โดยวิธี Paired T-test ตาม ตารางที่ 4.13 ของความเพียงพอของกระแสเงินสดจากการดำเนินงานมีค่านัยสำคัญของการทดสอบทางสถิติเท่ากับ 0.2265 ซึ่งมีค่ามากกว่าระดับนัยสำคัญที่กำหนดไว้ที่ 0.05 จึงไม่สามารถยอมรับสมมติฐานรองได้

เนื่องจากกลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยมีลักษณะการแจกแจงของข้อมูลแบบปกติจากผลการทดสอบการแจกแจงข้อมูลของประชากรตามวิธี Shapiro-Wilk Test of Normality ใน ตารางที่ 4.12 ที่มีค่านัยสำคัญ มากกว่าค่านัยสำคัญที่ตั้งไว้ที่ 0.05 ดังนั้นในการสรุปผลการทดสอบสมมติฐานจึงใช้ผลตามการทดสอบ Paired T-test ซึ่งก็คือค่าเฉลี่ยความเพียงพอของกระแสเงินสดจากการดำเนินงานของกลุ่มอุตสาหกรรมธุรกิจการเงินหลังมีการนำเอามาตรฐานการบัญชี ฉบับที่ 19 มาใช้ ไม่สูงกว่าอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติเมื่อเทียบกับค่าเฉลี่ยความเพียงพอของกระแสเงินสดจากการดำเนินงานก่อนมีการนำเอามาตรฐานการบัญชี ฉบับที่ 19 มาใช้

4.3.4.3 ผลกระทบของค่าเสื่อมราคาและค่าใช้จ่ายตัดจำหน่ายที่มีต่อ

กระแสเงินสด (Depreciation/amortization impact ratio)

ผลกระทบของค่าเสื่อมราคาและค่าใช้จ่ายตัดจำหน่ายที่มีต่อกระแสเงินสดมีค่าเฉลี่ยของอัตราส่วนช่วงก่อนมีการนำมาตรฐานการบัญชี ฉบับที่ 19 มาใช้ คือ 0.3900 ซึ่งสูงกว่า 0.3844 ที่เป็นค่าเฉลี่ยของอัตราส่วนช่วงหลังมีการนำมาตรฐานการบัญชี ฉบับที่ 19 มาใช้ กล่าวได้ว่าหลังจากมีการนำมาตรฐานการบัญชี ฉบับที่ 19 มาใช้นั้นบริษัทมีประสิทธิภาพการทำงานของ

กิจการในการดำเนินงานให้กระแสเงินสดที่มากพอและค่าใช้จ่ายมีผลกระทบน้อยมากเมื่อเทียบกับกระแสเงินสดที่มีอยู่สูงกว่าเมื่อเทียบกับค่าเฉลี่ยของอัตราส่วนช่วงก่อนมีการนำมาตรฐานการบัญชีฉบับที่ 19 มาใช้ แต่จากผลการทดสอบสมมติฐานค่าเฉลี่ยสองประชากรแบบจับคู่โดยวิธี Paired T-test ตาม ตารางที่ 4.13 ของผลกระทบของค่าเสื่อมราคาและค่าใช้จ่ายตัดจำหน่ายที่มีต่อกระแสเงินสดมีค่านัยสำคัญของการทดสอบทางสถิติเท่ากับ 0.2625 ซึ่งมีความมากกว่าระดับนัยสำคัญที่กำหนดไว้ที่ 0.05 จึงไม่สามารถยอมรับสมมติฐานรองได้ ซึ่งก็คือผลกระทบของค่าเสื่อมราคาและค่าใช้จ่ายตัดจำหน่ายที่มีต่อกระแสเงินสดของกลุ่มอุตสาหกรรมธุรกิจการเงินหลังมีการนำเอามาตรฐานการบัญชีฉบับที่ 19 มาใช้ไม่ต่ำกว่าอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติเมื่อเทียบกับผลกระทบของค่าเสื่อมราคาและค่าใช้จ่ายตัดจำหน่ายที่มีต่อกระแสเงินสดก่อนมีการนำเอามาตรฐานการบัญชี ฉบับที่ 19 มาใช้

เนื่องจากกลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยไม่มีลักษณะการแจกแจงของข้อมูลแบบปกติจากผลการทดสอบการแจกแจงข้อมูลของประชากรตามวิธี Shapiro-Wilk Test of Normality ใน ตารางที่ 4.12 ที่มีค่านัยสำคัญต่ำกว่าค่านัยสำคัญที่ตั้งไว้ที่ 0.05 ดังนั้นในการสรุปผลการทดสอบสมมติฐานจึงใช้ผลตามการทดสอบแบบไม่ใช้พารามิเตอร์ตามวิธี Wilcoxon Signed-Rank Test โดยมีผลการทดสอบตาม ตารางที่ 4.13 ปรากฏว่าการทดสอบแบบไม่ใช้พารามิเตอร์ได้ค่านัยสำคัญทางสถิติเท่ากับ 0.3275 ซึ่งมีความมากกว่าระดับนัยสำคัญที่กำหนดไว้ที่ 0.05 จึงไม่สามารถยอมรับสมมติฐานรองได้ คือสามารถสรุปได้ว่า ค่ามัธยฐานผลกระทบของค่าเสื่อมราคาและค่าใช้จ่ายตัดจำหน่ายที่มีต่อกระแสเงินสดของกลุ่มอุตสาหกรรมธุรกิจการเงินหลังมีการนำเอามาตรฐานการบัญชี ฉบับที่ 19 มาใช้ไม่ต่ำกว่าอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติเมื่อเทียบกับผลกระทบของค่าเสื่อมราคาและค่าใช้จ่ายตัดจำหน่ายที่มีต่อกระแสเงินสดก่อนมีการนำเอามาตรฐานการบัญชี ฉบับที่ 19 มาใช้เป็นไปในทางเดียวกันกับการทดสอบสมมติฐานค่าเฉลี่ยสองประชากรแบบจับคู่โดยวิธี Paired T-test

4.3.4.4 อัตราส่วนการลงทุนต่อ (Reinvestment ratio)

อัตราส่วนการลงทุนต่อมีค่าเฉลี่ยของอัตราส่วนช่วงก่อนมีการนำมาตรฐานการบัญชี ฉบับที่ 19 มาใช้ คือ 0.07333 ซึ่งต่ำกว่า 0.7367 ที่เป็นค่าเฉลี่ยของอัตราส่วนช่วงหลังมีการนำมาตรฐานการบัญชี ฉบับที่ 19 มาใช้ กล่าวได้ว่าหลังจากมีการนำมาตรฐานการบัญชี ฉบับที่ 19 มาใช้นั้นแสดงถึงประสิทธิภาพของกิจการเกี่ยวกับความสามารถในการลงทุนต่อ และรักษาระดับทุนที่สูงกว่า เมื่อเทียบกับค่าเฉลี่ยของอัตราส่วนช่วงก่อนมีการนำมาตรฐานการบัญชี ฉบับที่ 19 มาใช้ แต่จากผลการทดสอบสมมติฐานค่าเฉลี่ยสองประชากรแบบจับคู่โดยวิธี Paired T-test ตาม ตารางที่ 4.13 ของอัตราส่วนการลงทุนต่อมีค่านัยสำคัญของการทดสอบทางสถิติเท่ากับ 0.2500 ซึ่งมีความมากกว่าระดับนัยสำคัญที่กำหนดไว้ที่ 0.05 จึงไม่สามารถยอมรับสมมติฐานรองได้

เนื่องจากกลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยมีลักษณะการแจกแจงของข้อมูลแบบปกติจากผลการทดสอบการแจกแจงข้อมูลของประชากรตามวิธี Shapiro-Wilk Test of Normality ใน ตารางที่ 4.12 ที่มีค่านัยสำคัญ มากกว่าค่านัยสำคัญที่ตั้งไว้ที่ 0.05 ดังนั้นในการสรุปผลการทดสอบสมมติฐานจึงใช้ผลตามการทดสอบ Paired T-test ซึ่งก็คืออัตราส่วนการลงทุนต่อของกลุ่มอุตสาหกรรมธุรกิจการเงินหลังมีการนำเอามาตรฐานการบัญชี ฉบับที่ 19 มาใช้ ไม่สูงกว่าอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ เมื่อเทียบกับอัตราส่วนการลงทุนต่อก่อนมีการนำเอามาตรฐานการบัญชี ฉบับที่ 19 มาใช้

4.3.4.5 เงินลงทุนในสินทรัพย์ถาวรเมื่อเทียบกับกระแสเงินสดสุทธิ

(Capital investment per dollar of cash)

เงินลงทุนในสินทรัพย์ถาวรเมื่อเทียบกับกระแสเงินสดสุทธิมีค่าเฉลี่ยของอัตราส่วนช่วงก่อนมีการนำมาตรฐานการบัญชี ฉบับที่ 19 มาใช้ คือ 1.2700 ซึ่งสูงกว่า 1.1356 ที่เป็นค่าเฉลี่ยของอัตราส่วนช่วงหลังมีการนำมาตรฐานการบัญชี ฉบับที่ 19 มาใช้ กล่าวได้ว่าหลังจากมีการนำมาตรฐานการบัญชี ฉบับที่ 19 มาใช้นั้นแสดงถึงกระแสเงินสดสุทธิที่กิจการทำมาหาได้นั้นไม่มีความเพียงพอต่อการนำไปลงทุนกลับเข้าไปในสินทรัพย์ถาวร หรือการลงทุนกลับเข้าไปในสินทรัพย์ของกิจการ เมื่อเทียบกับค่าเฉลี่ยของอัตราส่วนช่วงก่อนมีการนำมาตรฐานการบัญชี ฉบับที่ 19 มาใช้ แต่จากผลการทดสอบสมมติฐานค่าเฉลี่ยสองประชากรแบบจับคู่โดยวิธี Paired T-test ตาม ตารางที่ 4.13 ของเงินลงทุนในสินทรัพย์ถาวรเมื่อเทียบกับกระแสเงินสดสุทธิ มีค่านัยสำคัญของการทดสอบทางสถิติเท่ากับ 0.174 ซึ่งมีค่ามากกว่าระดับนัยสำคัญที่กำหนดไว้ที่ 0.05 จึงไม่สามารถยอมรับสมมติฐานรองได้ ซึ่งก็คือเงินลงทุนในสินทรัพย์ถาวรเมื่อเทียบกับกระแสเงินสดสุทธิ ของกลุ่มอุตสาหกรรมธุรกิจการเงินหลังมีการนำเอามาตรฐานการบัญชี ฉบับที่ 19 มาใช้ ไม่ต่ำกว่าอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ เมื่อเทียบกับเงินลงทุนในสินทรัพย์ถาวรเมื่อเทียบกับกระแสเงินสดสุทธิ ก่อนมีการนำเอามาตรฐานการบัญชี ฉบับที่ 19 มาใช้

เนื่องจากกลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยไม่มีลักษณะการแจกแจงของข้อมูลแบบปกติจากผลการทดสอบการแจกแจงข้อมูลของประชากรตามวิธี Shapiro-Wilk Test of Normality ใน ตารางที่ 4.12 ที่มีค่านัยสำคัญต่ำกว่าค่านัยสำคัญที่ตั้งไว้ที่ 0.05 ดังนั้นในการสรุปผลการทดสอบสมมติฐานจึงใช้ผลตามการทดสอบแบบไม่ใช้พารามิเตอร์ตามวิธี Wilcoxon Signed-Rank Test โดยมีผลการทดสอบตาม ตารางที่ 4.13 ปรากฏว่าการทดสอบแบบไม่ใช้พารามิเตอร์ได้ค่านัยสำคัญทางสถิติเท่ากับ 0.500 ซึ่งมีค่ามากกว่าระดับนัยสำคัญที่กำหนดไว้ที่ 0.05 จึงไม่สามารถยอมรับสมมติฐานรองได้ คือสามารถสรุปได้ว่า ค่ามัธยฐานเงินลงทุนในสินทรัพย์ถาวรเมื่อเทียบกับกระแสเงินสดสุทธิของกลุ่มอุตสาหกรรมธุรกิจการเงินหลังมีการนำเอามาตรฐานการบัญชี ฉบับที่ 19 มาใช้ ไม่ต่ำกว่าอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ เมื่อเทียบกับเงินลงทุนในสินทรัพย์ถาวรเมื่อเทียบกับกระแส

เงินสดสุทธิ ก่อนมีการนำเอามาตรฐานการบัญชี ฉบับที่ 19 มาใช้ เป็นไปในทางเดียวกันกับการทดสอบสมมติฐานค่าเฉลี่ยสองประชากรแบบจับคู่โดยวิธี Paired T-test

4.3.4.6 ความสามารถในการจ่ายดอกเบี้ย (Interest coverage ratio)

ความสามารถในการจ่ายดอกเบี้ยมีค่าเฉลี่ยของอัตราส่วนช่วงก่อนมีการนำมาตรฐานการบัญชี ฉบับที่ 19 มาใช้ คือ 1.2900 ซึ่งต่ำกว่า 137.2933 ที่เป็นค่าเฉลี่ยของอัตราส่วนช่วงหลังมีการนำมาตรฐานการบัญชี ฉบับที่ 19 มาใช้ กล่าวได้ว่าหลังจากมีการนำมาตรฐานการบัญชี ฉบับที่ 19 มาใช้นั้นแสดงถึงความสามารถของกิจการในการดำเนินงานให้เกิดกระแสเงินสดที่เพียงพอต่อการจ่ายชำระดอกเบี้ยได้สูงขึ้น เมื่อเทียบกับค่าเฉลี่ยของอัตราส่วนช่วงก่อนมีการนำมาตรฐานการบัญชี ฉบับที่ 19 มาใช้ แต่จากผลการทดสอบสมมติฐานค่าเฉลี่ยสองประชากรแบบจับคู่โดยวิธี Paired T-test ตาม ตารางที่ 4.13 ของความสามารถในการจ่ายดอกเบี้ย มีค่านัยสำคัญของการทดสอบทางสถิติเท่ากับ 0.1735 ซึ่งมีค่ามากกว่าระดับนัยสำคัญที่กำหนดไว้ที่ 0.05 จึงไม่สามารถยอมรับสมมติฐานรองได้ ซึ่งก็คือความสามารถในการจ่ายดอกเบี้ยของกลุ่มอุตสาหกรรมธุรกิจการเงินหลังมีการนำเอามาตรฐานการบัญชี ฉบับที่ 19 มาใช้ ไม่สูงกว่าอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ เมื่อเทียบกับความสามารถในการจ่ายดอกเบี้ยก่อนมีการนำเอามาตรฐานการบัญชี ฉบับที่ 19 มาใช้

เนื่องจากกลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยไม่มีลักษณะการแจกแจงของข้อมูลแบบปกติจากผลการทดสอบการแจกแจงข้อมูลของประชากรตามวิธี Shapiro-Wilk Test of Normality ใน ตารางที่ 4.12 ที่มีค่านัยสำคัญต่ำกว่าค่านัยสำคัญที่ตั้งไว้ที่ 0.05 ดังนั้นในการสรุปผลการทดสอบสมมติฐานจึงใช้ผลตามการทดสอบแบบไม่ใช้พารามิเตอร์ตามวิธี Wilcoxon Signed-Rank Test โดยมีผลการทดสอบตาม ตารางที่ 4.13 ปรากฏว่าการทดสอบแบบไม่ใช้พารามิเตอร์ได้ค่านัยสำคัญทางสถิติเท่ากับ 0.3575 ซึ่งมีค่ามากกว่าระดับนัยสำคัญที่กำหนดไว้ที่ 0.05 จึงไม่สามารถยอมรับสมมติฐานรองได้ คือสามารถสรุปได้ว่า ค่ามัธยฐานความสามารถในการจ่ายดอกเบี้ยของกลุ่มอุตสาหกรรมธุรกิจการเงินหลังมีการนำเอามาตรฐานการบัญชี ฉบับที่ 19 มาใช้ ไม่สูงกว่าอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ เมื่อเทียบกับความสามารถในการจ่ายดอกเบี้ยก่อนมีการนำเอามาตรฐานการบัญชี ฉบับที่ 19 มาใช้ เป็นไปในทางเดียวกันกับการทดสอบสมมติฐานค่าเฉลี่ยสองประชากรแบบจับคู่โดยวิธี Paired T-test

4.3.4.7 อัตราผลตอบแทนของกระแสเงินสดต่อสินทรัพย์รวม

(Cash flow return on assets)

อัตราผลตอบแทนของกระแสเงินสดต่อสินทรัพย์มีค่าเฉลี่ยของอัตราส่วนช่วงก่อนมีการนำมาตรฐานการบัญชี ฉบับที่ 19 มาใช้ คือ 0.7780 ซึ่งสูงกว่า 0.7330 ที่เป็นค่าเฉลี่ยของอัตราส่วนช่วงหลังมีการนำมาตรฐานการบัญชี ฉบับที่ 19 มาใช้ กล่าวได้ว่าหลังจากมีการนำมาตรฐานการบัญชี ฉบับที่ 19 มาใช้นั้นแสดงถึงกิจการไม่สามารถใช้สินทรัพย์ที่มีอยู่ในกิจการได้อย่าง

มีประสิทธิภาพและกำไรของกิจการนั้นก็จะถือว่ามีความต่ำ เมื่อเทียบกับค่าเฉลี่ยของอัตราส่วนช่วงก่อนมีการนำมาตรฐานการบัญชี ฉบับที่ 19 มาใช้ แต่จากผลการทดสอบสมมติฐานค่าเฉลี่ยสองประชากรแบบจับคู่โดยวิธี Paired T-test ตาม ตารางที่ 4.13 ของอัตราส่วนการลงทุนต่อมีค่านัยสำคัญของการทดสอบทางสถิติเท่ากับ 0.2330 ซึ่งมีค่ามากกว่าระดับนัยสำคัญที่กำหนดไว้ที่ 0.05 จึงไม่สามารถยอมรับสมมติฐานรองได้ ซึ่งก็คืออัตราผลตอบแทนของกระแสเงินสดต่อสินทรัพย์รวมของกลุ่มอุตสาหกรรมธุรกิจการเงินหลังมีการนำเอามาตรฐานการบัญชี ฉบับที่ 19 มาใช้ ไม่สูงกว่าอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติเมื่อเทียบกับอัตราผลตอบแทนของกระแสเงินสดต่อสินทรัพย์รวมก่อนมีการนำเอามาตรฐานการบัญชี ฉบับที่ 19 มาใช้

เนื่องจากกลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยไม่มีลักษณะการแจกแจงของข้อมูลแบบปกติจากผลการทดสอบการแจกแจงข้อมูลของประชากรตามวิธี Shapiro-Wilk Test of Normality ใน ตารางที่ 4.12 ที่มีค่านัยสำคัญต่ำกว่าค่านัยสำคัญที่ตั้งไว้ที่ 0.05 ดังนั้นในการสรุปผลการทดสอบสมมติฐานจึงใช้ผลตามการทดสอบแบบไม่ใช้พารามิเตอร์ตามวิธี Wilcoxon Signed-Rank Test โดยมีผลการทดสอบตาม ตารางที่ 4.13 ปรากฏว่าการทดสอบแบบไม่ใช้พารามิเตอร์ได้ค่านัยสำคัญทางสถิติเท่ากับ 0.3275 ซึ่งมีค่ามากกว่าระดับนัยสำคัญที่กำหนดไว้ที่ 0.05 จึงไม่สามารถยอมรับสมมติฐานรองได้ คือสามารถสรุปได้ว่า ค่ามัธยฐานอัตราผลตอบแทนของกระแสเงินสดต่อสินทรัพย์รวมของกลุ่มอุตสาหกรรมธุรกิจการเงินหลังมีการนำเอามาตรฐานการบัญชี ฉบับที่ 19 มาใช้ ไม่สูงกว่าอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติเมื่อเทียบกับอัตราผลตอบแทนของกระแสเงินสดต่อสินทรัพย์รวมก่อนมีการนำเอามาตรฐานการบัญชี ฉบับที่ 19 มาใช้ เป็นไปในทางเดียวกันกับการทดสอบสมมติฐานค่าเฉลี่ยสองประชากรแบบจับคู่โดยวิธี Paired T-test

ตารางที่ 4.14 ตารางสรุปผลการทดสอบสมมติฐานการแจกแจงข้อมูลของอัตราส่วนจากกระแสเงินสด
ที่ใช้วัดถึงคุณภาพกำไรตามวิธี Shapiro-Wilk Test of Normality ของกลุ่ม
อุตสาหกรรมบริการ ที่สมมติฐานค่านัยสำคัญเท่ากับ 0.05

ตัวแปรตาม	Sig.
Operating cash index	
BF	0.000
TFRF19	0.000
Cash flow adequacy	
BF	0.007
TFRF19	0.006
Depreciation/amortization impact ratio	
BF	0.000
TFRF19	0.000
Reinvestment ratio	
BF	0.007
TFRF19	0.012
Capital investment per dollar of cash	
BF	0.000
TFRF19	0.000
Interest coverage ratio	
BF	0.000
TFRF19	0.000
Cash flow return on assets	
BF	0.004
TFRF19	0.003

ตารางที่ 4.15 สรุปผลการทดสอบสมมติฐานความต่างของค่าเฉลี่ยสองกลุ่มประชากรแบบจับคู่ของอัตราส่วนจากกระแสเงินสดโดยใช้พารามิเตอร์ (Parametric) ตามวิธีของ Paired T-test และไม่ใช่พารามิเตอร์ (Non-Parametric) ตามวิธี Wilcoxon Signed-Rank Test ของกลุ่มอุตสาหกรรมบริการ

H_0 : คุณภาพกำไรก่อนการนำมาตราฐานการบัญชีปีที่19 มาใช้ ไม่ต่ำกว่าคุณภาพกำไรหลังจากที่มีการนำมาตราฐานการบัญชีปีที่19 มาใช้

H_A : คุณภาพกำไรก่อนการนำมาตราฐานการบัญชีปีที่19 มาใช้ ต่ำกว่าคุณภาพกำไรหลังจากที่มีการนำมาตราฐานการบัญชีปีที่19 มาใช้

ตัวแปรตาม	ความสัมพันธ์ที่คาดหวัง	ค่าเฉลี่ย	ค่ามัธยฐาน	P-Value (1-tail)		ผลตามวิธี Wilcoxon Signed-Rank Test
				Paired T-test	Wilcoxon Signed-Rank Test	
Operating cash index BF TFRF19	<u>$BF < TFRS19^*$</u>	2.0933 1.9506	1.8450 1.9250	0.2600	0.2965	ไม่สามารถปฏิเสธ H_0
Cash flow adequacy BF TFRF19	<u>$BF < TFRS19^*$</u>	1.7417 1.7250	1.2500 1.1850	0.0660	0.0120	ปฏิเสธ H_0
Depreciation/amortization impact ratio BF TFRF19	<u>$BF > TFRS19^*$</u>	0.5511 0.5528	0.3950 0.3850	0.4600	0.2640	ไม่สามารถปฏิเสธ H_0
Reinvestment ratio BF TFRF19	<u>$BF < TFRS19^*$</u>	0.9644 0.9917	0.6550 0.6600	0.1285	0.0210	ปฏิเสธ H_0
Capital investment per dollar of cash BF TFRF19	<u>$BF > TFRS19^*$</u>	2.2861 2.2906	0.5550 0.5600	0.1350	0.0900	ไม่สามารถปฏิเสธ H_0

ตารางที่ 4.15 (ต่อ) สรุปผลการทดสอบสมมติฐานความต่างของค่าเฉลี่ยสองกลุ่มประชากรแบบจับคู่ของอัตราส่วนจากกระแสเงินสดโดยใช้พารามิเตอร์ (Parametric) ตามวิธีของ Paired T-test และไม่ใช่พารามิเตอร์ (Non-Parametric) ตามวิธี Wilcoxon Signed-Rank Test ของกลุ่มอุตสาหกรรมบริการ

H_0 : คุณภาพกำไรก่อนการนำมาตราฐานการบัญชีปีที่ 19 มาใช้ ไม่ต่ำกว่าคุณภาพกำไรหลังจากที่มีการนำมาตราฐานการบัญชีปีที่ 19 มาใช้

H_A : คุณภาพกำไรก่อนการนำมาตราฐานการบัญชีปีที่ 19 มาใช้ ต่ำกว่าคุณภาพกำไรหลังจากที่มีการนำมาตราฐานการบัญชีปีที่ 19 มาใช้

ตัวแปรตาม	ความสัมพันธ์ที่คาดหวัง	ค่าเฉลี่ย	ค่ามัธยฐาน	P-Value (1-tail)		ผลตามวิธี Wilcoxon Signed-Rank Test
				Paired T-test	Wilcoxon Signed-Rank Test	
Interest coverage ratio BF TFRF19	<u>$BF < TFRF19^*$</u>	52221.6 2 52206.6 7	11.5800 11.7100	0.1660	0.3060	ไม่สามารถปฏิเสธ H_0
Cash flow return on assets BF TFRF19	<u>$BF < TFRF19^*$</u>	0.2122 0.2111	0.1800 0.1800	0.0815	0.0785	ไม่สามารถปฏิเสธ H_0

4.3.5 ผลการวิเคราะห์สถิติแยกตามกลุ่มอุตสาหกรรม - กลุ่มอุตสาหกรรมบริการ

ในการทดสอบการแจกแจงของประชากรแยกตามกลุ่มอุตสาหกรรม จะใช้การทดสอบตามวิธี Shapiro-Wilk Test เนื่องจากมีจำนวนประชากรต่ำกว่า 50 จากผลการทดสอบตามตารางที่ 4.14 ได้ผลค่านัยสำคัญของอัตราส่วนจากกระแสเงินสดจำนวน 7 อัตราส่วน คือ ดัชนีกระแสเงินสดจากการดำเนินงาน (Operating cash index) ความเพียงพอของกระแสเงินสดจากการดำเนินงาน (Cash flow adequacy) อัตราผลตอบแทนของค่าเสื่อมราคาและค่าใช้จ่ายตัดจำหน่ายที่มีต่อกระแสเงินสด (Depreciation/amortization impact ratio) อัตราส่วนการลงทุนต่อ (Reinvestment ratio) เงินลงทุนในสินทรัพย์ถาวรเมื่อเทียบกับกระแสเงินสดสุทธิ (Capital

investment per dollar of cash) อัตราส่วนความสามารถในการจ่ายดอกเบี้ย (Interest coverage ratio) และผลตอบแทนของกระแสเงินสดต่อสินทรัพย์รวม (Cash flow return on assets) มีค่านัยสำคัญน้อยกว่าระดับนัยสำคัญที่กำหนด ($\alpha = 0.05$) จึงไม่มีการแจกแจงแบบปกติจึงส่งผลให้สถิติทดสอบที่เหมาะสมในการสรุปผลขั้นสุดท้ายของงานวิจัย คือ การทดสอบสมมติฐานโดยใช้พารามิเตอร์ตามวิธี Wilcoxon Signed-Rank Test และจากผลการวิจัยตาม ตารางที่ 4.15 ทำให้ได้ผลการทดสอบสมมติฐานค่าเฉลี่ยสองประชากรแบบจับคู่โดยวิธี Paired T-test และ การทดสอบสมมติฐานค่ามัธยฐานของประชากรโดยวิธี Wilcoxon Signed-Rank Test ดังนี้

4.3.5.1 ดัชนีกระแสเงินสดจากการดำเนินงาน (Operating cash index)

ดัชนีกระแสเงินสดจากการดำเนินงานมีค่าเฉลี่ยของอัตราส่วนช่วงก่อนมีการนำมาตราฐานการบัญชี ฉบับที่ 19 มาใช้ คือ 2.0933 ซึ่งสูงกว่า 1.9506 ที่เป็นค่าเฉลี่ยของอัตราส่วนช่วงหลังมีการนำมาตราฐานการบัญชี ฉบับที่ 19 มาใช้ กล่าวได้ว่าหลังจากมีการนำมาตราฐานการบัญชี ฉบับที่ 19 มาใช้นั้นการแสดงถึงคุณภาพของการดำเนินงานให้เกิดกระแสเงินสดที่สัมพันธ์ไปในทิศทางเดียวกันกับการเกิดกำไร และกำไรที่เกิดขึ้นกำไรที่มีคุณภาพต่ำกว่า เมื่อเทียบกับค่าเฉลี่ยของอัตราส่วนช่วงก่อนมีการนำมาตราฐานการบัญชี ฉบับที่ 19 มาใช้ แต่จากผลการทดสอบสมมติฐานค่าเฉลี่ยสองประชากรแบบจับคู่โดยวิธี Paired T-test ตาม ตารางที่ 4.15 ของดัชนีกระแสเงินสดจากการดำเนินงานมีค่านัยสำคัญของการทดสอบทางสถิติเท่ากับ 0.2600 ซึ่งมีค่ามากกว่าระดับนัยสำคัญที่กำหนดไว้ที่ 0.05 จึงไม่สามารถยอมรับสมมติฐานรองได้ ซึ่งก็คือค่าเฉลี่ยดัชนีกระแสเงินสดจากการดำเนินงานของกลุ่มอุตสาหกรรมบริการหลังมีการนำเอามาตรฐานการบัญชี ฉบับที่ 19 มาใช้ ไม่สูงกว่าอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติเมื่อเทียบกับดัชนีกระแสเงินสดจากการดำเนินงานก่อนมีการนำเอามาตรฐานการบัญชี ฉบับที่ 19 มาใช้

เนื่องจากกลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยไม่มีลักษณะการแจกแจงของข้อมูลแบบปกติจากผลการทดสอบการแจกแจงข้อมูลของประชากรตามวิธี Shapiro-Wilk Test of Normality ใน ตารางที่ 4.14 ที่มีค่านัยสำคัญต่ำกว่าค่านัยสำคัญที่ตั้งไว้ที่ 0.05 ดังนั้นในการสรุปผลการทดสอบสมมติฐานจึงใช้ผลตามการทดสอบแบบไม่ใช้พารามิเตอร์ตามวิธี Wilcoxon Signed-Rank Test โดยมีผลการทดสอบตาม ตารางที่ 4.15 ปรากฏว่าการทดสอบแบบไม่ใช้พารามิเตอร์ได้ค่านัยสำคัญทางสถิติเท่ากับ 0.2965 ซึ่งมีค่ามากกว่าระดับนัยสำคัญที่กำหนดไว้ที่ 0.05 จึงไม่สามารถยอมรับสมมติฐานรองได้ คือสามารถสรุปได้ว่า ค่ามัธยฐานดัชนีกระแสเงินสดจากการดำเนินงานของกลุ่มอุตสาหกรรมบริการหลังมีการนำเอามาตรฐานการบัญชี ฉบับที่ 19 มาใช้ ไม่สูงกว่าอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติเมื่อเทียบกับดัชนีกระแสเงินสดจากการดำเนินงานก่อนมีการนำเอามาตรฐานการบัญชี ฉบับที่ 19 มาใช้

4.3.5.2 ความเพียงพอของกระแสเงินสดจากการดำเนินงาน

(Cash flow adequacy)

ความเพียงพอของกระแสเงินสดจากการดำเนินงานมีค่าเฉลี่ยของอัตราส่วนช่วงก่อนมีการนำมาตราฐานการบัญชี ฉบับที่ 19 มาใช้ คือ 1.7417 ซึ่งสูงกว่า 1.7250 ที่เป็นค่าเฉลี่ยของอัตราส่วนช่วงหลังมีการนำมาตราฐานการบัญชี ฉบับที่ 19 มาใช้ กล่าวได้ว่าหลังจากมีการนำมาตราฐานการบัญชี ฉบับที่ 19 มาใช้นั้นแสดงถึงความสามารถในการดำเนินให้เกิดกระแสเงินสดที่เพียงพอต่อการชำระคืนหนี้สิน จ่ายปันผล และการลงทุนได้ต่ำลง เมื่อเทียบกับค่าเฉลี่ยของอัตราส่วนช่วงก่อนมีการนำมาตราฐานการบัญชี ฉบับที่ 19 มาใช้ แต่จากผลการทดสอบสมมติฐานค่าเฉลี่ยสองประชากรแบบจับคู่โดยวิธี Paired T-test ตาม ตารางที่ 4.15 ของความเพียงพอของกระแสเงินสดจากการดำเนินงานมีค่านัยสำคัญของการทดสอบทางสถิติเท่ากับ 0.0660 ซึ่งมีค่ามากกว่าระดับนัยสำคัญที่กำหนดไว้ที่ 0.05 จึงไม่สามารถยอมรับสมมติฐานรองได้ ซึ่งก็คือค่าเฉลี่ยความเพียงพอของกระแสเงินสดจากการดำเนินงานของกลุ่มอุตสาหกรรมบริการหลังมีการนำเอามาตราฐานการบัญชี ฉบับที่ 19 มาใช้ ไม่สูงกว่าอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติเมื่อเทียบกับค่าเฉลี่ยความเพียงพอของกระแสเงินสดจากการดำเนินงานก่อนมีการนำเอามาตราฐานการบัญชี ฉบับที่ 19 มาใช้

เนื่องจากกลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยไม่มีลักษณะการแจกแจงของข้อมูลแบบปกติจากผลการทดสอบการแจกแจงข้อมูลของประชากรตามวิธี Shapiro-Wilk Test of Normality ใน ตารางที่ 4.14 ที่มีค่าต่ำกว่าค่านัยสำคัญที่ตั้งไว้ที่ 0.05 ดังนั้นในการสรุปผลการทดสอบสมมติฐานจึงใช้ผลตามการทดสอบแบบไม่ใช้พารามิเตอร์ตามวิธี Wilcoxon Signed-Rank Test โดยมีผลการทดสอบตาม ตารางที่ 4.15 ปรากฏว่าการทดสอบแบบไม่ใช้พารามิเตอร์ได้ค่านัยสำคัญทางสถิติเท่ากับ 0.0120 ซึ่งมีค่าน้อยกว่าระดับนัยสำคัญที่กำหนดไว้ที่ 0.05 จึงยอมรับสมมติฐานรองได้ คือสามารถสรุปได้ว่า ค่ามัธยฐานความเพียงพอของกระแสเงินสดของกลุ่มอุตสาหกรรมบริการหลังมีการนำเอามาตราฐานการบัญชี ฉบับที่ 19 มาใช้ สูงกว่าอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติเมื่อเทียบกับความเพียงพอของกระแสเงินสดก่อนมีการนำเอามาตราฐานการบัญชี ฉบับที่ 19 มาใช้

4.3.5.3 ผลกระทบของค่าเสื่อมราคาและค่าใช้จ่ายตัดจำหน่ายที่มีต่อ

กระแสเงินสด (Depreciation/amortization impact ratio)

ผลกระทบของค่าเสื่อมราคาและค่าใช้จ่ายตัดจำหน่ายที่มีต่อกระแสเงินสดมีค่าเฉลี่ยของอัตราส่วนช่วงก่อนมีการนำมาตราฐานการบัญชี ฉบับที่ 19 มาใช้ คือ 0.5511 ซึ่งต่ำกว่า 0.5528 ที่เป็นค่าเฉลี่ยของอัตราส่วนช่วงหลังมีการนำมาตราฐานการบัญชี ฉบับที่ 19 มาใช้ กล่าวได้ว่าหลังจากมีการนำมาตราฐานการบัญชี ฉบับที่ 19 มาใช้นั้นบริษัทมีประสิทธิภาพการทำงานของกิจการในการดำเนินงานให้กระแสเงินสดที่มากพอและค่าใช้จ่ายมีผลกระทบน้อยมากเมื่อเทียบกับกระแสเงิน

สดที่มีอยู่ต่ำกว่าเมื่อเทียบกับค่าเฉลี่ยของอัตราส่วนช่วงก่อนมีการนำมาตรฐานการบัญชี ฉบับที่ 19 มาใช้ แต่จากผลการทดสอบสมมติฐานค่าเฉลี่ยสองประชากรแบบจับคู่โดยวิธี Paired T-test ตามตารางที่ 4.15 ของผลกระทบของค่าเสื่อมราคาและค่าใช้จ่ายตัดจำหน่ายที่มีต่อกระแสเงินสดมีค่านัยสำคัญของการทดสอบทางสถิติเท่ากับ 0.4600 ซึ่งมีความมากกว่าระดับนัยสำคัญที่กำหนดไว้ที่ 0.05 จึงไม่สามารถยอมรับสมมติฐานรองได้ ซึ่งก็คือผลกระทบของค่าเสื่อมราคาและค่าใช้จ่ายตัดจำหน่ายที่มีต่อกระแสเงินสดของกลุ่มอุตสาหกรรมบริการหลังมีการนำเอามาตรฐานการบัญชี ฉบับที่ 19 มาใช้ ไม่ต่ำกว่าอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติเมื่อเทียบกับผลกระทบของค่าเสื่อมราคาและค่าใช้จ่ายตัดจำหน่ายที่มีต่อกระแสเงินสดก่อนมีการนำเอามาตรฐานการบัญชี ฉบับที่ 19 มาใช้

เนื่องจากกลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยไม่มีลักษณะการแจกแจงของข้อมูลแบบปกติจากผลการทดสอบการแจกแจงข้อมูลของประชากรตามวิธี Shapiro-Wilk Test of Normality ใน ตารางที่ 4.14 ที่มีค่าต่ำกว่าค่านัยสำคัญที่ตั้งไว้ที่ 0.05 ดังนั้นในการสรุปผลการทดสอบสมมติฐานจึงใช้ผลตามการทดสอบแบบไม่ใช้พารามิเตอร์ตามวิธี Wilcoxon Signed-Rank Test โดยมีผลการทดสอบตาม ตารางที่ 4.15 ปรากฏว่าการทดสอบแบบไม่ใช้พารามิเตอร์ได้ค่านัยสำคัญทางสถิติเท่ากับ 0.2640 ซึ่งมีความมากกว่าระดับนัยสำคัญที่กำหนดไว้ที่ 0.05 จึงไม่สามารถยอมรับสมมติฐานรองได้ คือสามารถสรุปได้ว่า ค่ามัธยฐานผลกระทบของค่าเสื่อมราคาและค่าใช้จ่ายตัดจำหน่ายที่มีต่อกระแสเงินสดของกลุ่มอุตสาหกรรมบริการหลังมีการนำเอามาตรฐานการบัญชี ฉบับที่ 19 มาใช้ ไม่ต่ำกว่าอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติเมื่อเทียบกับผลกระทบของค่าเสื่อมราคาและค่าใช้จ่ายตัดจำหน่ายที่มีต่อกระแสเงินสดก่อนมีการนำเอามาตรฐานการบัญชี ฉบับที่ 19 มาใช้ เป็นไปในทางเดียวกันกับการทดสอบสมมติฐานค่าเฉลี่ยสองประชากรแบบจับคู่โดยวิธี Paired T-test

4.3.5.4 อัตราส่วนการลงทุนต่อ (Reinvestment ratio)

อัตราส่วนการลงทุนต่อมีค่าเฉลี่ยของอัตราส่วนช่วงก่อนมีการนำมาตรฐานการบัญชี ฉบับที่ 19 มาใช้ คือ 0.9644 ซึ่งสูงกว่า 0.9917 ที่เป็นค่าเฉลี่ยของอัตราส่วนช่วงหลังมีการนำมาตรฐานการบัญชี ฉบับที่ 19 มาใช้ กล่าวได้ว่าหลังจากมีการนำมาตรฐานการบัญชี ฉบับที่ 19 มาใช้นั้นแสดงถึงประสิทธิภาพของกิจการเกี่ยวกับความสามารถในการลงทุนต่อ และรักษาระดับทุนที่ต่ำกว่า เมื่อเทียบกับค่าเฉลี่ยของอัตราส่วนช่วงก่อนมีการนำมาตรฐานการบัญชี ฉบับที่ 19 มาใช้ แต่จากผลการทดสอบสมมติฐานค่าเฉลี่ยสองประชากรแบบจับคู่โดยวิธี Paired T-test ตามตารางที่ 4.15 ของอัตราส่วนการลงทุนต่อมีค่านัยสำคัญของการทดสอบทางสถิติเท่ากับ 0.1285 ซึ่งมีความมากกว่าระดับนัยสำคัญที่กำหนดไว้ที่ 0.05 จึงไม่สามารถยอมรับสมมติฐานรองได้ ซึ่งก็คืออัตราส่วนการลงทุนต่อของกลุ่มอุตสาหกรรมบริการหลังมีการนำเอามาตรฐานการบัญชี ฉบับที่ 19 มาใช้ ไม่สูงกว่าอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติเมื่อเทียบกับอัตราส่วนการลงทุนต่อก่อนมีการนำเอามาตรฐานการบัญชี ฉบับที่ 19 มาใช้

เนื่องจากกลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยไม่มีลักษณะการแจกแจงของข้อมูลแบบปกติจากผลการทดสอบการแจกแจงข้อมูลของประชากรตามวิธี Shapiro-Wilk Test of Normality ใน ตารางที่ 4.14 ที่มีค่าต่ำกว่าค่านัยสำคัญที่ตั้งไว้ที่ 0.05 ดังนั้นในการสรุปผลการทดสอบสมมติฐานจึงใช้ผลการทดสอบแบบไม่ใช้พารามิเตอร์ตามวิธี Wilcoxon Signed-Rank Test โดยมีผลการทดสอบตาม ตารางที่ 4.15 ปรากฏว่าการทดสอบแบบไม่ใช้พารามิเตอร์ได้ค่านัยสำคัญทางสถิติเท่ากับ 0.0210 ซึ่งมีค่าน้อยกว่าระดับนัยสำคัญที่กำหนดไว้ที่ 0.05 จึงสามารถยอมรับสมมติฐานรองได้ คือสามารถสรุปได้ว่า ค่ามัธยฐานอัตราส่วนการลงทุนต่อของกลุ่มอุตสาหกรรมบริการหลังมีการนำเอามาตรฐานการบัญชี ฉบับที่ 19 มาใช้สูงกว่าอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติเมื่อเทียบกับอัตราส่วนการลงทุนต่อก่อนมีการนำเอามาตรฐานการบัญชี ฉบับที่ 19 มาใช้

4.3.5.5 เงินลงทุนในสินทรัพย์ถาวรเมื่อเทียบกับกระแสเงินสดสุทธิ

(Capital investment per dollar of cash)

เงินลงทุนในสินทรัพย์ถาวรเมื่อเทียบกับกระแสเงินสดสุทธิมีค่าเฉลี่ยของอัตราส่วนช่วงก่อนมีการนำมาตรฐานการบัญชี ฉบับที่ 19 มาใช้ คือ 2.2861 ซึ่งต่ำกว่า 2.2906 ที่เป็นค่าเฉลี่ยของอัตราส่วนช่วงหลังมีการนำมาตรฐานการบัญชี ฉบับที่ 19 มาใช้ กล่าวได้ว่าหลังจากมีการนำมาตรฐานการบัญชี ฉบับที่ 19 มาใช้นั้นแสดงถึงกระแสเงินสดสุทธิที่กิจการทำมาหาได้นั้นไม่มีความเพียงพอต่อการนำไปลงทุนกลับเข้าไปในสินทรัพย์ถาวร หรือการลงทุนกลับเข้าไปในสินทรัพย์ของกิจการ เมื่อเทียบกับค่าเฉลี่ยของอัตราส่วนช่วงก่อนมีการนำมาตรฐานการบัญชี ฉบับที่ 19 มาใช้ แต่จากผลการทดสอบสมมติฐานค่าเฉลี่ยสองประชากรแบบจับคู่โดยวิธี Paired T-test ตาม ตารางที่ 4.15 ของเงินลงทุนในสินทรัพย์ถาวรเมื่อเทียบกับกระแสเงินสดสุทธิ มีค่านัยสำคัญของการทดสอบทางสถิติเท่ากับ 0.1350 ซึ่งมีค่ามากกว่าระดับนัยสำคัญที่กำหนดไว้ที่ 0.05 จึงไม่สามารถยอมรับสมมติฐานรองได้ ซึ่งก็คือเงินลงทุนในสินทรัพย์ถาวรเมื่อเทียบกับกระแสเงินสดสุทธิของกลุ่มอุตสาหกรรมบริการ หลังมีการนำเอามาตรฐานการบัญชี ฉบับที่ 19 มาใช้ไม่ต่ำกว่าอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติเมื่อเทียบกับเงินลงทุนในสินทรัพย์ถาวรเมื่อเทียบกับกระแสเงินสดสุทธิ ก่อนมีการนำเอามาตรฐานการบัญชี ฉบับที่ 19 มาใช้

เนื่องจากกลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยไม่มีลักษณะการแจกแจงของข้อมูลแบบปกติจากผลการทดสอบการแจกแจงข้อมูลของประชากรตามวิธี Shapiro-Wilk Test of Normality ใน ตารางที่ 4.14 ที่มีค่าต่ำกว่าค่านัยสำคัญที่ตั้งไว้ที่ 0.05 ดังนั้นในการสรุปผลการทดสอบสมมติฐานจึงใช้ผลการทดสอบแบบไม่ใช้พารามิเตอร์ตามวิธี Wilcoxon Signed-Rank Test โดยมีผลการทดสอบตาม ตารางที่ 4.15 ปรากฏว่าการทดสอบแบบไม่ใช้พารามิเตอร์ได้ค่านัยสำคัญทางสถิติเท่ากับ 0.0900 ซึ่งมีค่ามากกว่าระดับนัยสำคัญที่กำหนดไว้ที่ 0.05 จึงไม่สามารถยอมรับสมมติฐานรองได้ คือสามารถสรุปได้ว่า ค่ามัธยฐานเงินลงทุนในสินทรัพย์ถาวรเมื่อเทียบกับ

กระแสเงินสดสุทธิของกลุ่มอุตสาหกรรมบริการหลังมีการนำเอามาตรฐานการบัญชี ฉบับที่ 19 มาใช้ ไม่ต่ำกว่าอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติเมื่อเทียบกับเงินลงทุนในสินทรัพย์ถาวรเมื่อเทียบกับกระแสเงินสดสุทธิ ก่อนมีการนำเอามาตรฐานการบัญชี ฉบับที่ 19 มาใช้ เป็นไปในทางเดียวกันกับการทดสอบสมมติฐานค่าเฉลี่ยสองประชากรแบบจับคู่โดยวิธี Paired T-test

4.3.5.6 ความสามารถในการจ่ายดอกเบี้ย (Interest coverage ratio)

ความสามารถในการจ่ายดอกเบี้ยมีค่าเฉลี่ยของอัตราส่วนช่วงก่อนมีการนำมาตรฐานการบัญชี ฉบับที่ 19 มาใช้ คือ 52221.62 ซึ่งสูงกว่า 52206.67 ที่เป็นค่าเฉลี่ยของอัตราส่วนช่วงหลังมีการนำมาตรฐานการบัญชี ฉบับที่ 19 มาใช้ กล่าวได้ว่าหลังจากมีการนำมาตรฐานการบัญชี ฉบับที่ 19 มาใช้นั้นแสดงถึงความสามารถของกิจการในการดำเนินงานให้เกิดกระแสเงินสดที่เพียงพอต่อการจ่ายชำระดอกเบี้ยได้ต่ำลง เมื่อเทียบกับค่าเฉลี่ยของอัตราส่วนช่วงก่อนมีการนำมาตรฐานการบัญชี ฉบับที่ 19 มาใช้ แต่จากผลการทดสอบสมมติฐานค่าเฉลี่ยสองประชากรแบบจับคู่โดยวิธี Paired T-test ตาม ตารางที่ 4.15 ของความสามารถในการจ่ายดอกเบี้ย มีค่านัยสำคัญของการทดสอบทางสถิติเท่ากับ 0.1660 ซึ่งมีค่ามากกว่าระดับนัยสำคัญที่กำหนดไว้ที่ 0.05 จึงไม่สามารถยอมรับสมมติฐานรองได้ ซึ่งก็คือความสามารถในการจ่ายดอกเบี้ยของกลุ่มอุตสาหกรรมบริการหลังมีการนำเอามาตรฐานการบัญชี ฉบับที่ 19 มาใช้ ไม่สูงกว่าอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติเมื่อเทียบกับความสามารถในการจ่ายดอกเบี้ยก่อนมีการนำเอามาตรฐานการบัญชี ฉบับที่ 19 มาใช้

เนื่องจากกลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยไม่มีลักษณะการแจกแจงของข้อมูลแบบปกติจากผลการทดสอบการแจกแจงข้อมูลของประชากรตามวิธี Shapiro-Wilk Test of Normality ใน ตารางที่ 4.14 ที่มีค่าต่ำกว่าค่านัยสำคัญที่ตั้งไว้ที่ 0.05 ดังนั้นในการสรุปผลการทดสอบสมมติฐานจึงใช้ผลตามการทดสอบแบบไม่ใช้พารามิเตอร์ตามวิธี Wilcoxon Signed-Rank Test โดยมีผลการทดสอบตาม ตารางที่ 4.15 ปรากฏว่าการทดสอบแบบไม่ใช้พารามิเตอร์ได้ค่านัยสำคัญทางสถิติเท่ากับ 0.3060 ซึ่งมีค่ามากกว่าระดับนัยสำคัญที่กำหนดไว้ที่ 0.05 จึงไม่สามารถยอมรับสมมติฐานรองได้ คือสามารถสรุปได้ว่า ค่านัยฐานความสามารถในการจ่ายดอกเบี้ยของกลุ่มอุตสาหกรรมบริการหลังมีการนำเอามาตรฐานการบัญชี ฉบับที่ 19 มาใช้ ไม่สูงกว่าอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติเมื่อเทียบกับความสามารถในการจ่ายดอกเบี้ยก่อนมีการนำเอามาตรฐานการบัญชี ฉบับที่ 19 มาใช้ เป็นไปในทางเดียวกันกับการทดสอบสมมติฐานค่าเฉลี่ยสองประชากรแบบจับคู่โดยวิธี Paired T-test

4.3.5.7 อัตราผลตอบแทนของกระแสเงินสดต่อสินทรัพย์รวม

(Cash flow return on assets)

อัตราผลตอบแทนของกระแสเงินสดต่อสินทรัพย์รวมมีค่าเฉลี่ยของอัตราส่วนช่วงก่อนมีการนำมาตรฐานการบัญชี ฉบับที่ 19 มาใช้ คือ 0.2122 ซึ่งสูงกว่า 0.2111 ที่เป็นค่าเฉลี่ยของอัตราส่วนช่วงหลังมีการนำมาตรฐานการบัญชี ฉบับที่ 19 มาใช้ กล่าวได้ว่าหลังจากมีการนำมาตรฐานการบัญชี ฉบับที่ 19 มาใช้นั้นแสดงถึงกิจการไม่สามารถใช้สินทรัพย์ที่มีอยู่ในกิจการได้อย่างมีประสิทธิภาพและกำไรของกิจการนั้นก็จะถือว่ามีความคุณภาพต่ำ เมื่อเทียบกับค่าเฉลี่ยของอัตราส่วนช่วงก่อนมีการนำมาตรฐานการบัญชี ฉบับที่ 19 มาใช้ แต่จากผลการทดสอบสมมติฐานค่าเฉลี่ยสองประชากรแบบจับคู่โดยวิธี Paired T-test ตาม ตารางที่ 4.15 ของอัตราส่วนการลงทุนต่อมีค่านัยสำคัญของการทดสอบทางสถิติเท่ากับ 0.0815 ซึ่งมีความมากกว่าระดับนัยสำคัญที่กำหนดไว้ที่ 0.05 จึงไม่สามารถยอมรับสมมติฐานรองได้ ซึ่งก็คืออัตราผลตอบแทนของกระแสเงินสดต่อสินทรัพย์รวมของกลุ่มอุตสาหกรรมบริการหลังมีการนำเอามาตรฐานการบัญชี ฉบับที่ 19 มาใช้ ไม่สูงกว่าอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติเมื่อเทียบกับอัตราผลตอบแทนของกระแสเงินสดต่อสินทรัพย์รวมก่อนมีการนำเอามาตรฐานการบัญชี ฉบับที่ 19 มาใช้

เนื่องจากกลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยไม่มีลักษณะการแจกแจงของข้อมูลแบบปกติจากผลการทดสอบการแจกแจงข้อมูลของประชากรตามวิธี Shapiro-Wilk Test of Normality ใน ตารางที่ 4.14 ที่มีค่าต่ำกว่าค่านัยสำคัญที่ตั้งไว้ที่ 0.05 ดังนั้นในการสรุปผลการทดสอบสมมติฐานจึงใช้ผลการทดสอบแบบไม่ใช้พารามิเตอร์ตามวิธี Wilcoxon Signed-Rank Test โดยมีผลการทดสอบตาม ตารางที่ 4.15 ปรากฏว่าการทดสอบแบบไม่ใช้พารามิเตอร์ได้ค่านัยสำคัญทางสถิติเท่ากับ 0.0785 ซึ่งมีความมากกว่าระดับนัยสำคัญที่กำหนดไว้ที่ 0.05 จึงไม่สามารถยอมรับสมมติฐานรองได้ คือสามารถสรุปได้ว่า ค่านัยฐานอัตราผลตอบแทนของกระแสเงินสดต่อสินทรัพย์รวมของกลุ่มอุตสาหกรรมบริการหลังมีการนำเอามาตรฐานการบัญชี ฉบับที่ 19 มาใช้ ไม่สูงกว่าอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติเมื่อเทียบกับอัตราผลตอบแทนของกระแสเงินสดต่อสินทรัพย์รวมก่อนมีการนำเอามาตรฐานการบัญชี ฉบับที่ 19 มาใช้ เป็นไปในทางเดียวกันกับการทดสอบสมมติฐานค่าเฉลี่ยสองประชากรแบบจับคู่โดยวิธี Paired T-test

ตารางที่ 4.16 ตารางสรุปผลการทดสอบสมมติฐานการแจกแจงข้อมูลของอัตราส่วนจากกระแสเงินสด
 ที่ใช้วัดถึงคุณภาพกำไรตามวิธี Shapiro-Wilk Test of Normality ของกลุ่ม
อุตสาหกรรมสินค้าอุตสาหกรรมที่สมมติฐานค่านัยสำคัญเท่ากับ 0.05

ตัวแปรตาม	Sig.
Operating cash index	
BF	0.810
TFRF19	0.822
Cash flow adequacy	
BF	0.732
TFRF19	0.343
Depreciation/amortization impact ratio	
BF	0.001
TFRF19	0.002
Reinvestment ratio	
BF	0.454
TFRF19	0.444
Capital investment per dollar of cash	
BF	0.093
TFRF19	0.093
Interest coverage ratio	
BF	0.950
TFRF19	0.950
Cash flow return on assets	
BF	0.991
TFRF19	0.991

ตารางที่ 4.17 สรุปผลการทดสอบสมมติฐานความต่างของค่าเฉลี่ยสองกลุ่มประชากรแบบจับคู่ของอัตราส่วนจากกระแสเงินสดโดยใช้พารามิเตอร์ (Parametric) ตามวิธีของ Paired T-test และไม่ใช่พารามิเตอร์ (Non-Parametric) ตามวิธี Wilcoxon Signed-Rank Test ของกลุ่มอุตสาหกรรมสินค้าอุตสาหกรรม

H_0 : คุณภาพกำไรก่อนการนำมาตราฐานการบัญชีฉบับที่ 19 มาใช้ ไม่ต่ำกว่าคุณภาพกำไรหลังจากที่มีการนำมาตราฐานการบัญชีฉบับที่ 19 มาใช้

H_A : คุณภาพกำไรก่อนการนำมาตราฐานการบัญชีฉบับที่ 19 มาใช้ ต่ำกว่าคุณภาพกำไรหลังจากที่มีการนำมาตราฐานการบัญชีฉบับที่ 19 มาใช้

ตัวแปรตาม	ความสัมพันธ์ที่คาดหวัง	ค่าเฉลี่ย	ค่ามัธยฐาน	P-Value (1-tail)		ผลตามวิธี Wilcoxon Signed-Rank Test
				Paired T-test	Wilcoxon Signed-Rank Test	
Operating cash index BF TFRF19	BF < TFRS19	0.9425 1.0375	0.9850 1.1600	0.1565	0.0545	ไม่สามารถปฏิเสธ H_0
Cash flow adequacy BF TFRF19	BF < TFRS19	0.6150 0.7125	0.5350 0.5350	0.1955	0.1585	ไม่สามารถปฏิเสธ H_0
Depreciation/amortization impact ratio BF TFRF19	BF > TFRS19	1.7325 1.7175	0.3200 0.3250	0.238	0.3275	ไม่สามารถปฏิเสธ H_0
Reinvestment ratio BF TFRF19	<u>BF < TFRS19*</u>	0.6900 0.6875	0.4850 0.4800	0.1955	0.1575	ไม่สามารถปฏิเสธ H_0
Capital investment per dollar of cash BF TFRF19	<u>BF > TFRS19*</u>	3.5675 3.5675	2.1800 2.1800	0.5000	0.5000	ไม่สามารถปฏิเสธ H_0

ตารางที่ 4.17 (ต่อ) สรุปผลการทดสอบสมมติฐานความต่างของค่าเฉลี่ยสองกลุ่มประชากรแบบจับคู่ของอัตราส่วนจากกระแสเงินสดโดยใช้พารามิเตอร์ (Parametric) ตามวิธีของ Paired T-test และไม่ใช่พารามิเตอร์ (Non-Parametric) ตามวิธี Wilcoxon Signed-Rank Test ของกลุ่มอุตสาหกรรมสินค้าอุตสาหกรรม

H_0 : คุณภาพกำไรก่อนการนำมาตราฐานการบัญชีฉบับที่ 19 มาใช้ ไม่ต่ำกว่าคุณภาพกำไรหลังจากที่มีการนำมาตราฐานการบัญชีฉบับที่ 19 มาใช้

H_A : คุณภาพกำไรก่อนการนำมาตราฐานการบัญชีฉบับที่ 19 มาใช้ ต่ำกว่าคุณภาพกำไรหลังจากที่มีการนำมาตราฐานการบัญชีฉบับที่ 19 มาใช้

ตัวแปรตาม	ความสัมพันธ์ที่คาดหวัง	ค่าเฉลี่ย	ค่ามัธยฐาน	P-Value (1-tail)		ผลตามวิธี Wilcoxon Signed-Rank Test
Interest coverage ratio BF TFRF19	$BF < TFRF19^*$	6.4975 6.4975	6.1500 6.1500	0.5000	0.5000	ไม่สามารถปฏิเสธ H_0
Cash flow return on assets BF TFRF19	$BF < TFRF19^*$	0.1075 0.1075	0.1100 0.1100	0.5000	0.5000	ไม่สามารถปฏิเสธ H_0

4.3.6 ผลการวิเคราะห์สถิติแยกตามกลุ่มอุตสาหกรรม – กลุ่มอุตสาหกรรมสินค้า

อุตสาหกรรม

ในการทดสอบการแจกแจงของประชากรแยกตามกลุ่มอุตสาหกรรม จะใช้การทดสอบตามวิธี Shapiro-Wilk Test เนื่องจากมีจำนวนประชากรต่ำกว่า 50 จากผลการทดสอบตามตารางที่ 4.16 ได้ผลค่านัยสำคัญของอัตราส่วนจากกระแสเงินสดจำนวน 7 อัตราส่วน คือ ดัชนีกระแสเงินสดจากการดำเนินงาน (Operating cash index) ความเพียงพอของกระแสเงินสดจากการดำเนินงาน (Cash flow adequacy) อัตราส่วนการลงทุนต่อ (Reinvestment ratio) เงินลงทุนในสินทรัพย์ถาวรเมื่อเทียบกับกระแสเงินสดสุทธิ (Capital investment per dollar of cash) อัตราส่วนความสามารถในการจ่ายดอกเบี้ย (Interest coverage ratio) และ อัตราผลตอบแทนของกระแสเงินสดต่อสินทรัพย์รวม (Cash flow return on assets) มากกว่าระดับนัยสำคัญที่กำหนด

($\alpha = 0.05$) จึงสรุปว่าอัตราส่วนที่กล่าวมานี้มีการแจกแจงแบบปกติจึงส่งผลให้สถิติทดสอบที่เหมาะสมในการสรุปผลขั้นสุดท้ายของงานวิจัย คือ การทดสอบสมมติฐานโดยใช้พารามิเตอร์ตามวิธี Paired T-test

ในขณะที่ผลกระทบของค่าเสื่อมราคาและค่าใช้จ่ายตัดจำหน่ายที่มีต่อกระแสเงินสด (Depreciation/amortization impact ratio) มีค่านัยสำคัญน้อยกว่าระดับนัยสำคัญที่กำหนด ($\alpha = 0.05$) จึงไม่มีการแจกแจงแบบปกติจึงส่งผลให้สถิติทดสอบที่เหมาะสมในการสรุปผลขั้นสุดท้ายของงานวิจัย คือ การทดสอบสมมติฐานโดยใช้พารามิเตอร์ตามวิธี Wilcoxon Signed-Rank Test และจากผลการวิจัยตาม ตารางที่ 4.17 ทำให้ได้ผลการทดสอบสมมติฐานค่าเฉลี่ยสองประชากรแบบจับคู่โดยวิธี Paired T-test และ การทดสอบสมมติฐานค่ามัธยฐานของประชากรโดยวิธี Wilcoxon Signed-Rank Test ดังนี้

4.3.6.1 ดัชนีกระแสเงินสดจากการดำเนินงาน (Operating cash index)

ดัชนีกระแสเงินสดจากการดำเนินงานมีค่าเฉลี่ยของอัตราส่วนช่วงก่อนมีการนำมาตราฐานการบัญชี ฉบับที่ 19 มาใช้ คือ 0.9425 ซึ่งต่ำกว่า 1.0375 ที่เป็นค่าเฉลี่ยของอัตราส่วนช่วงหลังมีการนำมาตราฐานการบัญชี ฉบับที่ 19 มาใช้ กล่าวได้ว่าหลังจากมีการนำมาตราฐานการบัญชี ฉบับที่ 19 มาใช้นั้นการแสดงถึงคุณภาพของการดำเนินงานให้เกิดกระแสเงินสดที่สัมพันธ์ไปในทิศทางเดียวกันกับการเกิดกำไร และกำไรที่เกิดเป็นกำไรที่มีคุณภาพสูง เมื่อเทียบกับค่าเฉลี่ยของอัตราส่วนช่วงก่อนมีการนำมาตราฐานการบัญชี ฉบับที่ 19 มาใช้ แต่จากผลการทดสอบสมมติฐานค่าเฉลี่ยสองประชากรแบบจับคู่โดยวิธี Paired T-test ตาม ตารางที่ 4.17 ของดัชนีกระแสเงินสดจากการดำเนินงานมีค่านัยสำคัญของการทดสอบทางสถิติเท่ากับ 0.1565 ซึ่งมีค่ามากกว่าระดับนัยสำคัญที่กำหนดไว้ที่ 0.05 จึงไม่สามารถยอมรับสมมติฐานรองได้

เนื่องจากกลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยมีลักษณะการแจกแจงของข้อมูลแบบปกติจากผลการทดสอบการแจกแจงข้อมูลของประชากรตามวิธี Shapiro-Wilk Test of Normality ใน ตารางที่ 4.16 ที่มีค่านัยสำคัญ มากกว่าค่านัยสำคัญที่ตั้งไว้ที่ 0.05 ดังนั้นในการสรุปผลการทดสอบสมมติฐานจึงใช้ผลจากการทดสอบ Paired T-test ซึ่งก็คือค่าเฉลี่ยดัชนีกระแสเงินสดจากการดำเนินงานของกลุ่มอุตสาหกรรมสินค้าอุตสาหกรรมหลังมีการนำเอามาตรฐานการบัญชี ฉบับที่ 19 มาใช้ไม่สูงกว่าอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติเมื่อเทียบกับดัชนีกระแสเงินสดจากการดำเนินงานก่อนมีการนำเอามาตรฐานการบัญชี ฉบับที่ 19 มาใช้

4.3.6.2 ความเพียงพอของกระแสเงินสดจากการดำเนินงาน

(Cash flow adequacy)

ความเพียงพอของกระแสเงินสดจากการดำเนินงานมีค่าเฉลี่ยของอัตราส่วนช่วงก่อนมีการนำมาตราฐานการบัญชี ฉบับที่ 19 มาใช้ คือ 0.6150 ซึ่งต่ำกว่า 0.7125 ที่เป็นค่าเฉลี่ยของอัตราส่วนช่วงหลังมีการนำมาตราฐานการบัญชี ฉบับที่ 19 มาใช้ กล่าวได้ว่าหลังจากมีการนำมาตราฐานการบัญชี ฉบับที่ 19 มาใช้นั้นแสดงถึงความสามารถในการดำเนินให้เกิดกระแสเงินสดที่เพียงพอต่อการชำระหนี้สิน จ่ายปันผล และการลงทุนได้สูงขึ้น เมื่อเทียบกับค่าเฉลี่ยของอัตราส่วนช่วงก่อนมีการนำมาตราฐานการบัญชี ฉบับที่ 19 มาใช้ แต่จากผลการทดสอบสมมติฐานค่าเฉลี่ยสองประชากรแบบจับคู่โดยวิธี Paired T-test ตาม ตารางที่ 4.17 ของความเพียงพอของกระแสเงินสดจากการดำเนินงานมีค่านัยสำคัญของการทดสอบทางสถิติเท่ากับ 0.1955 ซึ่งมีค่ามากกว่าระดับนัยสำคัญที่กำหนดไว้ที่ 0.05 จึงไม่สามารถยอมรับสมมติฐานรองได้

เนื่องจากกลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยไม่มีลักษณะการแจกแจงของข้อมูลแบบปกติจากผลการทดสอบการแจกแจงข้อมูลของประชากรตามวิธี Shapiro-Wilk Test of Normality ใน ตารางที่ 4.16 ที่มีค่านัยสำคัญสูงกว่าค่านัยสำคัญที่ตั้งไว้ที่ 0.05 ดังนั้นในการสรุปผลการทดสอบสมมติฐานจึงใช้ผลตามการทดสอบตามวิธี Paired T-test ซึ่งก็คือค่าเฉลี่ยความเพียงพอของกระแสเงินสดจากการดำเนินงานของกลุ่มอุตสาหกรรมสินค้าอุตสาหกรรมหลังมีการนำเอามาตราฐานการบัญชี ฉบับที่ 19 มาใช้ ไม่สูงกว่าอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ เมื่อเทียบกับค่าเฉลี่ยความเพียงพอของกระแสเงินสดจากการดำเนินงานก่อนมีการนำเอามาตราฐานการบัญชี ฉบับที่ 19 มาใช้

4.3.6.3 ผลกระทบของค่าเสื่อมราคาและค่าใช้จ่ายตัดจำหน่ายที่มีต่อ

กระแสเงินสด (Depreciation/amortization impact ratio)

ผลกระทบของค่าเสื่อมราคาและค่าใช้จ่ายตัดจำหน่ายที่มีต่อกระแสเงินสดมีค่าเฉลี่ยของอัตราส่วนช่วงก่อนมีการนำมาตราฐานการบัญชี ฉบับที่ 19 มาใช้ คือ 1.7325 ซึ่งสูงกว่า 1.7175 ที่เป็นค่าเฉลี่ยของอัตราส่วนช่วงหลังมีการนำมาตราฐานการบัญชี ฉบับที่ 19 มาใช้ กล่าวได้ว่าหลังจากมีการนำมาตราฐานการบัญชี ฉบับที่ 19 มาใช้นั้นบริษัทมีประสิทธิภาพการทำงานของกิจการในการดำเนินงานให้กระแสเงินสดที่มากพอและค่าใช้จ่ายมีผลกระทบน้อยมากเมื่อเทียบกับกระแสเงินสดที่มีอยู่สูงกว่าเมื่อเทียบกับค่าเฉลี่ยของอัตราส่วนช่วงก่อนมีการนำมาตราฐานการบัญชี ฉบับที่ 19 มาใช้ แต่จากผลการทดสอบสมมติฐานค่าเฉลี่ยสองประชากรแบบจับคู่โดยวิธี Paired T-test ตาม ตารางที่ 4.17 ของผลกระทบของค่าเสื่อมราคาและค่าใช้จ่ายตัดจำหน่ายที่มีต่อกระแสเงินสดมีค่านัยสำคัญของการทดสอบทางสถิติเท่ากับ 0.2380 ซึ่งมีค่ามากกว่าระดับนัยสำคัญที่กำหนดไว้ที่ 0.05 จึงไม่สามารถยอมรับสมมติฐานรองได้ ซึ่งก็คือผลกระทบของค่าเสื่อมราคาและค่าใช้จ่ายตัดจำหน่ายที่มีต่อกระแสเงินสดของกลุ่มอุตสาหกรรมสินค้าอุตสาหกรรมหลังมีการนำเอามาตราฐานการ

บัญชี ฉบับที่ 19 มาใช้ไม่ต่ำกว่าอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติเมื่อเทียบกับผลกระทบของค่าเสื่อมราคา และค่าใช้จ่ายตัดจำหน่ายที่มีต่อกระแสเงินสดก่อนมีการนำเอามาตรฐานการบัญชี ฉบับที่ 19 มาใช้

เนื่องจากกลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยไม่มีลักษณะการแจกแจงของข้อมูล แบบปกติจากผลการทดสอบการแจกแจงข้อมูลของประชากรตามวิธี Shapiro-Wilk Test of Normality ใน ตารางที่ 4.16 ที่มีค่าต่ำกว่าค่านัยสำคัญที่ตั้งไว้ที่ 0.05 ดังนั้นในการสรุปผลการ ทดสอบสมมติฐานจึงใช้ผลตามการทดสอบแบบไม่ใช้พารามิเตอร์ตามวิธี Wilcoxon Signed-Rank Test โดยมีผลการทดสอบตาม ตารางที่ 4.17 ปรากฏว่าการทดสอบแบบไม่ใช้พารามิเตอร์ได้ค่า นัยสำคัญทางสถิติเท่ากับ 0.3275 ซึ่งมีค่ามากกว่าระดับนัยสำคัญที่กำหนดไว้ที่ 0.05 จึงไม่สามารถ ยอมรับสมมติฐานรองได้ คือสามารถสรุปได้ว่า ค่ามัธยฐานผลกระทบของค่าเสื่อมราคาและค่าใช้จ่าย ตัดจำหน่ายที่มีต่อกระแสเงินสดของกลุ่มอุตสาหกรรมสินค้าอุตสาหกรรมหลังมีการนำเอามาตรฐาน การบัญชี ฉบับที่ 19 มาใช้ไม่ต่ำกว่าอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติเมื่อเทียบกับผลกระทบของค่าเสื่อมราคา และค่าใช้จ่ายตัดจำหน่ายที่มีต่อกระแสเงินสดก่อนมีการนำเอามาตรฐานการบัญชี ฉบับที่ 19 มาใช้ เป็นไปในทางเดียวกันกับการทดสอบสมมติฐานค่าเฉลี่ยสองประชากรแบบจับคู่โดยวิธี Paired T-test

4.3.6.4 อัตราส่วนการลงทุนต่อ (Reinvestment ratio)

อัตราส่วนการลงทุนต่อมีค่าเฉลี่ยของอัตราส่วนช่วงก่อนมีการนำ มาตราฐานการบัญชี ฉบับที่ 19 มาใช้ คือ 0.6900 ซึ่งสูงกว่า 0.6875 ที่เป็นค่าเฉลี่ยของอัตราส่วนช่วง หลังมีการนำมาตรฐานการบัญชี ฉบับที่ 19 มาใช้ กล่าวได้ว่าหลังจากมีการนำมาตรฐานการบัญชี ฉบับที่ 19 มาใช้นั้นแสดงถึงประสิทธิภาพของกิจการเกี่ยวกับความสามารถในการลงทุนต่อ และรักษา ระดับทุนที่ต่ำกว่า เมื่อเทียบกับค่าเฉลี่ยของอัตราส่วนช่วงก่อนมีการนำมาตรฐานการบัญชี ฉบับที่ 19 มาใช้ แต่จากผลการทดสอบสมมติฐานค่าเฉลี่ยสองประชากรแบบจับคู่โดยวิธี Paired T-test ตาม ตารางที่ 4.17 ของอัตราส่วนการลงทุนต่อมีค่านัยสำคัญของการทดสอบทางสถิติเท่ากับ 0.1955 ซึ่งมี ค่ามากกว่าระดับนัยสำคัญที่กำหนดไว้ที่ 0.05 จึงไม่สามารถยอมรับสมมติฐานรองได้

เนื่องจากกลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยมีลักษณะการแจกแจงของข้อมูล แบบปกติจากผลการทดสอบการแจกแจงข้อมูลของประชากรตามวิธี Shapiro-Wilk Test of Normality ใน ตารางที่ 4.16 ที่มีค่านัยสำคัญ มากกว่าค่านัยสำคัญที่ตั้งไว้ที่ 0.05 ดังนั้นในการ สรุปผลการทดสอบสมมติฐานจึงใช้ผลตามการทดสอบ Paired T-test ซึ่งก็คืออัตราส่วนการลงทุนต่อ ของกลุ่มอุตสาหกรรมสินค้าอุตสาหกรรมหลังมีการนำเอามาตรฐานการบัญชี ฉบับที่ 19 มาใช้ไม่สูง กว่าอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติเมื่อเทียบกับอัตราส่วนการลงทุนต่อก่อนมีการนำเอามาตรฐานการบัญชี ฉบับที่ 19 มาใช้

4.3.6.5 เงินลงทุนในสินทรัพย์ถาวรเมื่อเทียบกับกระแสเงินสดสุทธิ

(Capital investment per dollar of cash)

เงินลงทุนในสินทรัพย์ถาวรเมื่อเทียบกับกระแสเงินสดสุทธิค่าเฉลี่ยของอัตราส่วนช่วงก่อนมีการนำมาตรฐานการบัญชี ฉบับที่ 19 มาใช้ คือ 3.5675 ซึ่งเท่ากับค่าเฉลี่ยของอัตราส่วนช่วงหลังมีการนำมาตรฐานการบัญชี ฉบับที่ 19 มาใช้ กล่าวได้ว่าหลังจากมีการนำมาตรฐานการบัญชี ฉบับที่ 19 มาใช้นั้นแสดงถึงกระแสเงินสดสุทธิที่กิจการทำมาหาได้นั้นมีความเพียงพอต่อการนำไปลงทุนกลับเข้าไปในสินทรัพย์ถาวร หรือการลงทุนกลับเข้าไปในสินทรัพย์ของกิจการในระดับที่พอๆกัน เมื่อเทียบกับค่าเฉลี่ยของอัตราส่วนช่วงก่อนมีการนำมาตรฐานการบัญชี ฉบับที่ 19 มาใช้ แต่จากผลการทดสอบสมมติฐานค่าเฉลี่ยสองประชากรแบบจับคู่โดยวิธี Paired T-test ตาม ตารางที่ 4.17 ของเงินลงทุนในสินทรัพย์ถาวรเมื่อเทียบกับกระแสเงินสดสุทธิ มีค่านัยสำคัญของการทดสอบทางสถิติเท่ากับ 0.500 ซึ่งมีค่ามากกว่าระดับนัยสำคัญที่กำหนดไว้ที่ 0.05 จึงไม่สามารถยอมรับสมมติฐานรองได้

เนื่องจากกลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยมีลักษณะการแจกแจงของข้อมูลแบบปกติจากผลการทดสอบการแจกแจงข้อมูลของประชากรตามวิธี Shapiro-Wilk Test of Normality ใน ตารางที่ 4.16 ที่มีค่านัยสำคัญ มากกว่าค่านัยสำคัญที่ตั้งไว้ที่ 0.05 ดังนั้นในการสรุปผลการทดสอบสมมติฐานจึงใช้ผลตามการทดสอบ Paired T-test ซึ่งก็คือเงินลงทุนในสินทรัพย์ถาวรเมื่อเทียบกับกระแสเงินสดสุทธิของกลุ่มอุตสาหกรรมสินค้าอุตสาหกรรม หลังมีการนำเอามาตรฐานการบัญชี ฉบับที่ 19 มาใช้ ไม่ต่ำกว่าอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติเมื่อเทียบกับเงินลงทุนในสินทรัพย์ถาวรเมื่อเทียบกับกระแสเงินสดสุทธิ ก่อนมีการนำเอามาตรฐานการบัญชี ฉบับที่ 19 มาใช้

4.3.6.6 ความสามารถในการจ่ายดอกเบี้ย (Interest coverage ratio)

ความสามารถในการจ่ายดอกเบี้ยมีค่าเฉลี่ยของอัตราส่วนช่วงก่อนมีการนำมาตรฐานการบัญชี ฉบับที่ 19 มาใช้ คือ 6.4975 ซึ่งเท่ากับค่าเฉลี่ยของอัตราส่วนช่วงหลังมีการนำมาตรฐานการบัญชี ฉบับที่ 19 มาใช้ กล่าวได้ว่าหลังจากมีการนำมาตรฐานการบัญชี ฉบับที่ 19 มาใช้นั้นแสดงถึงความสามารถของกิจการในการดำเนินงานให้เกิดกระแสเงินสดที่เพียงพอต่อการจ่ายชำระดอกเบี้ยได้พอๆกันเมื่อเทียบกับค่าเฉลี่ยของอัตราส่วนช่วงก่อนมีการนำมาตรฐานการบัญชี ฉบับที่ 19 มาใช้ แต่จากผลการทดสอบสมมติฐานค่าเฉลี่ยสองประชากรแบบจับคู่โดยวิธี Paired T-test ตาม ตารางที่ 4.17 ของความสามารถในการจ่ายดอกเบี้ย มีค่านัยสำคัญของการทดสอบทางสถิติเท่ากับ 0.500 ซึ่งมีค่ามากกว่าระดับนัยสำคัญที่กำหนดไว้ที่ 0.05 จึงไม่สามารถยอมรับสมมติฐานรองได้

เนื่องจากกลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยมีลักษณะการแจกแจงของข้อมูลแบบปกติจากผลการทดสอบการแจกแจงข้อมูลของประชากรตามวิธี Shapiro-Wilk Test of Normality ใน ตารางที่ 4.16 ที่มีค่านัยสำคัญ มากกว่าค่านัยสำคัญที่ตั้งไว้ที่ 0.05 ดังนั้นในการ

สรุปผลการทดสอบสมมติฐานจึงใช้ผลจากการทดสอบ Paired T-test ซึ่งก็คือความสามารถในการจ่ายดอกเบี้ยของกลุ่มอุตสาหกรรมสินค้าอุตสาหกรรมหลังมีการนำเอามาตรฐานการบัญชี ฉบับที่ 19 มาใช้ ไม่สูงกว่าอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติเมื่อเทียบกับความสามารถในการจ่ายดอกเบี้ยก่อนมีการนำเอามาตรฐานการบัญชี ฉบับที่ 19 มาใช้

4.3.6.7 อัตราผลตอบแทนของกระแสเงินสดต่อสินทรัพย์รวม

(Cash flow return on assets)

อัตราผลตอบแทนของกระแสเงินสดต่อสินทรัพย์รวมมีค่าเฉลี่ยของอัตราส่วนช่วงก่อนมีการนำมาตรฐานการบัญชี ฉบับที่ 19 มาใช้ คือ 0.1075 ซึ่งเท่ากับค่าเฉลี่ยของอัตราส่วนช่วงหลังมีการนำมาตรฐานการบัญชี ฉบับที่ 19 มาใช้ กล่าวได้ว่าหลังจากมีการนำมาตรฐานการบัญชี ฉบับที่ 19 มาใช้นั้นแสดงถึงกิจการไม่สามารถใช้สินทรัพย์ที่มีอยู่ในกิจการได้อย่างมีประสิทธิภาพและกำไรของกิจการนั้นก็จะมีคุณภาพพอๆกัน เมื่อเทียบกับค่าเฉลี่ยของอัตราส่วนช่วงก่อนมีการนำมาตรฐานการบัญชี ฉบับที่ 19 มาใช้ แต่จากผลการทดสอบสมมติฐานค่าเฉลี่ยสองประชากรแบบจับคู่โดยวิธี Paired T-test ตาม ตารางที่ 4.17 ของอัตราส่วนการลงทุนต่อมีค่านัยสำคัญของการทดสอบทางสถิติเท่ากับ 0.500 ซึ่งมีค่ามากกว่าระดับนัยสำคัญที่กำหนดไว้ที่ 0.05 จึงไม่สามารถยอมรับสมมติฐานรองได้

เนื่องจากกลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยมีลักษณะการแจกแจงของข้อมูลแบบปกติจากผลการทดสอบการแจกแจงข้อมูลของประชากรตามวิธี Shapiro-Wilk Test of Normality ใน ตารางที่ 4.16 ที่มีค่านัยสำคัญ มากกว่าค่านัยสำคัญที่ตั้งไว้ที่ 0.05 ดังนั้นในการสรุปผลการทดสอบสมมติฐานจึงใช้ผลจากการทดสอบ Paired T-test ซึ่งก็คืออัตราผลตอบแทนของกระแสเงินสดต่อสินทรัพย์รวมของกลุ่มอุตสาหกรรมสินค้าอุตสาหกรรมหลังมีการนำเอามาตรฐานการบัญชี ฉบับที่ 19 มาใช้ ไม่สูงกว่าอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติเมื่อเทียบกับอัตราผลตอบแทนของกระแสเงินสดต่อสินทรัพย์รวมก่อนมีการนำเอามาตรฐานการบัญชี ฉบับที่ 19 มาใช้

ตารางที่ 4.18 ตารางสรุปผลการทดสอบสมมติฐานการแจกแจงข้อมูลของอัตราส่วนจากกระแสเงินสด
 ที่ใช้วัดถึงคุณภาพกำไรตามวิธี Shapiro-Wilk Test of Normality ของกลุ่ม
อุตสาหกรรมอสังหาริมทรัพย์และก่อสร้างที่สมมติฐานค่านัยสำคัญเท่ากับ 0.05

ตัวแปรตาม	Sig.
Operating cash index	
BF	0.000
TFRF19	0.000
Cash flow adequacy	
BF	0.000
TFRF19	0.000
Depreciation/amortization impact ratio	
BF	0.000
TFRF19	0.000
Reinvestment ratio	
BF	0.000
TFRF19	0.000
Capital investment per dollar of cash	
BF	0.000
TFRF19	0.000
Interest coverage ratio	
BF	0.000
TFRF19	0.000
Cash flow return on assets	
BF	0.000
TFRF19	0.000

ตารางที่ 4.19 สรุปผลการทดสอบสมมติฐานความต่างของค่าเฉลี่ยสองกลุ่มประชากรแบบจับคู่ของอัตราส่วนจากกระแสเงินสดโดยใช้พารามิเตอร์ (Parametric) ตามวิธีของ Paired T-test และไม่ใช่พารามิเตอร์ (Non-Parametric) ตามวิธี Wilcoxon Signed-Rank Test ของกลุ่มอุตสาหกรรมอสังหาริมทรัพย์และก่อสร้าง

H_0 : คุณภาพกำไรก่อนการนำมาตราฐานการบัญชีปีที่19 มาใช้ ไม่ต่ำกว่าคุณภาพกำไรหลังจากที่มีการนำมาตราฐานการบัญชีปีที่19 มาใช้

H_A : คุณภาพกำไรก่อนการนำมาตราฐานการบัญชีปีที่19 มาใช้ ต่ำกว่าคุณภาพกำไรหลังจากที่มีการนำมาตราฐานการบัญชีปีที่19 มาใช้

ตัวแปรตาม	ความสัมพันธ์ที่คาดหวัง	ค่าเฉลี่ย	ค่ามัธยฐาน	P-Value (1-tail)		ผลตามวิธี Wilcoxon Signed-Rank Test
				Paired T-test	Wilcoxon Signed-Rank Test	
Operating cash index BF TFRF19	BF < TFRS19	1.1720 1.2096	0.2900 0.3600	0.1890	0.1930	ไม่สามารถปฏิเสธ H_0
Cash flow adequacy BF TFRF19	BF < TFRS19	0.4584 0.4720	0.2200 0.2000	0.2845	0.2490	ไม่สามารถปฏิเสธ H_0
Depreciation/amortization impact ratio BF TFRF19	BF > TFRS19	1.9812 1.9000	0.2200 0.2500	0.206	0.5000	ไม่สามารถปฏิเสธ H_0
Reinvestment ratio BF TFRF19	<u>BF < TFRS19*</u>	3.6508 3.1316	1.5700 1.2200	0.0690	0.0175	ปฏิเสธ H_0
Capital investment per dollar of cash BF TFRF19	<u>BF > TFRS19*</u>	0.8584 1.9816	0.0000 0.0000	0.1685	0.1725	ไม่สามารถปฏิเสธ H_0

ตารางที่ 4.19 (ต่อ) สรุปผลการทดสอบสมมติฐานความต่างของค่าเฉลี่ยสองกลุ่มประชากรแบบจับคู่ของอัตราส่วนจากกระแสเงินสดโดยใช้พารามิเตอร์ (Parametric) ตามวิธีของ Paired T-test และไม่ใช่พารามิเตอร์ (Non-Parametric) ตามวิธี Wilcoxon Signed-Rank Test ของกลุ่มอุตสาหกรรมอสังหาริมทรัพย์และก่อสร้าง

H_0 : คุณภาพกำไรก่อนการนำมาตราฐานการบัญชีปีที่19 มาใช้ ไม่ต่ำกว่าคุณภาพกำไรหลังจากที่มีการนำมาตราฐานการบัญชีปีที่19 มาใช้

H_A : คุณภาพกำไรก่อนการนำมาตราฐานการบัญชีปีที่19 มาใช้ ต่ำกว่าคุณภาพกำไรหลังจากที่มีการนำมาตราฐานการบัญชีปีที่19 มาใช้

ตัวแปรตาม	ความสัมพันธ์ที่คาดหวัง	ค่าเฉลี่ย	ค่ามัธยฐาน	P-Value (1-tail)		ผลตามวิธี Wilcoxon Signed-Rank Test
				Paired T-test	Wilcoxon Signed-Rank Test	
Interest coverage ratio BF TFRF19	BF < TFRS19	569.09 594.73	4.7600 4.7600	0.1640	0.0805	ไม่สามารถปฏิเสธ H_0
Cash flow return on assets BF TFRF19	BF < TFRS19	0.0780 0.0784	0.0500 0.0400	0.4450	0.3655	ไม่สามารถปฏิเสธ H_0

4.3.7 ผลการวิเคราะห์สถิติแยกตามกลุ่มอุตสาหกรรม – กลุ่มอุตสาหกรรมอสังหาริมทรัพย์และก่อสร้าง

ในการทดสอบการแจกแจงของประชากรแยกตามกลุ่มอุตสาหกรรม จะใช้การทดสอบตามวิธี Shapiro-Wilk Test เนื่องจากมีจำนวนประชากรต่ำกว่า 50 จากผลการทดสอบตามตารางที่ 4.18 ได้ผลค่านัยสำคัญของอัตราส่วนจากกระแสเงินสดจำนวน 7 อัตราส่วน คือ ดัชนีกระแสเงินสดจากการดำเนินงาน (Operating cash index) ความเพียงพอของกระแสเงินสดจากการดำเนินงาน (Cash flow adequacy) และ อัตราส่วนการลงทุนต่อ (Reinvestment ratio) เงินลงทุนในสินทรัพย์ถาวรเมื่อเทียบกับกระแสเงินสดสุทธิ (Capital investment per dollar of cash) ผลกระทบของ ค่าเสื่อมราคาและ ค่าใช้จ่ายตัดจำหน่ายที่มีต่อกระแสเงินสด (Depreciation/amortization impact ratio) อัตราส่วนความสามารถในการจ่ายดอกเบี้ย (Interest

coverage ratio) และ อัตราผลตอบแทนของกระแสเงินสดต่อสินทรัพย์รวม (Cash flow return on assets) มีค่านัยสำคัญน้อยกว่าระดับนัยสำคัญที่กำหนด ($\alpha = 0.05$) จึงไม่มีการแจกแจงแบบปกติ จึงส่งผลให้สถิติทดสอบที่เหมาะสมในการสรุปผลขั้นสุดท้ายของงานวิจัย คือ การทดสอบสมมติฐานโดยใช้พารามิเตอร์ตามวิธี Wilcoxon Signed-Rank Test และจากผลการวิจัยตาม ตารางที่ 4.19 ทำให้ได้ผลการทดสอบสมมติฐานค่าเฉลี่ยสองประชากรแบบจับคู่โดยวิธี Paired T-test และการทดสอบสมมติฐานค่ามัธยฐานของประชากรโดยวิธี Wilcoxon Signed-Rank Test ดังนี้

4.3.7.1 ดัชนีกระแสเงินสดจากการดำเนินงาน (Operating cash index)

ดัชนีกระแสเงินสดจากการดำเนินงานมีค่าเฉลี่ยของอัตราส่วนช่วงก่อนมีการนำมาตราฐานการบัญชี ฉบับที่ 19 มาใช้ คือ 1.1720 ซึ่งต่ำกว่า 1.2096 ที่เป็นค่าเฉลี่ยของอัตราส่วนช่วงหลังมีการนำมาตราฐานการบัญชี ฉบับที่ 19 มาใช้ กล่าวได้ว่าหลังจากมีการนำมาตราฐานการบัญชี ฉบับที่ 19 มาใช้นั้นการแสดงถึงคุณภาพของการดำเนินงานให้เกิดกระแสเงินสดที่สัมพันธ์ไปในทิศทางเดียวกันกับการเกิดกำไร และกำไรที่เกิดเป็นกำไรที่มีคุณภาพสูง เมื่อเทียบกับค่าเฉลี่ยของอัตราส่วนช่วงก่อนมีการนำมาตราฐานการบัญชี ฉบับที่ 19 มาใช้ แต่จากผลการทดสอบสมมติฐานค่าเฉลี่ยสองประชากรแบบจับคู่โดยวิธี Paired T-test ตาม ตารางที่ 4.19 ของดัชนีกระแสเงินสดจากการดำเนินงานมีค่านัยสำคัญของการทดสอบทางสถิติเท่ากับ 0.1890 ซึ่งมีค่ามากกว่าระดับนัยสำคัญที่กำหนดไว้ที่ 0.05 จึงไม่สามารถยอมรับสมมติฐานรองได้ ซึ่งก็คือค่าเฉลี่ยดัชนีกระแสเงินสดจากการดำเนินงานของกลุ่มอุตสาหกรรมอสังหาริมทรัพย์และก่อสร้างหลังมีการนำเอามาตรฐานการบัญชี ฉบับที่ 19 มาใช้ ไม่สูงกว่าอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ เมื่อเทียบกับดัชนีกระแสเงินสดจากการดำเนินงานก่อนมีการนำเอามาตรฐานการบัญชี ฉบับที่ 19 มาใช้

เนื่องจากกลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยไม่มีลักษณะการแจกแจงของข้อมูลแบบปกติจากผลการทดสอบการแจกแจงข้อมูลของประชากรตามวิธี Shapiro-Wilk Test of Normality ใน ตารางที่ 4.18 ที่มีค่านัยสำคัญต่ำกว่าค่านัยสำคัญที่ตั้งไว้ที่ 0.05 ดังนั้นในการสรุปผลการทดสอบสมมติฐานจึงใช้ผลจากการทดสอบแบบไม่ใช้พารามิเตอร์ตามวิธี Wilcoxon Signed-Rank Test โดยมีผลการทดสอบตาม ตารางที่ 4.19 ปรากฏว่าการทดสอบแบบไม่ใช้พารามิเตอร์ได้ค่านัยสำคัญทางสถิติเท่ากับ 0.1930 ซึ่งมีค่ามากกว่าระดับนัยสำคัญที่กำหนดไว้ที่ 0.05 จึงไม่สามารถยอมรับสมมติฐานรองได้ คือสามารถสรุปได้ว่า ค่ามัธยฐานดัชนีกระแสเงินสดจากการดำเนินงานของกลุ่มอุตสาหกรรมอสังหาริมทรัพย์และก่อสร้างหลังมีการนำเอามาตรฐานการบัญชี ฉบับที่ 19 มาใช้ ไม่สูงกว่าอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ เมื่อเทียบกับดัชนีกระแสเงินสดจากการดำเนินงานก่อนมีการนำเอามาตรฐานการบัญชี ฉบับที่ 19 มาใช้

4.3.7.2 ความเพียงพอของกระแสเงินสดจากการดำเนินงาน

(Cash flow adequacy)

ความเพียงพอของกระแสเงินสดจากการดำเนินงานมีค่าเฉลี่ยของอัตราส่วนช่วงก่อนมีการนำมาตรฐานการบัญชี ฉบับที่ 19 มาใช้ คือ 0.4584 ซึ่งต่ำกว่า 0.4720 ที่เป็นค่าเฉลี่ยของอัตราส่วนช่วงหลังมีการนำมาตรฐานการบัญชี ฉบับที่ 19 มาใช้ กล่าวได้ว่าหลังจากมีการนำมาตรฐานการบัญชี ฉบับที่ 19 มาใช้นั้นแสดงถึงความสามารถในการดำเนินให้เกิดกระแสเงินสดที่เพียงพอต่อการชำระคืนหนี้สิน จ่ายปันผล และการลงทุนได้สูงขึ้น เมื่อเทียบกับค่าเฉลี่ยของอัตราส่วนช่วงก่อนมีการนำมาตรฐานการบัญชี ฉบับที่ 19 มาใช้ แต่จากผลการทดสอบสมมติฐานค่าเฉลี่ยสองประชากรแบบจับคู่โดยวิธี Paired T-test ตาม ตารางที่ 4.19 ของความเพียงพอของกระแสเงินสดจากการดำเนินงานมีค่านัยสำคัญของการทดสอบทางสถิติเท่ากับ 0.1890 ซึ่งมีค่ามากกว่าระดับนัยสำคัญที่กำหนดไว้ที่ 0.05 จึงไม่สามารถยอมรับสมมติฐานรองได้ ซึ่งก็คือค่าเฉลี่ยความเพียงพอของกระแสเงินสดจากการดำเนินงานของกลุ่มอุตสาหกรรมอสังหาริมทรัพย์และก่อสร้างหลังมีการนำเอามาตรฐานการบัญชี ฉบับที่ 19 มาใช้ ไม่สูงกว่าอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติเมื่อเทียบกับค่าเฉลี่ยความเพียงพอของกระแสเงินสดจากการดำเนินงานก่อนมีการนำเอามาตรฐานการบัญชี ฉบับที่ 19 มาใช้

เนื่องจากกลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยไม่มีลักษณะการแจกแจงของข้อมูลแบบปกติจากผลการทดสอบการแจกแจงข้อมูลของประชากรตามวิธี Shapiro-Wilk Test of Normality ใน ตารางที่ 4.18 ที่มีค่านัยสำคัญต่ำกว่าค่านัยสำคัญที่ตั้งไว้ที่ 0.05 ดังนั้นในการสรุปผลการทดสอบสมมติฐานจึงใช้ผลตามการทดสอบแบบไม่ใช้พารามิเตอร์ตามวิธี Wilcoxon Signed-Rank Test โดยมีผลการทดสอบตาม ตารางที่ 4.19 ปรากฏว่าการทดสอบแบบไม่ใช้พารามิเตอร์ได้ค่านัยสำคัญทางสถิติเท่ากับ 0.1930 ซึ่งมีค่ามากกว่าระดับนัยสำคัญที่กำหนดไว้ที่ 0.05 จึงไม่สามารถยอมรับสมมติฐานรองได้ คือสามารถสรุปได้ว่า ค่านัยฐานความเพียงพอของกระแสเงินสดของกลุ่มอุตสาหกรรมอสังหาริมทรัพย์และก่อสร้างหลังมีการนำเอามาตรฐานการบัญชี ฉบับที่ 19 มาใช้ ไม่สูงกว่าอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติเมื่อเทียบกับความเพียงพอของกระแสเงินสดก่อนมีการนำเอามาตรฐานการบัญชี ฉบับที่ 19 มาใช้ เป็นไปในทางเดียวกันกับการทดสอบสมมติฐานค่าเฉลี่ยสองประชากรแบบจับคู่โดยวิธี Paired T-test

4.3.7.3 ผลกระทบของค่าเสื่อมราคาและค่าใช้จ่ายตัดจำหน่ายที่มีต่อ

กระแสเงินสด (Depreciation/amortization impact ratio)

ผลกระทบของค่าเสื่อมราคาและค่าใช้จ่ายตัดจำหน่ายที่มีต่อกระแสเงินสดมีค่าเฉลี่ยของอัตราส่วนช่วงก่อนมีการนำมาตรฐานการบัญชี ฉบับที่ 19 มาใช้ คือ 1.9812 ซึ่งสูงกว่า 1.9000 ที่เป็นค่าเฉลี่ยของอัตราส่วนช่วงหลังมีการนำมาตรฐานการบัญชี ฉบับที่ 19 มาใช้ กล่าวได้ว่าหลังจากมีการนำมาตรฐานการบัญชี ฉบับที่ 19 มาใช้นั้นบริษัทมีประสิทธิภาพการทำงานของ

กิจการในการดำเนินงานให้กระแสเงินสดที่มากพอและค่าใช้จ่ายมีผลกระทบน้อยมากเมื่อเทียบกับกระแสเงินสดที่มีอยู่สูงกว่าเมื่อเทียบกับค่าเฉลี่ยของอัตราส่วนช่วงก่อนมีการนำมาตรฐานการบัญชีฉบับที่ 19 มาใช้ แต่จากผลการทดสอบสมมติฐานค่าเฉลี่ยสองประชากรแบบจับคู่โดยวิธี Paired T-test ตาม ตารางที่ 4.19 ของผลกระทบของค่าเสื่อมราคาและค่าใช้จ่ายตัดจำหน่ายที่มีต่อกระแสเงินสดมีค่านัยสำคัญของการทดสอบทางสถิติเท่ากับ 0.2845 ซึ่งมีค่ามากกว่าระดับนัยสำคัญที่กำหนดไว้ที่ 0.05 จึงไม่สามารถยอมรับสมมติฐานรองได้ ซึ่งก็คือผลกระทบของค่าเสื่อมราคาและค่าใช้จ่ายตัดจำหน่ายที่มีต่อกระแสเงินสดของกลุ่มอุตสาหกรรมอสังหาริมทรัพย์และก่อสร้างหลังมีการนำเอามาตรฐานการบัญชี ฉบับที่ 19 มาใช้ ไม่ต่ำกว่าอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติเมื่อเทียบกับผลกระทบของค่าเสื่อมราคาและค่าใช้จ่ายตัดจำหน่ายที่มีต่อกระแสเงินสดก่อนมีการนำเอามาตรฐานการบัญชี ฉบับที่ 19 มาใช้

เนื่องจากกลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยไม่มีลักษณะการแจกแจงของข้อมูลแบบปกติจากผลการทดสอบการแจกแจงข้อมูลของประชากรตามวิธี Shapiro-Wilk Test of Normality ใน ตารางที่ 4.18 ที่มีค่านัยสำคัญต่ำกว่าค่านัยสำคัญที่ตั้งไว้ที่ 0.05 ดังนั้นในการสรุปผลการทดสอบสมมติฐานจึงใช้ผลตามการทดสอบแบบไม่ใช้พารามิเตอร์ตามวิธี Wilcoxon Signed-Rank Test โดยมีผลการทดสอบตาม ตารางที่ 4.19 ปรากฏว่าการทดสอบแบบไม่ใช้พารามิเตอร์ได้ค่านัยสำคัญทางสถิติเท่ากับ 0.500 ซึ่งมีค่ามากกว่าระดับนัยสำคัญที่กำหนดไว้ที่ 0.05 จึงไม่สามารถยอมรับสมมติฐานรองได้ คือสามารถสรุปได้ว่า ค่ามัธยฐานผลกระทบของค่าเสื่อมราคาและค่าใช้จ่ายตัดจำหน่ายที่มีต่อกระแสเงินสดของกลุ่มอุตสาหกรรมอสังหาริมทรัพย์และก่อสร้างหลังมีการนำเอามาตรฐานการบัญชี ฉบับที่ 19 มาใช้ ไม่ต่ำกว่าอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติเมื่อเทียบกับผลกระทบของค่าเสื่อมราคาและค่าใช้จ่ายตัดจำหน่ายที่มีต่อกระแสเงินสดก่อนมีการนำเอามาตรฐานการบัญชี ฉบับที่ 19 มาใช้ เป็นไปในทางเดียวกันกับการทดสอบสมมติฐานค่าเฉลี่ยสองประชากรแบบจับคู่โดยวิธี Paired T-test

4.3.7.4 อัตราส่วนการลงทุนต่อ (Reinvestment ratio)

อัตราส่วนการลงทุนต่อมีค่าเฉลี่ยของอัตราส่วนช่วงก่อนมีการนำมาตรฐานการบัญชี ฉบับที่ 19 มาใช้ คือ 3.6508 ซึ่งสูงกว่า 3.1316 ที่เป็นค่าเฉลี่ยของอัตราส่วนช่วงหลังมีการนำมาตรฐานการบัญชี ฉบับที่ 19 มาใช้ กล่าวได้ว่าหลังจากมีการนำมาตรฐานการบัญชี ฉบับที่ 19 มาใช้นั้นแสดงถึงประสิทธิภาพของกิจการเกี่ยวกับความสามารถในการลงทุนต่อ และรักษาระดับทุนที่ต่ำกว่า เมื่อเทียบกับค่าเฉลี่ยของอัตราส่วนช่วงก่อนมีการนำมาตรฐานการบัญชี ฉบับที่ 19 มาใช้ แต่จากผลการทดสอบสมมติฐานค่าเฉลี่ยสองประชากรแบบจับคู่โดยวิธี Paired T-test ตาม ตารางที่ 4.19 ของอัตราส่วนการลงทุนต่อมีค่านัยสำคัญของการทดสอบทางสถิติเท่ากับ 0.0690 ซึ่งมีค่ามากกว่าระดับนัยสำคัญที่กำหนดไว้ที่ 0.05 จึงไม่สามารถยอมรับสมมติฐานรองได้ ซึ่งก็คือ

อัตราส่วนการลงทุนต่อของกลุ่มอุตสาหกรรมอสังหาริมทรัพย์และก่อสร้างหลังมีการนำเอามาตรฐานการบัญชี ฉบับที่ 19 มาใช้ไม่สูงกว่าอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติเมื่อเทียบกับอัตราส่วนการลงทุนต่อก่อนมีการนำเอามาตรฐานการบัญชี ฉบับที่ 19 มาใช้

เนื่องจากกลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยไม่มีลักษณะการแจกแจงของข้อมูลแบบปกติจากผลการทดสอบการแจกแจงข้อมูลของประชากรตามวิธี Shapiro-Wilk Test of Normality ใน ตารางที่ 4.18 ที่มีค่านัยสำคัญต่ำกว่าค่านัยสำคัญที่ตั้งไว้ที่ 0.05 ดังนั้นในการสรุปผลการทดสอบสมมติฐานจึงใช้ผลตามการทดสอบแบบไม่ใช้พารามิเตอร์ตามวิธี Wilcoxon Signed-Rank Test โดยมีผลการทดสอบตาม ตารางที่ 4.19 ปรากฏว่าการทดสอบแบบไม่ใช้พารามิเตอร์ได้ค่านัยสำคัญทางสถิติเท่ากับ 0.0175 ซึ่งมีค่าน้อยกว่าระดับนัยสำคัญที่กำหนดไว้ที่ 0.05 จึงไม่สามารถยอมรับสมมติฐานรองได้ คือสามารถสรุปได้ว่า ค่านัยฐานอัตราส่วนการลงทุนต่อของกลุ่มอุตสาหกรรมอสังหาริมทรัพย์และก่อสร้างหลังมีการนำเอามาตรฐานการบัญชี ฉบับที่ 19 มาใช้สูงกว่าอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติเมื่อเทียบกับอัตราส่วนการลงทุนต่อก่อนมีการนำเอามาตรฐานการบัญชี ฉบับที่ 19 มาใช้

4.3.7.5 เงินลงทุนในสินทรัพย์ถาวรเมื่อเทียบกับกระแสเงินสดสุทธิ

(Capital investment per dollar of cash)

เงินลงทุนในสินทรัพย์ถาวรเมื่อเทียบกับกระแสเงินสดสุทธิมีค่าเฉลี่ยของอัตราส่วนช่วงก่อนมีการนำมาตรฐานการบัญชี ฉบับที่ 19 มาใช้ คือ 0.8584 ซึ่งต่ำกว่า 1.9816 ที่เป็นค่าเฉลี่ยของอัตราส่วนช่วงหลังมีการนำมาตรฐานการบัญชี ฉบับที่ 19 มาใช้ กล่าวได้ว่าหลังจากมีการนำมาตรฐานการบัญชี ฉบับที่ 19 มาใช้นั้นแสดงถึงกระแสเงินสดสุทธิที่กิจการทำมาหาได้นั้นมีความเพียงพอต่อการนำไปลงทุนกลับเข้าไปในสินทรัพย์ถาวร หรือการลงทุนกลับเข้าไปในสินทรัพย์ของกิจการมากกว่า เมื่อเทียบกับค่าเฉลี่ยของอัตราส่วนช่วงก่อนมีการนำมาตรฐานการบัญชี ฉบับที่ 19 มาใช้ แต่จากผลการทดสอบสมมติฐานค่าเฉลี่ยสองประชากรแบบจับคู่โดยวิธี Paired T-test ตาม ตารางที่ 4.19 ของเงินลงทุนในสินทรัพย์ถาวรเมื่อเทียบกับกระแสเงินสดสุทธิ มีค่านัยสำคัญของการทดสอบทางสถิติเท่ากับ 0.1685 ซึ่งมีความมากกว่าระดับนัยสำคัญที่กำหนดไว้ที่ 0.05 จึงไม่สามารถยอมรับสมมติฐานรองได้ ซึ่งก็คือเงินลงทุนในสินทรัพย์ถาวรเมื่อเทียบกับกระแสเงินสดสุทธิของกลุ่มอุตสาหกรรมอสังหาริมทรัพย์และก่อสร้างหลังมีการนำเอามาตรฐานการบัญชี ฉบับที่ 19 มาใช้ไม่ต่ำกว่าอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติเมื่อเทียบกับเงินลงทุนในสินทรัพย์ถาวรเมื่อเทียบกับกระแสเงินสดสุทธิก่อนมีการนำเอามาตรฐานการบัญชี ฉบับที่ 19 มาใช้

เนื่องจากกลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยไม่มีลักษณะการแจกแจงของข้อมูลแบบปกติจากผลการทดสอบการแจกแจงข้อมูลของประชากรตามวิธี Shapiro-Wilk Test of Normality ใน ตารางที่ 4.18 ที่มีค่านัยสำคัญต่ำกว่าค่านัยสำคัญที่ตั้งไว้ที่ 0.05 ดังนั้นในการสรุปผล

การทดสอบสมมติฐานจึงใช้ผลจากการทดสอบแบบไม่ใช้พารามิเตอร์ตามวิธี Wilcoxon Signed-Rank Test โดยมีผลการทดสอบตาม ตารางที่ 4.19 ปรากฏว่าการทดสอบแบบไม่ใช้พารามิเตอร์ได้ค่านัยสำคัญทางสถิติเท่ากับ 0.1725 ซึ่งมีค่ามากกว่าระดับนัยสำคัญที่กำหนดไว้ที่ 0.05 จึงไม่สามารถยอมรับสมมติฐานรองได้ คือสามารถสรุปได้ว่า ค่ามัธยฐานเงินลงทุนในสินทรัพย์ถาวรเมื่อเทียบกับกระแสเงินสดสุทธิของกลุ่มอุตสาหกรรมอสังหาริมทรัพย์และก่อสร้างหลังมีการนำเอามาตรฐานการบัญชี ฉบับที่ 19 มาใช้ ไม่ต่ำกว่าอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติเมื่อเทียบกับเงินลงทุนในสินทรัพย์ถาวรเมื่อเทียบกับกระแสเงินสดสุทธิ ก่อนมีการนำเอามาตรฐานการบัญชี ฉบับที่ 19 มาใช้ เป็นไปในทางเดียวกันกับการทดสอบสมมติฐานค่าเฉลี่ยสองประชากรแบบจับคู่โดยวิธี Paired T-test

4.3.7.6 ความสามารถในการจ่ายดอกเบี้ย (Interest coverage ratio)

ความสามารถในการจ่ายดอกเบี้ยมีค่าเฉลี่ยของอัตราส่วนช่วงก่อนมีการนำมาตรฐานการบัญชี ฉบับที่ 19 มาใช้ คือ 569.0896 ซึ่งต่ำกว่า 594.7308 ที่เป็นค่าเฉลี่ยของอัตราส่วนช่วงหลังมีการนำมาตรฐานการบัญชี ฉบับที่ 19 มาใช้ กล่าวได้ว่าหลังจากมีการนำมาตรฐานการบัญชี ฉบับที่ 19 มาใช้นั้นแสดงถึงความสามารถของกิจการในการดำเนินงานให้เกิดกระแสเงินสดที่เพียงพอต่อการจ่ายชำระดอกเบี้ยได้สูงขึ้น เมื่อเทียบกับค่าเฉลี่ยของอัตราส่วนช่วงก่อนมีการนำมาตรฐานการบัญชี ฉบับที่ 19 มาใช้ แต่จากผลการทดสอบสมมติฐานค่าเฉลี่ยสองประชากรแบบจับคู่โดยวิธี Paired T-test ตาม ตารางที่ 4.19 ของความสามารถในการจ่ายดอกเบี้ย มีค่านัยสำคัญของการทดสอบทางสถิติเท่ากับ 0.1640 ซึ่งมีค่ามากกว่าระดับนัยสำคัญที่กำหนดไว้ที่ 0.05 จึงไม่สามารถยอมรับสมมติฐานรองได้ ซึ่งก็คือความสามารถในการจ่ายดอกเบี้ยของกลุ่มอุตสาหกรรมอสังหาริมทรัพย์และก่อสร้างหลังมีการนำเอามาตรฐานการบัญชี ฉบับที่ 19 มาใช้ ไม่สูงกว่าอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติเมื่อเทียบกับความสามารถในการจ่ายดอกเบี้ยก่อนมีการนำเอามาตรฐานการบัญชี ฉบับที่ 19 มาใช้

เนื่องจากกลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยไม่มีลักษณะการแจกแจงของข้อมูลแบบปกติจากผลการทดสอบการแจกแจงข้อมูลของประชากรตามวิธี Shapiro-Wilk Test of Normality ใน ตารางที่ 4.18 ที่มีค่านัยสำคัญต่ำกว่าค่านัยสำคัญที่ตั้งไว้ที่ 0.05 ดังนั้นในการสรุปผลการทดสอบสมมติฐานจึงใช้ผลจากการทดสอบแบบไม่ใช้พารามิเตอร์ตามวิธี Wilcoxon Signed-Rank Test โดยมีผลการทดสอบตาม ตารางที่ 4.19 ปรากฏว่าการทดสอบแบบไม่ใช้พารามิเตอร์ได้ค่านัยสำคัญทางสถิติเท่ากับ 0.0805 ซึ่งมีค่ามากกว่าระดับนัยสำคัญที่กำหนดไว้ที่ 0.05 จึงไม่สามารถยอมรับสมมติฐานรองได้ คือสามารถสรุปได้ว่า ค่ามัธยฐานความสามารถในการจ่ายดอกเบี้ยของกลุ่มอุตสาหกรรมอสังหาริมทรัพย์และก่อสร้างหลังมีการนำเอามาตรฐานการบัญชี ฉบับที่ 19 มาใช้ ไม่สูงกว่าอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติเมื่อเทียบกับความสามารถในการจ่ายดอกเบี้ยก่อนมีการนำเอามาตรฐาน

การบัญชี ฉบับที่ 19 มาใช้ เป็นไปในทางเดียวกันกับการทดสอบสมมติฐานค่าเฉลี่ยสองประชากรแบบจับคู่โดยวิธี Paired T-test

4.3.7.7 อัตราผลตอบแทนของกระแสเงินสดต่อสินทรัพย์รวม

(Cash flow return on assets)

อัตราผลตอบแทนของกระแสเงินสดต่อสินทรัพย์รวมมีค่าเฉลี่ยของอัตราส่วนช่วงก่อนมีการนำมาตรฐานการบัญชี ฉบับที่ 19 มาใช้ คือ 0.0780 ซึ่งต่ำกว่า 0.0784 ที่เป็นค่าเฉลี่ยของอัตราส่วนช่วงหลังมีการนำมาตรฐานการบัญชี ฉบับที่ 19 มาใช้ กล่าวได้ว่าหลังจากมีการนำมาตรฐานการบัญชี ฉบับที่ 19 มาใช้นั้นแสดงถึงกิจการไม่สามารถใช้สินทรัพย์ที่มีอยู่ในกิจการได้อย่างมีประสิทธิภาพและกำไรของกิจการนั้นก็จะมีคุณภาพสูง เมื่อเทียบกับค่าเฉลี่ยของอัตราส่วนช่วงก่อนมีการนำมาตรฐานการบัญชี ฉบับที่ 19 มาใช้ แต่จากผลการทดสอบสมมติฐานค่าเฉลี่ยสองประชากรแบบจับคู่โดยวิธี Paired T-test ตาม ตารางที่ 4.19 ของอัตราส่วนการลงทุนต่อมีค่านัยสำคัญของการทดสอบทางสถิติเท่ากับ 0.4450 ซึ่งมีค่ามากกว่าระดับนัยสำคัญที่กำหนดไว้ที่ 0.05 จึงไม่สามารถยอมรับสมมติฐานรองได้ ซึ่งก็คืออัตราผลตอบแทนของกระแสเงินสดต่อสินทรัพย์รวมของกลุ่มอุตสาหกรรมอสังหาริมทรัพย์และก่อสร้างหลังมีการนำเอามาตรฐานการบัญชี ฉบับที่ 19 มาใช้ ไม่สูงกว่าอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ เมื่อเทียบกับอัตราผลตอบแทนของกระแสเงินสดต่อสินทรัพย์รวมก่อนมีการนำเอามาตรฐานการบัญชี ฉบับที่ 19 มาใช้

เนื่องจากกลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยไม่มีลักษณะการแจกแจงของข้อมูลแบบปกติจากผลการทดสอบการแจกแจงข้อมูลของประชากรตามวิธี Shapiro-Wilk Test of Normality ใน ตารางที่ 4.18 ที่มีค่านัยสำคัญต่ำกว่าค่านัยสำคัญที่ตั้งไว้ที่ 0.05 ดังนั้นในการสรุปผลการทดสอบสมมติฐานจึงใช้ผลตามการทดสอบแบบไม่ใช้พารามิเตอร์ตามวิธี Wilcoxon Signed-Rank Test โดยมีผลการทดสอบตาม ตารางที่ 4.19 ปรากฏว่าการทดสอบแบบไม่ใช้พารามิเตอร์ได้ค่านัยสำคัญทางสถิติเท่ากับ 0.3655 ซึ่งมีค่ามากกว่าระดับนัยสำคัญที่กำหนดไว้ที่ 0.05 จึงไม่สามารถยอมรับสมมติฐานรองได้ คือสามารถสรุปได้ว่า ค่านัยฐานอัตราผลตอบแทนของกระแสเงินสดต่อสินทรัพย์รวมของกลุ่มอุตสาหกรรมอสังหาริมทรัพย์และก่อสร้างหลังมีการนำเอามาตรฐานการบัญชี ฉบับที่ 19 มาใช้ ไม่สูงกว่าอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ เมื่อเทียบกับอัตราผลตอบแทนของกระแสเงินสดต่อสินทรัพย์รวมก่อนมีการนำเอามาตรฐานการบัญชี ฉบับที่ 19 มาใช้ เป็นไปในทางเดียวกันกับการทดสอบสมมติฐานค่าเฉลี่ยสองประชากรแบบจับคู่โดยวิธี Paired T-test

บทที่ 5

สรุปผลการวิจัย การอภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

ในบทนี้จะสรุปผลการวิจัย จากการรวบรวมข้อมูลและนำมาหาค่าทางสถิติแล้ว โดยจะแบ่งเนื้อหาในบทนี้ออกเป็น 2 ส่วน ได้แก่

5.1 สรุปผลการวิจัย

5.2 ข้อเสนอแนะจากการวิจัย

5.1 สรุปผลการวิจัย

งานวิจัยนี้ศึกษาเกี่ยวกับผลกระทบของการนำมาตราฐานการบัญชี ฉบับที่ 19 “เรื่องผลประโยชน์พนักงาน” มาใช้ ที่มีต่อคุณภาพกำไร โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาผลกระทบของการนำมาตราฐานการบัญชีฉบับที่ 19 เรื่องผลประโยชน์พนักงานมาใช้ที่มีต่อคุณภาพกำไรของบริษัทในตลาดหลักทรัพย์และศึกษาผลกระทบของมาตรฐานการบัญชีฉบับที่ 19 เรื่องผลประโยชน์พนักงานที่มีต่อคุณภาพกำไรแยกตามกลุ่มอุตสาหกรรมของบริษัทที่จดทะเบียนในตลาดหลักทรัพย์ โดยกลุ่มตัวอย่างที่เลือกศึกษา คือบริษัทในกลุ่ม SET100 ที่อยู่ในตลาดหลักทรัพย์ จำนวน 81 บริษัท โดยเก็บรวบรวมข้อมูลรายงานทางการเงินปี 2553 และ 2554 ของกลุ่มที่ศึกษา และนำมาทดสอบด้วยโปรแกรม SPSS for window โดยใช้ค่าสถิติทดสอบ Kolmogorov-Smirnov Test of Normality, Shapiro-Wilk Test, Paired T-test และ Wilcoxon Signed-Rank จากการวิเคราะห์ผลกระทบที่อาจเกิดขึ้นต่อคุณภาพกำไรของบริษัททำให้ได้สมมติฐานว่า การนำมาตราฐาน ฉบับที่ 19 เรื่องผลประโยชน์พนักงานมาใช้จะส่งผลให้มีอัตราส่วนดัชนีกระแสเงินสดจากการดำเนินงาน (Operating cash index) ที่สูงขึ้น จากผลการคำนวณพบว่าอัตราส่วนกระแสเงินสดที่บ่งบอกถึงคุณภาพกำไรของบริษัทที่ให้ค่าเฉลี่ยของข้อมูลเป็นไปตามที่คาดหวังคือ อัตราส่วนดัชนีกระแสเงินสดจากการดำเนินงาน (Operating cash index) อัตราส่วนความเพียงพอของกระแสเงินสดจากการดำเนินงาน (Cash flow adequacy) อัตราส่วนผลกระทบของค่าเสื่อมราคาและค่าใช้จ่ายตัดจำหน่ายที่มีต่อกระแสเงินสด (Depreciation/amortization impact ratio) และอัตราส่วนความสามารถในการจ่ายดอกเบี้ย (Interest coverage ratio) เพื่อหาว่าคุณภาพกำไรที่ได้นี้เพิ่มขึ้นอย่างมีนัยสำคัญหรือไม่ จึงนำมาทดสอบผลการวิจัยด้วยวิธีทางสถิติ แต่เนื่องด้วยการแจกแจงของข้อมูลนั้น ไม่เป็นการแจกแจงแบบปกติ จึงสรุปการทดสอบโดยใช้ค่ามัธยฐานตามวิธี Wilcoxon Rank test เมื่อทดสอบความด้วยระดับนัยสำคัญทางสถิติที่ 0.05 แล้วพบว่าไม่มีเพียงอัตราส่วนดัชนีกระแสเงินสดจากการดำเนินงาน

เท่านั้นที่มี ค่ามัธยฐานดัชนีกระแสเงินสดจากการดำเนินงานหลังมีการนำเอามาตรฐานการบัญชี ฉบับที่ 19 มาใช้สูงกว่าอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติเมื่อเทียบกับดัชนีกระแสเงินสดจากการดำเนินงานก่อนมีการนำเอามาตรฐานการบัญชี ฉบับที่ 19 มาใช้ ซึ่งเป็นตัวบ่งบอกว่าหลังมีการนำเอามาตรฐานการบัญชี ฉบับที่ 19 มาใช้กิจการมีความสามารถในการสร้างกระแสเงินสดจากการดำเนินงานโดยเปรียบเทียบกับกำไรสุทธิสูงขึ้น ซึ่งถือว่าเป็นกำไรของกิจการหลังจากมีการปรับใช้ตามมาตรฐานการบัญชี ฉบับที่ 19 แล้วนั้นส่งผลให้มีคุณภาพกำไรที่สูงขึ้น

ดังนั้นจึงสรุปได้ว่าการที่นำเอามาตรฐานการบัญชี ฉบับที่ 19 “เรื่องผลประโยชน์พนักงาน” มาใช้นั้นส่งผลให้กิจการมีความสามารถในการสร้างกระแสเงินสดจากการดำเนินงานโดยเปรียบเทียบกับกำไรสุทธิสูงขึ้นอย่างมีนัยสำคัญ แต่ไม่ส่งผลต่อคุณภาพกำไรด้านอื่นๆ ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ 0.05 สอดคล้องไปในทางเดียวกับผลวิจัยของ David-Friday et al. (1999) ว่าการรับรู้หนี้สินจากผลประโยชน์หลังออกจากงานที่มีความสัมพันธ์ต่อน้ำหนักของการทดสอบราคาตลาดเมื่อเทียบกับก่อนหน้าการนำเอามาตรฐานทางการบัญชีมาใช้

นอกจากนี้ผู้วิจัยยังได้ศึกษาแยกออกเป็นกลุ่มอุตสาหกรรมเพื่อศึกษาผลกระทบที่มีต่อแต่ละอุตสาหกรรมพบว่า มีจำนวน 5 กลุ่มอุตสาหกรรม คือ กลุ่มอุตสาหกรรมเกษตรและอุตสาหกรรมอาหาร กลุ่มอุตสาหกรรมเทคโนโลยีจำนวน กลุ่มอุตสาหกรรมทรัพยากรจำนวน กลุ่มอุตสาหกรรมธุรกิจการเงินจำนวน และกลุ่มอุตสาหกรรมสินค้าอุตสาหกรรม ซึ่งไม่มีกลุ่มอุตสาหกรรมใดที่การนำเอามาตรฐานการบัญชี ฉบับที่ 19 “เรื่องผลประโยชน์พนักงาน” มาใช้ส่งผลต่ออัตราส่วนกระแสเงินสดที่แสดงถึงคุณภาพกำไรของบริษัทแตกต่างจากก่อนการนำมาใช้อย่างมีสาระสำคัญที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ 0.05 มีจำนวนสองกลุ่มอุตสาหกรรม คือ กลุ่มอุตสาหกรรมบริการ และกลุ่มอุตสาหกรรมอสังหาริมทรัพย์และก่อสร้าง โดยที่ผลของการวิเคราะห์ทางสถิติให้ผลการวิจัยดังนี้

5.1.1 กลุ่มอุตสาหกรรมเกษตรและอุตสาหกรรมอาหาร

อัตราส่วนกระแสเงินสดที่บ่งบอกถึงคุณภาพกำไรของบริษัทที่ให้ค่าเฉลี่ยของข้อมูลเป็นไปตามที่คาดหวังคือ อัตราส่วนการลงทุนต่อ (Reinvestment ratio) ถึงแม้ค่าเฉลี่ยที่ได้จะเป็นไปตามที่คาดหวังคือมีคุณภาพกำไรสูงกว่าก่อนมีการนำเอามาตรฐานการบัญชี ฉบับที่ 19 มาใช้ แต่จากผลสรุปการทดสอบโดยใช้ค่าทางสถิติค่าเฉลี่ย Pair T-test และค่ามัธยฐานตามวิธี Wilcoxon Rank test ด้วยระดับนัยสำคัญทางสถิติที่ 0.05 แล้วพบว่าไม่มีอัตราส่วนใดที่ส่งผลให้คุณภาพกำไรหลังมีการนำเอามาตรฐานการบัญชี ฉบับที่ 19 มาใช้สูงกว่าอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติสามารถสรุปได้ว่าการนำเอามาตรฐานการบัญชี ฉบับที่ 19 มาใช้ไม่มีผลต่อฐานะการเงิน และผลการดำเนินงานของบริษัทในกลุ่มอุตสาหกรรมเกษตรและอุตสาหกรรมอาหารอย่างมีสาระสำคัญ

5.1.2 กลุ่มอุตสาหกรรมเทคโนโลยี

อัตราส่วนกระแสเงินสดที่บ่งบอกถึงคุณภาพกำไรของบริษัทที่ให้ค่าเฉลี่ยของข้อมูลเป็นไปตามที่คาดหวังคือ อัตราส่วนดัชนีกระแสเงินสดจากการดำเนินงาน (Operating cash index) อัตราส่วนความเพียงพอของกระแสเงินสดจากการดำเนินงาน (Cash flow adequacy) อัตราส่วนผลกระทบของค่าเสื่อมราคาและค่าใช้จ่ายตัดจำหน่ายที่มีต่อกระแสเงินสด (Depreciation/amortization impact ratio) อัตราส่วนความสามารถในการจ่ายดอกเบี้ย (Interest coverage ratio) และอัตราผลตอบแทนของกระแสเงินสดต่อสินทรัพย์รวม (Cash flow return on assets) ถึงแม้ค่าเฉลี่ยที่ได้จะเป็นไปตามที่คาดหวังคือมีคุณภาพกำไรสูงกว่าก่อนมีการนำเอามาตรฐานการบัญชี ฉบับที่ 19 มาใช้ แต่จากผลสรุปการทดสอบโดยใช้ค่าทางสถิติค่าเฉลี่ย Pair T-test และค่ามัธยฐานตามวิธี Wilcoxon Rank test ด้วยระดับนัยสำคัญทางสถิติที่ 0.05 แล้วพบว่าไม่มีอัตราส่วนใดที่ส่งผลให้คุณภาพกำไรหลังมีการนำเอามาตรฐานการบัญชี ฉบับที่ 19 มาใช้สูงกว่าอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ สามารถสรุปได้ว่าการนำเอามาตรฐานการบัญชี ฉบับที่ 19 มาใช้ ไม่มีผลต่อฐานะการเงิน และผลการดำเนินงานของบริษัทในกลุ่มอุตสาหกรรมเทคโนโลยีอย่างมีสาระสำคัญ

5.1.3 กลุ่มอุตสาหกรรมทรัพยากร

อัตราส่วนกระแสเงินสดที่บ่งบอกถึงคุณภาพกำไรของบริษัททั้ง 7 อัตราส่วนนั้น ให้ค่าเฉลี่ยของข้อมูลเป็นไปตามที่คาดหวังแต่ถึงแม้ค่าเฉลี่ยที่ได้จะเป็นไปตามที่คาดหวังคือมีคุณภาพกำไรสูงกว่าก่อนมีการนำเอามาตรฐานการบัญชี ฉบับที่ 19 มาใช้ แต่จากผลสรุปการทดสอบโดยใช้ค่าทางสถิติค่าเฉลี่ย Pair T-test และค่ามัธยฐานตามวิธี Wilcoxon Rank test ด้วยระดับนัยสำคัญทางสถิติที่ 0.05 แล้วพบว่าไม่มีอัตราส่วนใดที่ส่งผลให้คุณภาพกำไรหลังมีการนำเอามาตรฐานการบัญชี ฉบับที่ 19 มาใช้สูงกว่าอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ สามารถสรุปได้ว่าการนำเอามาตรฐานการบัญชี ฉบับที่ 19 มาใช้ ไม่มีผลต่อฐานะการเงิน และผลการดำเนินงานของบริษัทในกลุ่มอุตสาหกรรมทรัพยากรอย่างมีสาระสำคัญ

5.1.4 กลุ่มอุตสาหกรรมธุรกิจการเงิน

อัตราส่วนกระแสเงินสดที่บ่งบอกถึงคุณภาพกำไรของบริษัทที่ให้ค่าเฉลี่ยของข้อมูลเป็นไปตามที่คาดหวังคือ อัตราส่วนดัชนีกระแสเงินสดจากการดำเนินงาน (Operating cash index) อัตราส่วนผลกระทบของค่าเสื่อมราคาและค่าใช้จ่ายตัดจำหน่ายที่มีต่อกระแสเงินสด (Depreciation/amortization impact ratio) อัตราส่วนความสามารถในการจ่ายดอกเบี้ย (Interest coverage ratio) อัตราส่วนเงินลงทุนในสินทรัพย์ถาวรเมื่อเทียบกับกระแสเงินสดสุทธิ (Capital investment per dollar of cash) และอัตราส่วนการลงทุนต่อ (Reinvestment ratio) ถึงแม้

ค่าเฉลี่ยที่ได้จะเป็นไปตามที่คาดหวังคือมีคุณภาพกำไรสูงกว่าก่อนมีการนำเอามาตรฐานการบัญชี ฉบับที่ 19 มาใช้ แต่จากผลสรุปการทดสอบโดยใช้ค่าทางสถิติค่าเฉลี่ย Pair T-test และค่ามัธยฐานตามวิธี Wilcoxon Rank test ด้วยระดับนัยสำคัญทางสถิติที่ 0.05 แล้วพบว่าไม่มีอัตราส่วนใดที่ส่งผลให้คุณภาพกำไรหลังมีการนำเอามาตรฐานการบัญชี ฉบับที่ 19 มาใช้สูงกว่าอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ สามารถสรุปได้ว่าการนำเอามาตรฐานการบัญชี ฉบับที่ 19 มาใช้ ไม่มีผลต่อฐานะการเงิน และผลการดำเนินงานของบริษัทในกลุ่มอุตสาหกรรมธุรกิจการเงินอย่างมีสาระสำคัญ

5.1.5 กลุ่มอุตสาหกรรมบริการ

จากผลสรุปการทดสอบโดยใช้ค่าทางสถิติค่าเฉลี่ย Pair T-test และค่ามัธยฐานตามวิธี Wilcoxon Rank test ด้วยระดับนัยสำคัญทางสถิติที่ 0.05 แล้วพบว่าอัตราส่วนความเพียงพอของกระแสเงินสดจากการดำเนินงาน และอัตราส่วนการลงทุนต่อที่ส่งผลให้คุณภาพกำไรหลังมีการนำเอามาตรฐานการบัญชี ฉบับที่ 19 มาใช้สูงกว่าอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ดังนั้นจึงสรุปได้ว่าการที่นำเอามาตรฐานการบัญชี ฉบับที่ 19 “เรื่องผลประโยชน์พนักงาน” มาใช้ของกลุ่มอุตสาหกรรมบริการนั้นส่งผลให้กิจการมีความสามารถความสามารถของกิจการในการก่อให้เกิดกระแสเงินสดจากการดำเนินงานที่เพียงพอต่อการบริหารจัดการของกิจการ และประสิทธิภาพในการดำเนินงานของกิจการในการรักษาระดับทุนที่สูงขึ้นอย่างมีนัยสำคัญ แต่ไม่ส่งผลต่อคุณภาพกำไรด้านอื่นๆ ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ 0.05

5.1.6 กลุ่มอุตสาหกรรมสินค้าอุตสาหกรรม

อัตราส่วนกระแสเงินสดที่บ่งบอกถึงคุณภาพกำไรของบริษัทที่ให้ค่าเฉลี่ยของข้อมูลเป็นไปตามที่คาดหวังคือ อัตราส่วนดัชนีกระแสเงินสดจากการดำเนินงาน (Operating cash index) อัตราส่วนความเพียงพอของกระแสเงินสดจากการดำเนินงาน (Cash flow adequacy) และอัตราส่วนผลกระทบของค่าเสื่อมราคาและค่าใช้จ่ายตัดจำหน่ายที่มีต่อกระแสเงินสด (Depreciation/amortization impact ratio) ถึงแม้ค่าเฉลี่ยที่ได้จะเป็นไปตามที่คาดหวังคือมีคุณภาพกำไรสูงกว่าก่อนมีการนำเอามาตรฐานการบัญชี ฉบับที่ 19 มาใช้ แต่จากผลสรุปการทดสอบโดยใช้ค่าทางสถิติค่าเฉลี่ย Pair T-test และค่ามัธยฐานตามวิธี Wilcoxon Rank test ด้วยระดับนัยสำคัญทางสถิติที่ 0.05 แล้วพบว่าไม่มีอัตราส่วนใดที่ส่งผลให้คุณภาพกำไรหลังมีการนำเอามาตรฐานการบัญชี ฉบับที่ 19 มาใช้สูงกว่าอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ สามารถสรุปได้ว่าการนำเอามาตรฐานการบัญชี ฉบับที่ 19 มาใช้ ไม่มีผลต่อฐานะการเงิน และผลการดำเนินงานของบริษัทในกลุ่มอุตสาหกรรมสินค้าอุตสาหกรรมอย่างมีสาระสำคัญ

5.1.7 กลุ่มอุตสาหกรรมอสังหาริมทรัพย์และก่อสร้าง

การแจกแจงของข้อมูลของกลุ่มอุตสาหกรรมอสังหาริมทรัพย์และก่อสร้าง นั้น ไม่เป็นการแจกแจงแบบปกติ จึงสรุปการทดสอบโดยใช้ค่ามัธยฐานตามวิธี Wilcoxon Rank test เมื่อทดสอบความด้วยระดับนัยสำคัญทางสถิติที่ 0.05 แล้วพบว่า มีอัตราส่วนการลงทุนต่อที่ส่งผลให้คุณภาพกำไรหลังมีการนำเอามาตรฐานการบัญชี ฉบับที่ 19 มาใช้สูงกว่าอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ดังนั้นจึงสรุปได้ว่าการที่นำเอามาตรฐานการบัญชี ฉบับที่ 19 “เรื่องผลประโยชน์พนักงาน” มาใช้ของกลุ่มอุตสาหกรรมอสังหาริมทรัพย์และก่อสร้างนั้นส่งผลให้กิจการมีประสิทธิภาพในการดำเนินงานของกิจการในการลงทุนต่อและรักษาระดับทุนที่สูงขึ้นอย่างมีนัยสำคัญ แต่ไม่ส่งผลต่อคุณภาพกำไรด้านอื่นๆ ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ 0.05

5.2 ข้อเสนอแนะที่ได้จากการวิจัย

จากผลการศึกษาเกี่ยวกับผลกระทบของการนำมาตรฐานการบัญชี ฉบับที่ 19 “เรื่องผลประโยชน์พนักงาน” มาใช้ ที่มีต่อคุณภาพกำไร ครั้งนี้ได้้นำมาตรฐานการบัญชี ฉบับที่ 19 “เรื่องผลประโยชน์พนักงาน” ฉบับปรับปรุง พ.ศ. 2552 ซึ่งเป็นมาตรฐานการบัญชี เรื่องผลประโยชน์พนักงานฉบับที่มีการนำมาใช้เป็นครั้งแรกที่มีข้อกำหนดในการบันทึกและการเปิดเผยข้อมูลในส่วนที่เกี่ยวข้องกับผลประโยชน์พนักงานทุกรูปแบบที่มีผลบังคับใช้กับบริษัทที่จดทะเบียนในตลาดหลักทรัพย์แห่งประเทศไทย สำหรับรอบระยะเวลาบัญชีที่เริ่ม หรือหลังวันที่ 1 มกราคม 2554 เป็นต้นไป ทั้งนี้ การศึกษางานชิ้นนี้ต้องการศึกษาเกี่ยวกับผลกระทบในการนำมาตรฐานการบัญชี ฉบับที่ 19 “เรื่องผลประโยชน์พนักงาน” มาใช้เป็นครั้งแรก ว่าส่งผลให้คุณภาพกำไรของบริษัทที่จดทะเบียนในตลาดหลักทรัพย์สูงขึ้นและและมีผลกระทบต่างกันในแต่ละอุตสาหกรรมโดยศึกษาจากกลุ่มประชากร SET100 เพื่อใช้เป็นตัวแทนของประชากรทั้งหมด

เนื่องด้วยการวิจัยครั้งนี้ ไม่ได้ศึกษาถึงผลกระทบที่อาจเกิดจากประเภทของธุรกิจ จำนวนพนักงาน รวมถึงการวิจัยแยกตามประเภทของวิธีการเลือกปฏิบัติทางบัญชี ซึ่งเป็นข้อจำกัดทางการวิจัยครั้งนี้ ที่อาจจะส่งผลต่อคุณภาพกำไรของบริษัทอื่นเนื่องมาจากการนำมาตรฐานฉบับใหม่มาใช้ผู้วิจัยจึงมีข้อเสนอแนะสำหรับงานวิจัยอื่นๆที่สามารถศึกษาเพิ่มเติม ดังนี้

- (1) ผลกระทบของการนำมาตรฐานการบัญชีมาใช้ที่มีต่อแต่ละอุตสาหกรรมแยกตามประเภทธุรกิจ
- (2) ผลกระทบของการนำมาตรฐานการบัญชีมาใช้ที่เกิดจากจำนวนพนักงานในบริษัท
- (3) ผลกระทบของการนำมาตรฐานการบัญชีมาใช้ที่เกิดจากการเลือกวิธีปฏิบัติทางบัญชี

รายการอ้างอิง

หนังสือและบทความในหนังสือ

วรศักดิ์ ทุมมานนท์. (2543). *คุณรู้จัก Creative accounting และคุณภาพกำไรแล้วหรือยัง*.

กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์ไอโอเน็ค อินเตอร์เทรต รีซอสเซส.

วรศักดิ์ ทุมมานนท์. (2547). *มิติใหม่ของการเงินและการวิเคราะห์*. กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์ธรรมนิติเพรส จำกัด.

บทความวารสาร

ประวัฒน์ เบญญาศรีสวัสดิ์. (ตุลาคม 2554). ความทันต่อเวลาของข้อมูลบัญชีแบบมีเงื่อนไข. *วารสารนักบริหาร*, 31(4).

วรศักดิ์ ทุมมานนท์ และวิภาดา ตันติประภา. (ธันวาคม 2554). ผลกระทบของการนำมาตราฐานการบัญชี ฉบับที่ 19 เรื่องผลประโยชน์ของพนักงานมาใช้กับงบการเงินสำหรับรอบระยะเวลาบัญชี 2554. *วารสารวิชาชีพบัญชี*, 20.

วิทยานิพนธ์

วรภพ เสือพลาย. (2554). *ความสัมพันธ์ระหว่างคุณภาพกำไรกับมูลค่าบริษัท*.

มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์, คณะพาณิชยศาสตร์และการบัญชี.

สื่ออิเล็กทรอนิกส์

สภาวิชาชีพบัญชี. (30 กรกฎาคม 2555). มาตราฐานการบัญชี ฉบับที่ 19 เรื่องผลประโยชน์ของพนักงาน. สืบค้นจาก : <http://tanapon.biz>

ตลาดหลักทรัพย์แห่งประเทศไทย. (11 เมษายน 2556). *สรุปจำนวนหลักทรัพย์ และบริษัทจดทะเบียน*. สืบค้นจาก : <http://www.set.or.th/th/company/companylist.html>

สภาวิชาชีพบัญชี. (18 กรกฎาคม 2555). *มาตรฐานการบัญชี*. สืบค้นจาก: <http://www.fap.or.th>
 วันชัย ธนากรกิจกุล และ ชาริสาพรกิจ. (30 กรกฎาคม 2558). *ผลกระทบจาก มาตรฐานการบัญชี
 ใหม่ต่อการเงินและรายงานสถิติที่ ธปท.* สืบค้นจาก: <http://www.bot.or.th>

Books and Book Articles

Paul K. Chaney, Bruce Cooiland, Debra C. Jeter. (2008). *A Latent Class Model Of
 Earnings Attributes*, Vanderbilt University.
 R.E. Tomy. (2012). *Earnings Persistence over the Business Cycle*. Stanford University.
 Xiaochuan Huang. (2011), *Earnings Smoothness and Investment Sensitivity to Stock
 Prices*. Georgia State University Robinson College of Business.

Articles

Basu, S. (1997). The conservatism principle and the asymmetric timeliness of
 earnings. *Journal of Accounting and Economics* 24, 3–37.
 Ball, R., Shivakumar, L. (2005). Earnings quality in UK private firms: comparative loss
 recognition timeliness. *Journal of Accounting and Economics* 39, 83–128.
 Burgstahler, D., Dichev, I. (1997). Earnings management to avoid earnings decreases
 and losses. *Journal of Accounting and Economics* 24, 99–126
 Dechow, P., and I. Dichev. (2002). The quality of accruals and earnings: The role of
 accrual estimation errors. *The Accounting Review* 77, 35–59.
 Dechow, P., Richardson, S., Tuna, I. (2003). Why are earnings kinky? An examination of
 the earnings management explanation. *Review of Accounting Studies* 8, 355–
 384.
 Dechow, P., Schrand, C. (2004). Earnings quality. *The Research Foundation of CFA
 Institute*.

- Dechow, P., R. Sloan, and A. Sweeney. (1995). Detecting earnings management. *The Accounting Review* 70, 193-225.
- Dechow, P., W. Ge, and C. Schrand. (2010). Understanding Earnings Quality: A Review of the Proxies, their determinants and Consequences. *Journal of Accounting and Economics* 50, 344- 401.
- JinhanPae. (2011). A Synthesis of Accrual Quality and Abnormal Accrual Models: An Empirical Implementation. *Asia-Pacific Journal of Accounting & Economics* 18, 27-44
- Kothari, S., Leone, A., Wasley, C. (2005). Performance matched discretionary accrual measures. *Journal of Accounting and Economics* 39, 163–197.
- Patricia Dechow, WeiliGe, CatheriineSchrand. (2010). Understanding earning quality: A review of the proxies, their determinants and their consequences. *Journal of Accounting and Economics* 50, 350-365.
- Wan Adibah Wan Ismail, Khairul Anuar, Kama rudin, Tony van Zijl, Keitha Dunstan. (2013). Earnings quality and the adoption of IFRS-based accounting standards: Evidence from an emerging market. *Asian Review of Accounting* 21, 53 - 73

Electronic Media

- Starmine. *What is the earning Quality model*. <http://professionalhelp.starmine.com> (accessed July 20, 2015).

ภาคผนวก

ภาคผนวก ก

ตารางแสดงรายชื่อบริษัทที่นำมาใช้เป็นกลุ่มประชากรในการวิจัย

ภาคผนวก ข

ตารางเปรียบเทียบคุณภาพกำไรรายบริษัท

ภาคผนวก ก

ตารางแสดงรายชื่อบริษัทที่นำมาใช้เป็นกลุ่มประชากรในการวิจัย

ภาคผนวก ก

ตารางแสดงรายชื่อบริษัทที่นำมาใช้เป็นกลุ่มประชากรในการวิจัย

ตาราง ก แสดงรายชื่อบริษัทที่นำมาใช้เป็นกลุ่มประชากรในการวิจัย

ลำดับที่	ชื่อบริษัท
1	บริษัท แอดวานซ์ อินโฟร์ เซอร์วิส จำกัด (มหาชน)
2	บริษัท ท่าอากาศยานไทย จำกัด (มหาชน)
3	ธนาคารกรุงศรีอยุธยา จำกัด (มหาชน)
4	บริษัท บางจากปิโตรเลียม จำกัด (มหาชน)
5	บริษัท บีอีซี เวิลด์ จำกัด (มหาชน)
6	บริษัท กรุงเทพดุสิตเวชการ จำกัด(มหาชน)
7	บริษัท โรงพยาบาลบำรุงราษฎร์ จำกัด (มหาชน)
8	บริษัท บิ๊กซี ซูเปอร์เซ็นเตอร์ จำกัด (มหาชน)
9	บริษัท เบอร์ลี่ ยุคเกอร์ จำกัด (มหาชน)
10	บริษัท กรุงเทพประกันชีวิต จำกัด (มหาชน)
11	บริษัท โรงแรมเซ็นทรัลพลาซา จำกัด (มหาชน)
12	บริษัท ข.การช่าง จำกัด (มหาชน)
13	บริษัท ซีพี ออลล์ จำกัด (มหาชน)
14	บริษัท เจริญโภคภัณฑ์อาหาร จำกัด (มหาชน)
15	บริษัท เซ็นทรัลพัฒนา จำกัด (มหาชน)
16	บริษัท เดลต้าอีเล็คทรอนิกส์ (ประเทศไทย) จำกัด (มหาชน)
17	บริษัท สยามโกลบอลเฮ้าส์ จำกัด (มหาชน)
18	บริษัท โกลว์ พลังงาน จำกัด (มหาชน)
19	บริษัท ชิน คอร์ปอเรชั่น จำกัด (มหาชน)
20	บริษัท อินเตอร์เนชั่นแนล รีเสิร์ชคอร์ปอเรชั่น จำกัด (มหาชน)
21	บริษัท อินโดรามา เวนเจอร์ส จำกัด (มหาชน)
22	บริษัท จัสมิน อินเตอร์เนชั่นแนล จำกัด (มหาชน)

ตาราง ก (ต่อ) แสดงรายชื่อบริษัทที่นำมาใช้เป็นกลุ่มประชากรในการวิจัย

ลำดับที่	ชื่อบริษัท
23	ธนาคารกสิกรไทย จำกัด (มหาชน)
24	ธนาคารเกียรตินาคิน จำกัด (มหาชน)
25	ธนาคารกรุงไทย จำกัด (มหาชน)
26	บริษัทแลนด์แอนด์เฮาส์ จำกัด (มหาชน)
27	บริษัท ปตท. จำกัด (มหาชน)
28	บริษัท ผลิตไฟฟ้าราชบุรีโฮลดิ้ง จำกัด (มหาชน)
29	บริษัท ห้างสรรพสินค้าโรบินสัน จำกัด (มหาชน)
30	บริษัท ปูนซิเมนต์ไทย จำกัด(มหาชน)
31	บริษัท พุนชนชาติ จำกัด (มหาชน)
32	บริษัท การบินไทย จำกัด (มหาชน)
33	ธนาคารทหารไทย จำกัด (มหาชน)
34	บริษัท ไทยออยล์ จำกัด (มหาชน)
35	บริษัท ทรูคอร์ปอเรชั่น จำกัด (มหาชน)
36	บริษัท น้ำประปาไทย จำกัด (มหาชน)
37	บริษัท ไทยยูเนี่ยนฟรอสเซ่น โปรดักส์ จำกัด (มหาชน)
38	บริษัท อมตะ คอร์ปอเรชั่น จำกัด (มหาชน)
39	บริษัท เอฟ (ไทยแลนด์) จำกัด (มหาชน)
40	บริษัท บางกอก เซน ฮอสพิทอล จำกัด (มหาชน)
41	บริษัท ทางด่วนกรุงเทพ จำกัด (มหาชน)
42	บริษัท บางกอกแลนด์ จำกัด (มหาชน)
43	บริษัท ไดนาสตีเซรามิค จำกัด (มหาชน)
44	บริษัท เต็มโก้ จำกัด (มหาชน)
45	บริษัท เอสโซ่ (ประเทศไทย) จำกัด (มหาชน)
46	บริษัท แผ่นดินทอง พร็อพเพอร์ตี้ ดีเวลลอปเม้นท์ จำกัด (มหาชน)
47	บริษัท จี สตีล จำกัด (มหาชน)
48	บริษัท กันกุลเอ็นจิเนียริง จำกัด (มหาชน)

ตาราง ก (ต่อ) แสดงรายชื่อบริษัทที่นำมาใช้เป็นกลุ่มประชากรในการวิจัย

ลำดับที่	ชื่อบริษัท
49	บริษัท เหมราชพัฒนาที่ดิน จำกัด (มหาชน)
50	บริษัท อิตาเลียนไทย ดีเวลล็อปเมนต์ จำกัด (มหาชน)
51	บริษัท เคซีอี อิเล็คโทรนิคส์ จำกัด (มหาชน)
52	บริษัท บัตรกรุงไทย จำกัด (มหาชน)
53	บริษัท ล็อกซ์เลย์ จำกัด (มหาชน)
54	บริษัท แอล.พี.เอ็น.ดีเวลลอปเม้นท์ จำกัด (มหาชน)
55	บริษัท เมเจอร์ ซินีเพล็กซ์กรุ๊ป จำกัด (มหาชน)
56	บริษัท มาลีสามพราน จำกัด (มหาชน)
57	บริษัท เอ็ม บี เค จำกัด (มหาชน)
58	บริษัท อสมท จำกัด (มหาชน)
59	บริษัท เอ็ม ดี เอ็กซ์ จำกัด (มหาชน)
60	บริษัท พร็อพเพอร์ตี้เพอร์เฟค จำกัด (มหาชน)
61	บริษัท ควอลิตี้เฮาส์ จำกัด (มหาชน)
62	บริษัท สวนอุตสาหกรรมโรจนะ จำกัด (มหาชน)
63	บริษัท อาร์เอส จำกัด (มหาชน)
64	บริษัท สามารถคอร์ปอเรชั่น จำกัด (มหาชน)
65	บริษัท สามารถเทลคอม จำกัด (มหาชน)
66	บริษัท สมบูรณ์ แอ็ดวานซ์ เทคโนโลยี จำกัด (มหาชน)
67	บริษัท เอสซี แอสเสท คอร์ปอเรชั่น จำกัด (มหาชน)
68	บริษัท สยามฟิวเจอร์ ดีเวลลอปเม้นท์ จำกัด (มหาชน)
69	บริษัท แสนสิริ จำกัด (มหาชน)
70	บริษัท ศุภาลัย จำกัด (มหาชน)
71	บริษัท สหวิริยาสตีลอินดัสตรี จำกัด (มหาชน)
72	บริษัท ศรีตรังแอโกรอินดัสทรี จำกัด (มหาชน)
73	บริษัท ซิโน-ไทย เอ็นจีเนียริงแอนด์คอนสตรัคชั่น จำกัด(มหาชน)
74	บริษัท เอสทีพี แอนด์ ไอ จำกัด (มหาชน)

ตาราง ก (ต่อ) แสดงรายชื่อบริษัทที่นำมาใช้เป็นกลุ่มประชากรในการวิจัย

ลำดับที่	ชื่อบริษัท
75	บริษัท ไทยคม จำกัด (มหาชน)
76	บริษัท ไทยรับประกันภัยต่อ จำกัด (มหาชน)
77	บริษัท ทีพีไอ โพลีน จำกัด (มหาชน)
78	บริษัท โทริเซนไทย เอเยนซ์ซีส์ จำกัด (มหาชน)
79	บริษัท ทีทีซีแอล จำกัด (มหาชน)
80	บริษัท น้ำมันพืชไทย จำกัด (มหาชน)
81	บริษัท ยูนิ เวนเจอร์ จำกัด (มหาชน)

ภาคผนวก ข

ตารางเปรียบเทียบคุณภาพกำไรรายบริษัท

ภาคผนวก ข

ตารางเปรียบเทียบคุณภาพกำไรรายบริษัท

ตาราง ข เปรียบเทียบคุณภาพกำไรตามดัชนีกระแสเงินสดจากการดำเนินงาน รายบริษัท

ลำดับ	ชื่อบริษัท	ดัชนีกระแสเงินสดจากการดำเนินงาน		
		2553	2553(หลัง)	เปรียบเทียบ
1	บริษัท แอดวานซ์ อินโฟร์ เซอร์วิส จำกัด (มหาชน)	2.19	2.17	ต่ำลง
2	บริษัท ท่าอากาศยานไทย จำกัด (มหาชน)	11.77	8.05	ต่ำลง
3	ธนาคารกรุงศรีอยุธยา จำกัด (มหาชน)	1.26	1.16	ต่ำลง
4	บริษัท บางจากปิโตรเลียม จำกัด (มหาชน)	2.11	2.41	สูงขึ้น
5	บริษัท บีอีซี เวิลด์ จำกัด (มหาชน)	1.58	1.58	สูงขึ้น
6	บริษัท กรุงเทพดุสิตเวชการ จำกัด(มหาชน)	1.87	1.97	สูงขึ้น
7	บริษัท โรงพยาบาลบำรุงราษฎร์ จำกัด (มหาชน)	1.31	1.32	สูงขึ้น
8	บริษัท บีอีซี ซูเปอร์เซ็นเตอร์ จำกัด (มหาชน)	2.34	2.22	ต่ำลง
9	บริษัท เบอร์ลี่ ยุคเกอร์ จำกัด (มหาชน)	2.05	2.03	ต่ำลง
10	บริษัท กรุงเทพประกันชีวิต จำกัด (มหาชน)	6.85	6.85	ต่ำลง
11	บริษัท โรงแรมเซ็นทรัลพลาซา จำกัด (มหาชน)	-164.13	-110.96	สูงขึ้น
12	บริษัท ข.การช่าง จำกัด (มหาชน)	9.75	9.55	ต่ำลง
13	บริษัท ซีพี ออลล์ จำกัด (มหาชน)	1.85	2.80	สูงขึ้น
14	บริษัท เจริญโภคภัณฑ์อาหาร จำกัด (มหาชน)	0.69	0.69	เท่าเดิม
15	บริษัท เซ็นทรัลพัฒนา จำกัด (มหาชน)	3.44	3.45	สูงขึ้น
16	บริษัท เดลต้าอีเล็คโทรนิคส์ (ประเทศไทย) จำกัด (มหาชน)	0.54	1.02	สูงขึ้น
17	บริษัท สยามโกลบอลเฮ้าส์ จำกัด (มหาชน)	0.15	0.15	เท่าเดิม
18	บริษัท โกลว์ พลังงาน จำกัด (มหาชน)	1.38	1.38	เท่าเดิม
19	บริษัท ชิน คอร์ปอเรชั่น จำกัด (มหาชน)	3.12	3.13	สูงขึ้น
20	บริษัท อินเทอร์เน็ตชั่นแนล รีเสิร์ชคอร์ปอเรชั่น จำกัด (มหาชน)	1.02	1.04	สูงขึ้น
21	บริษัท อินโดรามา เวนเจอร์ส จำกัด (มหาชน)	0.93	0.95	สูงขึ้น
22	บริษัท จัสมิน อินเทอร์เน็ตชั่นแนล จำกัด (มหาชน)	5.27	5.27	เท่าเดิม

ตาราง ข (ต่อ) เปรียบเทียบคุณภาพกำไรตามดัชนีกระแสเงินสดจากการดำเนินงาน รายบริษัท

ลำดับ	ชื่อบริษัท	ดัชนีกระแสเงินสดจากการดำเนินงาน		
		2553	2553(หลัง)	เปรียบเทียบ
23	ธนาคารกสิกรไทย จำกัด (มหาชน)	0.55	0.69	สูงขึ้น
24	ธนาคารเกียรตินาคิน จำกัด (มหาชน)	-1.86	-1.80	สูงขึ้น
25	ธนาคารกรุงไทย จำกัด (มหาชน)	1.86	1.86	สูงขึ้น
26	บริษัทแลนด์แอนด์เฮาส์ จำกัด (มหาชน)	-0.19	-0.19	เท่าเดิม
27	บริษัท ปตท. จำกัด (มหาชน)	1.53	1.54	สูงขึ้น
28	บริษัท ผลิตไฟฟ้าราชบุรีโฮลดิ้ง จำกัด (มหาชน)	1.79	1.79	ต่ำลง
29	บริษัท ห้างสรรพสินค้าโรบินสัน จำกัด (มหาชน)	1.02	1.03	สูงขึ้น
30	บริษัท ปูนซิเมนต์ไทย จำกัด(มหาชน)	0.75	0.75	เท่าเดิม
31	บริษัท พุนธินาต จำกัด (มหาชน)	-3.96	-3.75	สูงขึ้น
32	บริษัท การบินไทย จำกัด (มหาชน)	1.84	1.91	สูงขึ้น
33	ธนาคารทหารไทย จำกัด (มหาชน)	3.44	3.47	สูงขึ้น
34	บริษัท ไทยออยล์ จำกัด (มหาชน)	1.47	1.48	สูงขึ้น
35	บริษัท ทรูคอร์ปอเรชั่น จำกัด (มหาชน)	4.99	8.42	สูงขึ้น
36	บริษัท น้ำประปาไทย จำกัด (มหาชน)	1.32	1.34	สูงขึ้น
37	บริษัท ไทยยูเนี่ยนฟรอสเซ่น โปรดักส์ จำกัด (มหาชน)	1.02	1.03	สูงขึ้น
38	บริษัท อมตะ คอร์ปอเรชั่น จำกัด (มหาชน)	2.33	3.23	สูงขึ้น
39	บริษัท เอฟ (ไทยแลนด์) จำกัด (มหาชน)	-0.91	-0.91	เท่าเดิม
40	บริษัท บางกอก เซน ฮอสพิทอล จำกัด (มหาชน)	1.42	1.42	สูงขึ้น
41	บริษัท ทางด่วนกรุงเทพ จำกัด (มหาชน)	2.64	2.64	เท่าเดิม
42	บริษัท บางกอกแลนด์ จำกัด (มหาชน)	1.40	1.40	เท่าเดิม
43	บริษัท ไดนาสตีเซรามิค จำกัด (มหาชน)	1.31	1.31	เท่าเดิม
44	บริษัท เต็มโก้ จำกัด (มหาชน)	-0.77	-0.77	ต่ำลง
45	บริษัท เอสโซ่ (ประเทศไทย) จำกัด (มหาชน)	3.52	3.52	เท่าเดิม
46	บริษัท แผ่นดินทอง พร็อพเพอร์ตี้ ดีเวลลอปเม้นท์ จำกัด (มหาชน)	-3.31	-1.17	สูงขึ้น
47	บริษัท จี สตีล จำกัด (มหาชน)	-0.02	-0.02	เท่าเดิม

ตาราง ข (ต่อ) เปรียบเทียบคุณภาพกำไรตามดัชนีกระแสเงินสดจากการดำเนินงาน รายบริษัท

ลำดับ	ชื่อบริษัท	ดัชนีกระแสเงินสดจากการดำเนินงาน		
		2553	2553(หลัง)	เปรียบเทียบ
48	บริษัท กันกุลเอ็นจิเนียริง จำกัด (มหาชน)	-0.55	-0.55	สูงขึ้น
49	บริษัท เหมราชพัฒนาที่ดิน จำกัด (มหาชน)	0.29	0.25	ต่ำลง
50	บริษัท อิตาเลียนไทย ดีเวลล็อปเมนต์ จำกัด (มหาชน)	2.36	2.01	ต่ำลง
51	บริษัท เคซีอี อิเล็คโทรนิคส์ จำกัด (มหาชน)	1.61	1.64	สูงขึ้น
52	บริษัท บัตรกรุงไทย จำกัด (มหาชน)	0.48	0.48	เท่าเดิม
53	บริษัท ล็อกซเล่ย์ จำกัด (มหาชน)	-3.80	-3.79	สูงขึ้น
54	บริษัท แอล.พี.เอ็น.ดีเวลลอปเม้นท์ จำกัด (มหาชน)	-0.08	-0.08	สูงขึ้น
55	บริษัท เมเจอร์ ซินีเพล็กซ์กรุ๊ป จำกัด (มหาชน)	1.92	1.94	สูงขึ้น
56	บริษัท มาลีสามพราน จำกัด (มหาชน)	1.02	0.81	ต่ำลง
57	บริษัท เอ็ม บี เค จำกัด (มหาชน)	0.32	0.58	สูงขึ้น
58	บริษัท อสมท จำกัด (มหาชน)	1.23	1.21	ต่ำลง
59	บริษัท เอ็ม ดี เอ็กซ์ จำกัด (มหาชน)	-0.41	-0.27	สูงขึ้น
60	บริษัท พร็อพเพอร์ตี้เพอร์เฟค จำกัด (มหาชน)	0.75	0.75	เท่าเดิม
61	บริษัท ควอลิตี้เฮาส์ จำกัด (มหาชน)	-0.41	-0.43	ต่ำลง
62	บริษัท สวนอุตสาหกรรมโรจนะ จำกัด (มหาชน)	0.01	0.02	สูงขึ้น
63	บริษัท อาร์เอส จำกัด (มหาชน)	2.36	2.36	ต่ำลง
64	บริษัท สามารถคอร์ปอเรชั่น จำกัด (มหาชน)	3.21	3.24	สูงขึ้น
65	บริษัท สามารถเทลคอม จำกัด (มหาชน)	4.12	4.16	สูงขึ้น
66	บริษัท สมบูรณ์ แอ็ดวานซ์ เทคโนโลยี จำกัด (มหาชน)	1.80	1.83	สูงขึ้น
67	บริษัท เอสซี แอสเสท คอร์ปอเรชั่น จำกัด (มหาชน)	-0.62	-0.61	สูงขึ้น
68	บริษัท สยามฟิวเจอร์ ดีเวลลอปเม้นท์ จำกัด (มหาชน)	1.66	1.83	สูงขึ้น
69	บริษัท แสนสิริ จำกัด (มหาชน)	-1.37	-1.50	ต่ำลง
70	บริษัท ศุภาลย์ จำกัด (มหาชน)	0.01	0.01	สูงขึ้น
71	บริษัท สหวิริยาสตีลอินดัสตรี จำกัด (มหาชน)	1.04	1.37	สูงขึ้น
72	บริษัท ศรีตรังแอโกรอินดัสทรี จำกัด (มหาชน)	-1.94	-1.96	ต่ำลง

ตาราง ข (ต่อ) เปรียบเทียบคุณภาพกำไรตามดัชนีกระแสเงินสดจากการดำเนินงาน รายบริษัท

ลำดับ	ชื่อบริษัท	ดัชนีกระแสเงินสดจากการดำเนินงาน		
		2553	2553(หลัง)	เปรียบเทียบ
73	บริษัท ซิโน-ไทย เอ็นจีเนียริงแอนด์คอนสตรัคชั่น จำกัด(มหาชน)	3.08	3.14	สูงขึ้น
74	บริษัท เอสทีพี แอนด์ ไอ จำกัด (มหาชน)	0.24	0.36	สูงขึ้น
75	บริษัท ไทยคม จำกัด (มหาชน)	-2.35	-2.30	สูงขึ้น
76	บริษัท ไทยรับประกันภัยต่อ จำกัด (มหาชน)	2.83	2.86	สูงขึ้น
77	บริษัท ทีพีโอ โพลีน จำกัด (มหาชน)	1.47	1.47	สูงขึ้น
78	บริษัท โทริเซนไทย เอเยนซีส์ จำกัด (มหาชน)	2.33	2.48	สูงขึ้น
79	บริษัท ทีทีซีแอล จำกัด (มหาชน)	-1.88	-1.58	สูงขึ้น
80	บริษัท น้ำมันพืชไทย จำกัด (มหาชน)	0.56	0.56	เท่าเดิม
81	บริษัท ยูนิ เวนเจอร์ จำกัด (มหาชน)	0.13	0.13	เท่าเดิม

ประวัติผู้เขียน

ชื่อ	นางสาวณัฐติธนา ฉิมท้วม
วันเดือนปีเกิด	28 เมษายน 2532
วุฒิการศึกษา	ปีการศึกษา 2553: บัณฑิตบัณฑิต
ตำแหน่ง	ผู้ช่วยผู้สอบบัญชี บริษัท ไพร์ชวอเตอร์เฮาส์คูเปอร์ส เอพีแอส จำกัด
ประสบการณ์ทำงาน	2557 – ปัจจุบัน: ผู้ช่วยผู้สอบบัญชี บริษัท ไพร์ชวอเตอร์เฮาส์คูเปอร์ส เอพีแอส จำกัด